

ခင်မောင်မောင်

(ခေတ်တစ်လှည့်လုံး)

BURMESE
CLASSIC

တစ်ပွဲလုံးဆူလို့ တစ်ပွဲလုံးညှပ်လို့

၁၇၅:၁၇၁၇ (ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်ပွဲလုံးဆူလို့ တစ်ပွဲလုံးညလို့

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၁၀၁၀၇၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	-	၅၀၁၀၅၀၀၈၀၈

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး	-	၁၀၀/-
အုပ်ရေ	-	၅၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ . . . ဦးကျော်လွင်(၁၃၈၈၇) စေတနာစာပေ
အမှတ်(၅၉)၊ ၁၉ လမ်း၊ လသာမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ . . . ဦးကျော်လွင်(၅၅၇၃) စေတနာ OFFSET
အမှတ်(၅၉)၊ (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မဏ္ဍိုင်ရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မဏ္ဍိုင်ရေး
အချမ်းအဖြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး
ဒို့အရေး
ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

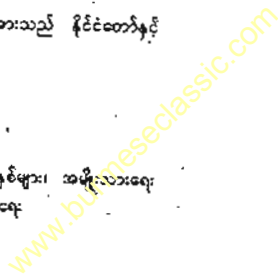
- ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်မြဲခိုင်မာရေးအတွက် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချောမွေ့ကြ။
 - နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်
 - နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
 - အမျိုးသား ဖြန့်လှည့် ဧည့်လုံးညီညွတ်ရေး
 - နိုင်ငံသမ္မတ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 - ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ဇေတိဝီ ခွဲဖြိုတိုက်ခတ်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ငွေကြေးစီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

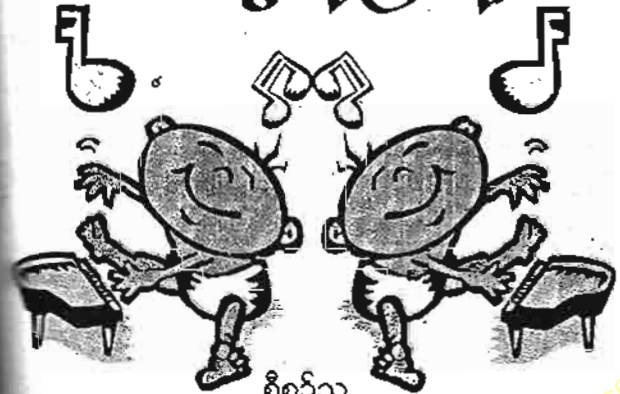
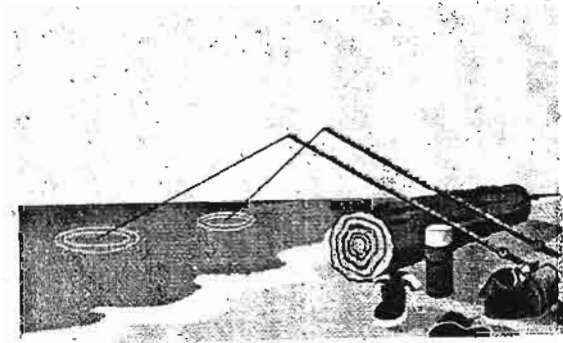
- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြင်မှားရေး
- အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင်မှားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင်မှားရေး

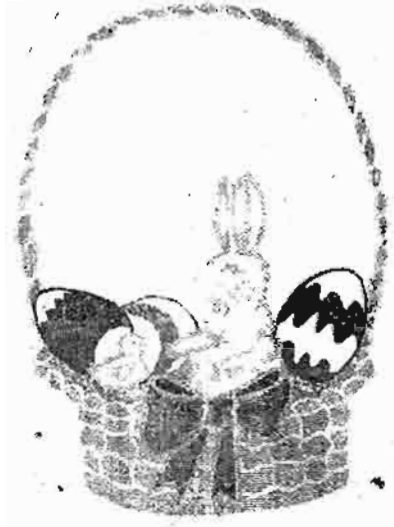
ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

တစ်ပွဲလုံးဆူလို့
တစ်ပွဲလုံးညှပ်လို့

BURMESE
CLASSIC

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE CLASSIC

ဒီနေရာမှာ “ခက်ဖြာညီ” ထိုင်နေတာ ဆယ်ငါးမိနစ်
 လောက်ပဲ ရှိသေးသည်။ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းတွေကတော့ အရက်ဆိုင်
 မှာ နေ့တစ်ဝက်လောက်ထိုင်ပြီး မရပ်မနား သောက်နေသည့်
 အရက်သမားတစ်ယောက်ထက်ကို ပိုပြီးမူးဝေနေခဲ့ပြီ။

‘ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူဦးရေသန်းပေါင်း ခြောက်ထောင်
 ကျော်ပဲ ရှိသည့်အထဲက လူအယောက် ငါးဆယ်ကို တစ်ထိုင်တည်း
 နဲ့ တွေ့နေ ကြည့်နေရတာဆိုတော့ မမူးဘဲရော ခံနိုင်ပါဦးမလား။’

ခက်ဖြာညီ ရောက်နေသည့် နေရာက အတော်
 ထုထည်ကြီးမားပြီး အတော်လည်း ဟောင်းနေပြီဖြစ်သော နှစ်ထပ်
 တိုက်ကြီးတစ်လုံးရဲ့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ။

www.burmeseclassic.com
 ဧကန်စာပေ

“ဧည့်ခန်း”လို့ ဆိုသော်လည်း သေသေချာချာ၊ တိတိကျကျ၊ ဧည့်ခန်းပုံစံနဲ့တူအောင် ပြင်ဆင်ထားသည့် အခန်းမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဟိုဘက် ဒီဘက် မြောက်မြားလှစွာသော အခန်းတံခါးတွေနဲ့ နောက်ဘက်က ထမင်းစားခန်းလိုလို မီးဖိုလိုလို အခန်းတွေကြား အလွန်ကျယ်လွင့်သော အခန်းလွတ်ကြီးတစ်ခုသာပဲဖြစ်သည်။

အခန်းထဲမှာ ဆိုဖာခုံ နှစ်စုံစာလောက်ကို နံရံတွေမှာ ကပ်ပြီးချထားတာရယ်။ ဆိုဖာသုံးလုံးလောက်ကြားမှာ အလျားနဲ့အနံ့ သိပ်မကွာလှသော ပုံစံရုပ်ဆိုးဆိုး စားပွဲတစ်လုံးစီလောက် ချထားတာရယ်။ အခန်းနံရံတွေမှာ ပန်းချီကား၊ ဘွဲ့ဓာတ်ပုံ၊ သမင်ချို၊ စွန်တစ်ကောင် အတောင်ဖြန့်လျက် အနေအထား၊ ဂုဏ်ပြုလက်မှတ်၊ ရွှေခြည်ထိုးပိတ်စ၊ စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးတည့်ရာတွေ လျှောက်ချိတ်ထားတာရယ်။ အခန်းထောင့်ချိုးတစ်ခုမှာ မီးကပ်ထားသည့် ပပရသံရှည် ဝီရိတစ်လုံးထဲမှာ ဆုဖလားတို့၊ အရုပ်တို့၊ အလှပြပန်းအိုးတို့ စသည်ဖြင့် ထည့်ထားတာတွေရယ်။

ကြောင့်သာ ဧည့်ခန်းလို့ မဆိုစလောက် ခေါ်လို့ရနေတာ။ အမှန်တော့ ဒါဟာ ခန်းမလွတ်တစ်ခုနဲ့သာ ပိုပြီးတူတာ။

ထိုခန်းမကြီးရဲ့ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာတော့ တံခါးပေါက် အမြောက်အမြားရှိသည်။ ငါးထပ်သားကို တစ်ခန်းလျှင် အရောင်တစ်မျိုးစီ သုတ်ထားသော ထိုတံခါးချပ်တို့မှာ ပွင့်လာလိုက် ပြန်ပိတ်သွားလိုက်။ တံခါးတစ်ချပ်ပွင့်တိုင်း လူတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ဧည့်ခန်းကို ဖြတ်ကူးကာ တစ်ဖက်တံခါးချပ်စီ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ တချို့လည်း မီးဖိုချောင်ဟု ထင်ရသော အိမ်နောက်ဖက် ဝင်ချင်ဝင်၊ ခြံထဲဆင်းသူဆင်း၊ အပေါ်ထပ် တက်သူတက်။

ဘာတွေပဲလုပ်လုပ် အခန်းထဲက ထွက်လာသည့် လူပေါင်းများစွာတို့ဟာ ဧည့်ခန်းထဲတော့ ဖြတ်သွားကြတာပင်။ ဧည့်ခန်းကနေ ဖြတ်သွားရင်း ခက်ဖြာညီ ထိုင်နေသည့် ခုံရှေ့ရောက်လျှင် သိသိသာသာ၊ ပြူးပြူးမြဲမြဲ၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီးကို ကြည့်ကြည့်သွားတတ်ကြမိ။

ကိုယ်ကို လူကြည့်ခံရတာကိုများ မော်ဒယ်လ်ပေါက်စ
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဒီလောက်အထူးတဆန်း မခံချင်
 စရာ ဖြစ်နေရသေးလားလို့ အပြစ်တင် မစောကြပါနဲ့။ ခက်ဖြာညှီ
 ရဲ့ နေရာမှာ ဆယ်မီနစ်လောက်ကလေးပဲ အရင်လာထိုင်ကြည့်
 ကြပါဦး။ ဆံပင်ဖျားကနေ ခြေထောက်အဆုံး တစ်ကိုယ်လုံးရှိရှိ
 သမ္ပူ အနေအထား အားလုံး တစ်ခုတလေလေးမှ မကျန်ရ၊
 မလစ်ဟင်းရလေအောင် ထက်အောက်စုန်ဆန် ပြူးပြူးပြီပြီ
 အသည်းအမည်း ကြည့်ကြတာမျိုး။ အခန်းထဲက ထွက်လာသမ္ပူ
 ယောက်ျား မိန်းမ၊ သက်ကြီးရွယ်အို၊ လူပျိုလူရွယ်၊ ကလေးသူ
 ငယ်ပါမကျန် အကြည့်တွေက ဆင်တူကြီး။

လူတွေရဲ့ နှစ်သက်ချီးကျူးသည့် အကြည့်မျိုး၊
 အထင်ကြီး အားကျသည့် အကြည့်မျိုး၊ အားပေးမြှောက်ပင့်သည့်
 အကြည့်မျိုးဆိုလျှင်တော့ ဘယ်သူမဆို လိုချင်တာပေါ့။ သို့ပေမဲ့
 တစ်မိသားစုလုံး အကဲဖမ်းသည်၊ ပြီးလျှင် ဝေဖန်ရေးလုပ်ဖို့၊
 အပြစ်ရှာဖို့၊ ကိုယ့်အကြောင်း စကားပိုင်းကြီး ဖွဲ့နွဲ့ပြောဆိုရာမှာ

စာစိတ်တစ်အား ပါဝင်ဖို့ရာ အကြောင်းထူး ရှာဖွေသည့်
 အကြည့်မျိုးနဲ့ အားမနာတမ်းကြီး အကြည့်ခံရတာကျတော့လည်း
 အချိန်ကြာလာတာနဲ့အမျှ ကြည့်သူဦးရေ များလာတာနဲ့အမျှ
 သည်းမခံချင်စရာကြီး ကော့ခမ်းကောင်းလာတော့တာ။

ဒီအိမ်ကြီးဟာ ချစ်လွန်းကိုရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်
 လက်ဆက်ကတည်းက ပိုင်ဆိုင်လာသည့် အိမ်ကြီး။ ဒီအိမ်ကြီး
 မှာ မိသားစုတွေ အစဉ်အဆက် စည်းစည်းလုံးလုံး နေထိုင်လာ
 ကြတာဟာ ဒိုင်နက်စတီကြီးတစ်ခု တည်ထောင်ထားသလိုပင်။

ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ နောက်ဆုံးမင်းဆက် အဲ ... မျိုးဆက်
 ဖြစ်သော ချစ်လွန်းကိုရဲ့အဘိုးမှာ အိမ်ထောင်နှစ်ဆက်ရှိသည်။
 နန်းအကြီးနဲ့က သားသမီးငါးယောက်၊ အငယ်နဲ့က ခြောက်ယောက်၊
 စုရပေါင်းလိုက်တော့ သားသမီး ဆယ်တစ်ယောက်၊ သားသမီး
 ဆယ်တစ်ယောက်မှာ ကချင်ပြည်နယ်မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေ
 သည့် တပ်မတော်သား၊ သားတစ်ယောက်ရယ်၊ သံအရာရှိတစ်
 ယောက်နဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီး ခင်ပွန်းသည် တာဝန်ကျရာ နိုင်ငံ

ရပ်ခြားကို လိုက်သွားသည့် သမီးတစ်ယောက်ရယ်ကလွဲလို့ ကျန် ကိုးယောက်ဟာ ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ အတူနေကြတာ။ အဘိုးကြီးရဲ့ မဖြစ်မနေ အိမ်ထောင်ပြုရေး အစီအစဉ်အရ သားသမီးဆယ့်တစ် ယောက်လုံးဟာ အိမ်ထောင်သည်တွေ။ တစ်နယ်ရပ်ခြားရောက် နေသည့် သားသမီးနှစ်ယောက်ကလွဲလို့ ကျန်ကိုးယောက်ဟာ မိသားစုကိုယ်စီနဲ့ ဒီအိမ်မှာပဲနေကြသည်။

ချစ်လွန်းကိုရဲ့ အဘိုးဟာ ဘယ်လောက်တောင် အိမ်ထောင်သားမွေးကိစ္စကို ဝါသနာပါပြီး တိုက်တွန်းအားပေး လိုက်သလဲဆိုလျှင် သားသမီးတွေကို တစ်အိမ်ထောင်လျှင် ကလေး အနည်းဆုံး နှစ်ဦးစီမွေးရမတဲ့။ အောင်မယ်။ စာရင်းချုပ်ချိန်မှာ ကလေးအများဆုံး မွေးထားနိုင်တဲ့ သားသမီးကို အမွေပိုပေးခဲ့ဦး မှာတဲ့။

အမွေကိုပဲ မက်ကြတာလား၊ အဖေစကား နားထောင် လွန်းပြီး အဖေ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဖြည့်ဆည်းပေးချင်လွန်းကြ တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ကိုယ်တိုင်ကပဲ အဖေသွေးပါကာ

သားသမီးယူဖို့ အရေးကိစ္စကို စိတ်ပါလွန်းကြတာလားတော့မသိ။ ချစ်လွန်းကိုရဲ့ ဦးလေး အဒေါ်တွေ အားလုံးဟာ သားသမီးသုံး ယောက်စီတော့ အောက်ထစ်ရှိကြလေသည်။ ဒီအထဲမှာ သားသမီး အများဆုံးဖြစ်သည့် ချစ်လွန်းကိုရဲ့ဘကြီး အကြီးဆုံးက ခြောက် ယောက်။

ဒါတောင် အဘိုးကြီးက သူ့သားသမီးတွေ သူ့ခြေရာ မနင်းနိုင်သေးဘူး ဆိုပြီး အားမလို အားမရ ဖြစ်နေသေးသတဲ့။

ဒီနေရာမှာ ချစ်လွန်းကိုတို့ မိသားစုကိစ္စ ရှင်းပြနေ ရတာ အကြောင်းရှိသည်။ (လောလောဆယ် ဒီနားပဲ ထိုင်နေရတာ ဆိုတော့ ဒီနေရာမှာပဲ ရှင်းပြရတော့မှာပေါ့၊ တခြားနေရာသွား ပြောလို့မှ မရတော့တာကိုး။) ချစ်လွန်းကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခက်ဖြာညီ ဟာ ဒီလူတွေအားလုံးနဲ့ တွေ့ထိဆက်ဆံရတော့မှာကိုး။ ကိုယ်နှစ် သက်သည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်သက်သည် ဖြစ်စေ၊ ဒီလူတွေနဲ့ ကင်းကင်း ကွာကွာနေဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ ချစ်လွန်းကိုနဲ့သာ အိမ်ထောင် ပြုဖြစ်လျှင်လည်း (သူ့အဘိုး သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေသမျှတော့)

ခက်ဖြာညီပါ ဒီအိမ်ကို ပြောင်းလာနေရဖူးလို့ ရှိတာမို့ ဒီအိမ်က လူတွေအကြောင်း သိထားနှင့်ရအောင် သမိုင်းချိပြီး ရှင်းပြနေရတာ။

ခုနကပြောသည့်အတိုင်း သူ့ရဲ့မျိုးဆက်တွေ များများ စားစား ပြန့်ပွားကျန်ရစ်ချင်သော ချစ်လွန်းကိုရဲ့ အဘိုး ဦးသာ မြတ်ရဲ့ ကျေးဇူးကြောင့် ဒီအိမ်ကြီးက လူဦးရေလာ ငါးဆယ်ကျော် သည်။ သူတို့မို့ ခပ်သေးသေး ရွာတစ်ရွာစာရှိသည့် ဒီလူဦးရေနဲ့ ရန်တွေဘာတွေ မဖြစ်ဘဲ ကြာရှည်ကြာမြော အတူနေနိုင်ပါပေသည်။

ချစ်လွန်းကိုရဲ့ အပြောအရတော့ အတူနေကြသော် လည်း ဒီမောင်နှမတွေ၊ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်တွေ၊ ဂမ်းကွဲ တွေကြားမှာ လုံးဝပြဿနာကင်းရှင်း အဆင်ပြေနေတာတော့ မဟုတ်။ ဩဇာကြီးမားလှသည့် ဦးသာမြတ်က သူ မသေမချင်း သားသမီးတွေအားလုံး ဒီအိမ်ကနေ ခွဲမထွက်ရ၊ အကြီးအကျယ် ရန်မဖြစ်ရ အမိန့်ထုတ်ထားပေလိုသာ အောင်အည်းနေကြရတာ တဲ့။ ဦးသာမြတ် မရှိတော့လို့ကတော့ ဒီနေ့သေ ဒီနေ့အိမ်ခွဲဖို့ ကြံနေကြသူတွေ အများကြီးပဲတဲ့။

“ခက်ဖြာ ... စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား၊ စိတ်ညစ်နေပြီ လား။”

စောင့်နေရတာ ကြာပြီလား ... တဲ့။ သူ့မို့ မေးရက် ပလေ။ ကြာပြီပေါ့။ တခြားနေရာမှာ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် တစ်ယောက်တည်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရလျှင် ဒီလောက်ကြာသည် ထင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ဒီဧည့်ခန်းထဲမှာတော့ ဆယ့်ငါးမိနစ် မပြောနဲ့ ဆယ့်ငါးစက္ကန့်လောက် နေလိုက်ရလျှင်တောင် ဆယ့်ငါး နှစ်လောက် ကြာသည်လို့ ထင်ရလောက်ဖွယ်။

“ကြာတယ် ... ကိုတို့ အမျိုးတွေ စည်းဝါးကိုက်ထားသလား လို့တောင် ထင်ရတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကိုက တမင် ရေကိုအကြာကြီးချိုးမယ်၊ ကိုအမျိုးတွေက တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး ခက်ဖြာကို ချောင်းကြမယ်လေ၊ သူ့အမျိုးတွေ လူစုံထွက်ချောင်းလို့ရ အောင် တမင်ဟုပေးထားတာ မဟုတ်လား။”

“ဟား ဟား ... ဒါကြောင့် ကိုယ်ပြောသားပဲ၊ ကိုယ့်အိမ်ကို လိုက်လာရင် ခက်ဖြာ ကောင်းကောင်းပညာရပါလိမ့်မယ်လို့၊ ကိုယ့်အိမ်က လူတွေက အကုန်လုံး ထိပ်တန်း စပ်စုသမားတွေချည်းပဲ”

“ကဲပါ ... ရယ်မနေပါနဲ့၊ သွားကြရအောင်”

“ခဏနေဦးလေ ... ခက်ဖြာကို ကိုယ့်အမျိုးတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

“ဒါတော့ ဆောရီးပဲနော်၊ အစီအစဉ်ထဲမှာ ဒီကိစ္စပါမထားဘူး၊ ကိုအမျိုးတွေကို ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှုမရှိဘဲ တွေ့ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးလို့ ပြောထားပြီးသား”

တစ်ယောက်ကို စရိုက်တစ်မျိုး၊ အရည်အချင်းတစ်မျိုး၊ လေသံတစ်မျိုးနဲ့ လူပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ဆိုလျှင် ပုံစံပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း ရင်ဆိုင်ရဖို့အတွက် ဆိုလျှင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု တော်တော်ကြီးလုပ်ထားရမှာ။ အခုလို ဘာမှ အစီအစဉ်မရှိဘဲ ပြန်းစားကြီး တွေ့လိုက်ရလျှင် သူတို့လို မွေးရာပါ

စကားပြောပါးနှပ်သည့် အထုံပါရမီ မရှိသူပီပီ ခက်ဖြာပဲ ခံရဖို့များသည်။

“အားလုံးနဲ့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကြီးကြီးတင်တို့ ကြီးကြီးရင်တို့ ဘာဘဲမြင့်ရဲ့မိန်းမ ကြီးကြီးချို့တို့လောက်ပါ။”

“အင် ... တော်ပြီ ... တစ်ယောက်နဲ့တွေ့မယ်ဆိုလည်း အဲဒီတစ်ယောက်ပဲ ကွက်တွေ့လို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အနည်းဆုံးနှစ်ယောက် သုံးယောက် ဖြစ်လာမယ်၊ ခဏတဖြုတ်ဆိုပေမဲ့လည်း ပြောရင်း ပြောရင်း အချိန်ကြာသွားတော့ ရော ဘယ်သူက တော်ကြစို့လို့ ပြောမှာလဲ၊ နောက်ဆုံးကျ မိခက်ပဲ နစ်နာမှာ”

“ကောင်းပါပြီကွာ ... ကောင်းပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်မကြာခင်မှာတော့ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ လိုက်တွေ့ဖို့ စီစဉ်ရမှာနော်”

“အင်းပါ ... ခက်ဖြာတို့ ကတိထားခဲ့တဲ့အတိုင်း ကို၊ပဲ ခက်ဖြာတို့အိမ်ကို အရင်ဝင်တွေ့ပါဦး”

www.burmeseclassic.com

သူ့အလှည့်ရောက်လာတော့ ချစ်လွန်းကိုလည်း ငိုငို ခနဲ တစ်ချက်တော့ ဖြစ်သွားသေးသား။

“အင်းပါကွာ ... အင်းပါ၊ လိုက်တွေ့မှာပေါ့၊ နည်းနည်း ဝန်လေးပေမဲ့လည်း မတွေ့ဘဲမှ မဖြစ်တာ၊ ကိုတို့လက်ထပ် ဖို့အတွက်ဆိုရင် လူကြီးတွေနဲ့တွေ့ပြီး သူတို့ လက်ခံကြည့် ဖြူလာအောင် လုပ်ရမဲ့ အဆင့်ကို ကျော်လို့မှ မဖြစ်ဘဲ ဟာ”

“ကျော်လို့ရရင်တော့ ကျော်လိုက်ချင်သေးတယ်ပေါ့လေ”

ချစ်လွန်းကိုက နှစ်လိုဖွယ်ရာ ခပ်ပြုံးပြုံး မျက်နှာနဲ့ ပခုံးကို ဆတ်ခနဲတွန့်ကာ ...

“ဒါပေါ့ကွ၊ ခက်ဖြာလဲ ကိုယ့်လိုပဲ မဟုတ်လား”

ခက်ဖြာကလည်း တဟဲဟဲ ရယ်လိုက်ကာ ...

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုက ခက်ဖြာရဲ့ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ်၊ မောင်လေးနဲ့ မမရယ်ကိုပဲ ရင်ဆိုင်ရမှာပါနော်၊ ခက်ဖြာကဖြင့် ...”

ခက်ဖြာညီက စကားကိုပင် အဆုံးမသတ်ရဲ။ လူငါး ဆယ်ကျော် အင်အားစုကြီးကို မြင်ယောင်လာကာ ကျောလေး တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

“တစ်မျိုးကြီးပဲကွာ၊ ပုဆိုးဝတ်နေကျ မဟုတ်တော့ လူက မနေတတ် မထိုင်တတ်ကြီး ဖြစ်နေတယ်၊ ဘယ်အချိန်ပုဆိုး ကျွတ်ကျမလဲဆိုပြီး သတိအနေအထားကြီးနဲ့ နေ၊ နေရတော့ တခြားဘာကိုမှတောင် အာရုံမထားနိုင်ဘူး”

“ကောင်းတာပေါ့၊ ရှက်မနေ ကြောက်မနေရတော့ စကား အမှား မထွက်ဘူးပေါ့”

“အောင်မယ်လေး ... မှားမှာ မှားမှာ၊ ပုဆိုးပဲ အာရုံရောက် နေတော့ မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲလို့ မေးရင်တောင် ချစ်လွန်းကို့ပဲ၊ ခင်ဗျာလို့ မဖြေမိဘဲ ပုဆိုးတံဆိပ်ကိုစိတ် စွဲပြီး ဦးကျမ်းပါခင်ဗျာလို့ ဖြေမိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

ချစ်လွန်းကို့က သူ့ပုဆိုးအောက်နားမှာ ချုပ်ရိုးထဲ ညှို့ချုပ်ထားသော ယူဂျီ ဆိုသည့် ပိတ်သားတံဆိပ်လေးကို ဩည့်ရင်း ရယ်သလို မောသလိုနဲ့ ပြောလိုက်သည်။

ချစ်လွန်းကို့က ရယ်ရယ်မောမော ပြောနိုင်ပေမဲ့ ပြောညီမှာတော့ စိတ်ပူပန် သောကရောက်ရလွန်းလို့ ရယ်ပဲ ယယ်နိုင်ရှာ။

တကယ်ကတော့ ချစ်လွန်းကို့သည်လည်း ရယ်ချင် လို့လို့၊ ရယ်နိုင်လွန်းလို့ ရယ်နေတာပဲတော့ မဟုတ်ပါ။

ဒီလိုမှ ရယ်စရာလေး ကြိဖန်ပြောပြီး စိတ်ကိုဖော နှလျှင် ရင်ဘတ်ပေါ်ဖိတင်ထားသည့် လေးလံသော ကျောက်တုံး ခုနဲ့ အလေးချိန်ကြောင့် အသက်ရှူ မွန်းကျပ် သေဆုံးသွား တက်သည်။

“ဒီမှာနော် ... နောက်လား ပြောင်လား ဗလရွတ်တတွေ လျှောက်မပြောမိစေနဲ့ဦး၊ မျက်နှာကလည်း တညီတညာထား၊ လိုအပ်မှပြုံးပြ၊ ပြုံးစိစိ စပ်ဖြဲဖြဲကြီး လုပ်မထားနဲ့”

“ယောက္ခမလောင်းဝမ်းဆက်နဲ့ တွေ့ရမှာများကွာ၊ ဘယ်သူက နောက်နိုင်မှာလဲ၊ ပြုံးစိစိရော လုပ်နိုင်မှာလဲ၊ သူငယ်ချင်းနဲ့တွေ့တာမှ မိဟုတ်တာ”

“ကို့က ဖောက်တတ်လွန်းလို့ ပြောတာ”

“ဘာလဲ ... ဘီယာဘူးဖောက်တတ်တာကို ပြောတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ကံစမ်းမဲ ဖောက်တာလား။”

“ကျွတ် ... ပြောရင်း ဆိုရင်း ဗွေဖောက်လာပြန်ပြီကွာ၊ ဒီလိုသာ လုပ်နေရင် ကိုအိမ်လိုက်မတွေ့နဲ့တော့၊ နောက်တစ်ရက်ရက်လောက်တွေ့ဖို့ ရွှေ့လိုက်တော့”

“နောက်တာပါကွာ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲ အရမ်းတန်ငုံ(စ)ဖြစ်နေတာ၊ ဒီလောက်ကလေးမှ မပြောရရင် လူကြီးတွေရှေ့ရောက်တဲ့အခါကျ တောင်တင်းလွန်းပြီး ကျောက်ရုပ်ကြီး ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

ခက်ဖြာညီက ချစ်လွန်းကို့ကို သနားစိတ်ကလေးတော့ တစ်ချက်ဝင်သွားမိသည်။ သူ့ခမျာလည်း နာမည်ကြီး

ကြော်ငြာဒါရိုက်တာတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ နေရာအတော်ရကာ လူတိုင်းရဲ့ အလေးထား နေရာပေးခြင်းကို ခံနေရပေမယ့်လည်း လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲမို့ ယောက္ခမလောင်းတွေနဲ့ တွေ့ရတဲ့အခါ ကြောက်ရှာမှာပဲ။

ခက်ဖြာညီမှာက ဖေဖေရယ်၊ မေမေရယ်၊ မမသက်လျာရီရယ်၊ မောင်လေး ထက်ဇာနည်ရယ် ဒါပဲရှိသည်။ ဒါ့တောင် အလုပ်ကို အရမ်းဂရုစိုက်သည့် မမ သူ့အလုပ်နဲ့လွဲအောင် ချိန်းထားပေမဲ့ အလုပ်က အရေးကြီးလို့ လှမ်းခေါ်တာမျိုး ဖြစ်လျှင် ထွက်ချင် ထွက်သွားမှာ။ မောင်လေးကကျတော့လည်း အယုံနှစ်နှစ်သားလေးပဲမို့ အစ်မလုပ်သူရဲ့ အိမ်ထောင်ရေးတွေကတော့ကို သိပ်တော့စိတ်မဝင်စား။ သူ့ဘာသာ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ခေါ်လျှင် ဆော့ဖို့ လိုက်ချင်လိုက်သွားမည်။ ဆရာမလာခေါ်လျှင် စာသင်ဖို့ ပါသွားနိုင်သည်။

ထားတော့ မမသက်လျာရီရော မောင်လေး ထက်ဇာနည်ရော ရှိကြတယ်ဆိုလျှင်တောင် ခက်ဖြာညီတို့ မိသားစုသာ

(ကာယကံရှင် ခက်ပြာဠီကို ဖယ်ထား) စုစုပေါင်းမှ လေးယောက်
ပဲရှိတာ။

ခက်ဖြာဠီ အလှည့်ကျလျှင် ရင်ဆိုင်ရမည့်သူ
အယောက်လေးဆယ်လောက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒီလူဦးရေ
စာနယ်ဇင်းတွေနဲ့ တရားဝင်တွေ့ဆုံပွဲတစ်ခုမှာ တွေ့ရမည့်လူ
ရေထက်များသည်။

မိန်းကလေးဖြစ်တဲ့ ခက်ဖြာဠီတောင် ဒီလောက်
ရုမ္မာတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်သည့် ချစ်လွန်းကိုကတော့ ဒီလောက်
အနေအထားကို ရင်ဆိုင်ပေတော့ပေါ့။

“သေချာအောင်လို့ ကိုးဆယ့်ကိုးကြိမ်မြောက် ထပ်မံ
မယ်၊ ယောက္ခမလောင်းကြီးတွေက သဘောကောင်းကြ
တယ်နော်၊ ကိုယ့်ကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ပဲ ဆက်ဆံ
ပဲ မဟုတ်လား။”

“သေချာတာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေက သဘောကောင်း
တယ်၊ ခက်ဖြာတို့ မောင်နှမတွေ အိမ်ထောင်ဖက် ရ

လိုအပ်တဲ့အချက် လေးချက်ပဲပြဋ္ဌာန်းပေးထားတယ်၊ အကျင့်
စာရိတ္တ ကောင်းရမယ်၊ တွေးခေါ်ဆင်ခြင်ဉာဏ် ရှိရမယ်၊
မိဘမျိုးရိုးကောင်းရမယ်၊ ပညာအသင့်အတင့် တတ်ရမယ်၊
ဒါပဲတဲ့။ ဆင်းရဲတာတို့ ဂုဏ်ဒြပ်မရှိတာတို့ ဘာညာတွေ
ထည့်မတွေးဘူးတဲ့”

အများစုသော မိဘတွေဟာ ပြောတုန်းကတော့
ဒီလိုပဲ ပြောကြတာပဲ။ သူတို့သားသမီးတွေဟာ ကုန်းကောက်စရာ
မရှိအောင် ဆင်းရဲသော၊ ငမွေငတေတွေကိုတော့ ရှာမလာလောက်
ပါဘူးဆိုသည့် မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေါ့။

တကယ်တမ်း ကိုယ့်သားသမီးက ဖွတ်ကလိဒင်္ဂါးနဲ့
ကြိုက်လာသည့်အခါကျတော့ ဘာဖြစ်တယ် ညာဖြစ်တယ် အသံ
ထွက်လာရော။

ဒါလည်း အပြစ်တင်လို့တော့ မရဘူးပေါ့လေ။
သားသမီးကို မကောင်းစားစေချင်သည့် မိဘ၊ နွဲ့မှာနစ်စေချင်သည့်
မိဘရယ်လို့တော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ကိုယ်က ဆွဲယူမြှင့်တင်ပေးနိုင်

တယ်ပဲထား သူတို့ဟာ သူတို့ ကိုယ့်အကူအညီယူစရာ မလိုလောက်
အောင် ပြည့်စုံနေနှင့်ပြီးသား အခြေအနေမျိုးတော့ ပိုပြီးဖြစ်စေ
ချင်တာပေါ့။

ခက်ဖြာညီ မိဘတွေ လိုချင်သည့် အချက်အလက်
တွေလောက် ပြည့်စုံဖို့ ဆိုရင်တော့ ချစ်လွန်းကို၊က လုံးဝမပူပါ။
သူ့မှာရှိသည့် အရည်အချင်းတွေက အမှတ်တစ်ရာ မဟုတ်တောင်
ဂုဏ်ထူးမှတ်လောက်တော့ ပေးနိုင်လောက်အောင် ပြည့်စုံပြီးသား
ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ယုံကြည်သည်။

ခက်နေတာက သူ့ ရဲ့ များပြားလှသော ဆွေမျိုးလှ
ကြီးအတွက်ပင် တချို့မိဘတွေက ဆွေမျိုးတောင့်တင်းတာကို
သဘောကျတတ်ကြပေမဲ့ တချို့မိဘတွေကျတော့ ကိုယ့်သမီးလေး
အုပ်စုတောင့်တောင့် အသိုင်းအဝိုင်းထဲ ရောက်သွားလျှင် မျက်နှာ
ငယ်မလား။ အုပ်စုအင်အားနဲ့ ဝိုင်းအနိုင်ကျင့်ကြမလား။ အနှိပ်
စက်များ ခံရလေမလား စသည်ဖြင့် တွေးပူကာ သဘောမကျ
တတ်ကြ။

ခက်ဖြာညီ မိဘတွေက အိမ်ထောင်ကျပြီးတဲ့ အခါ
မင်း ငါတို့နဲ့ လာနေမလား။ ဒါမှမဟုတ် သတ်သတ်အိမ်ခွဲနေကြ
မလားလို့ မေးလာလျှင်ပင် ချစ်လွန်းကို၊မှာ ပြန်ဖြေစရာမရှိ။

အမွေ။ အမွေ။ အဘိုးမဆုံးခင်အထိတော့ (အဘိုး
စိတ်ချမ်းသာဖို့ အဓိကကျသည်လို့ အသံကောင်း ဟစ်ထားပေမဲ့)
အမွေရဖို့အတွက် အဘိုးအိမ်မှာ ကပ်နေရဦးမှာပဲ။

အဘိုးရဲ့အမွေဆိုတာကလည်း (လူငါးဆယ်လောက်
ဝိုင်းခွဲတာတောင်) တစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို မနည်းမနောရ
ဦးမှာမို့ အားလုံးက မက်ကြသည်သာ။

သိန်းရာနဲ့ချီသော ကိန်းဂဏန်းတစ်ခုကို တရားမျှတ
စွာရပါလျက် မမက်ဘူး ဆိုရအောင်တော့ ကိုယ်က ပါရမီရှင်
လည်းမဟုတ်။ အရူးလည်းမဟုတ်။ ဒီငွေပမာဏကို ဘယ်သူ့မဆီ
လိုချင်ကြမှာပင်။

တအားချမ်းသာပြီးသား သူဆိုလည်းပဲ အလကား
ရရင်တော့ လိုချင်မှာပဲ။ ချစ်လွန်းကို၊တို့လို လုပ်ငန်းအရ အောင်

မြင်ပေမဲ့ စီးပွားရေးအရတော့ ထိပ်ဆုံးတန်းဝင်ခွင့် မရှိသေးသော လူငယ်လေးတွေ အတွက်တော့ ဒီငွေဟာ ဘဝတစ်ခုတည်ဆောက်ဖို့ တော်တော်လေး အရေးပါသည်။

အဘိုး မရှိတော့ဘူး ဆိုလျှင်တော့ ကိုယ့်စိတ်နဲ့ ကိုယ့်သဘောပေါ့လေ။ ဒါကို ရှင်းလင်းပြောပြနေလျှင် တချို့မိဘတွေက သဘောပေါက်ချင်မှ ပေါက်မည်။ ကိုယ့်သမီးလေးကို အံ့ကျင်းကောင်းကောင်းနဲ့ မိသားစုထဲ ထည့်မပေးလိုက်ချင်တာနဲ့ အင်တင်တင် ဖြစ်ကုန်ကြရော။

“ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခက်ဖြာ မိဘတွေကို တအားကြီး ပြောမထားပါဘူး မဟုတ်လား”

“ပြောသင့်သလောက်တော့ ပြောထားရတာပေါ့၊ ကို,တို့ ဆွေမျိုးတွေကိစ္စက အသေးအဖွဲ့ ဂရုမစိုက်လောက်စရာမှ မဟုတ်တာ”

“တလွဲထင်ပြီး စိုးရိမ်နေကြမှာများလားလို့”

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးလေ”

“အရေးအကြောင်းဆို ကိုယ့်ဘက် ကာကွယ်ပေးနော်”

“အင်းပါ... သိပါတယ်။ သူ့အလှည့်ကျ ကြောက်တတ်

လို့ကတား သူ့အိမ်လိုက်လာတဲ့နံ့ကများ သူ့အမျိုးတွေ

သူများကို ကြာကြာကြည့်ရ အကဲခတ်ရအောင် ရေကိုအကြာ

ကြီး သွားချိုးနေပြီးဘော”

“ဆောရီးပါကွာ၊ အဲဒီနေက တမင် ရှေ့အကြာကြီးချိုးတာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်ရေချိုးဖို့ အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တော့

မှ ရေပြတ်နေမှန်းသိလို့ အပေါ်တိုင်ကီကို ရေဖြည့်ဖို့အချိန်

ပြန်စောင့်နေရလို့ပါ။ ပြီးတော့ သူတို့ထွက်ချောင်းကြမယ်

ဆိုတော့ ညီပေမဲ့ ခက်ဖြာစိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မနေဘူး

ထင်မိလို့ပါ။ ဒီတစ်ခါ ခက်ဖြာ ကိုယ့်အိမ်ကို လိုက်တွေ့

မယ်ဆိုရင် ချွေးတစ်ပေါက် မကျရအောင်၊ ရင်ခုန်သံတစ်

ချက် မမြန်ရအောင် ကိုယ်ကာကွယ်ပေးမှာပေါ့”

အပြောကတော့ ချောနေတာပဲ။ တကယ်တမ်း

ချစ်လွန်းကို အိမ်ကို လိုက်တွေ့မယ်ဆိုလျှင်တော့ သူ့ကိုယ်တိုင်

ခင်ဦးခင်ခင်(ဆေးတက္ကသိုလ်)

မကာကွယ်ပေးနိုင်မင်မှာတင် မထင်မှတ်သော တိုက်ကွက်တွေကို ရင်ဆိုင်ရမှာပဲလို့ ခက်ဖြာညီက သိသည်။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာသာ ပဲ ဝမ်းစာပြည့်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားရမည်လို့ သတိထား ရလေသည်။

အခန်းက တော်တော်ကျယ်ဝန်းသည်။ ပေအစိတ် အကျယ်အဝန်း ရှိတာမို့ ဧည့်ခန်းတစ်ခန်း လုပ်ဖို့ဆိုလျှင် အတော် ချောင်ချောင်ချိချိရှိတာ။ ဧည့်ခန်းရဲ့တစ်ခြမ်းကို ပုလဲလုံး ကျောက်လုံး တွေကို ရွှေရောင်ကြိုးနဲ့ စီထားသည့် ခန်းဆီးကျလေးနဲ့ ကန့်ထား ကာ တစ်ဖက်ခြမ်းမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး၊ စာအုပ်စီရီများ၊ စာရေးစားပွဲ၊ အလူမီနီယံဗီရိုပုလေး စသည်ဖြင့် ပြင်ဆင်ထားတာ မို့ စာဖတ်ခန်းသတ်သတ် ဖြစ်ပုံရသည်။

ဧည့်ခန်းထောင့်မှာတော့ နှစ်ဆယ့်လေးလက်မ Sony Bravia တီဗီ၊ ဗီစီဒီ၊ ဒီဗီဒီ၊ စလောင်းရီစီဗာ၊ တီဗီဖိုက်နိုဗီဗာ စတာတွေ အစီအရီ ထပ်ထည့်ထားသည့် ကျွန်းဗီရိုကြီး၊ အဲဒီဘေး

www.burmeseclassic.com

တစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အလှအပ ပစ္စည်းလေးတွေ တင့်ထားသည့်
ဗီရိုပုလေးတွေက ကပ်လျက်။

အနက်ရောင် လယ်သာဆိုဖာကြီးတွေက နိုင်ငံခြား
ဖြစ် စစ်နစ်မိ ကြီး ဘာခန့်ညားကာ ထိုင်ရတာ အိစက်အဆင်ပြေ
လှသည်။

မီးနိုးပြာရောင် ကြမ်းခင်းကော်ဇောက ခြေဖဝါးတစ်
ဝက်လောက် မြှုပ်သွားအောင် နူးညံ့အိပွနေသည်။

အဲယားကွန်း အအေးဓာတ်က အေးစိမ့်နေကာ
အဲယားဖရက်ရှိရာ ရနံ့ကလည်း နင်းဆီပန်းနဲ့ စိမ့်စိမ့်ကလေး
မွှေးသင်းနေသည်။

အခန်းရဲ့အပြင်အဆင်ကတော့ အဆင့်အတန်း ခပ်
မြင့်မြင့်ထဲကပါပဲ။ ချစ်လွန်းကိုတို့ မိသားစုဟာ ပစ္စည်းကောင်း
သုံးတတ်သည် ဆိုတာကတော့ သိသာသည်။

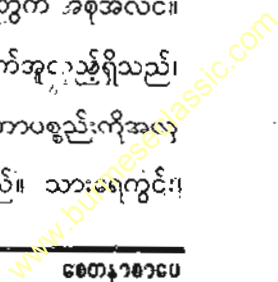
သို့သော် အခန်းရဲ့ အဆင့်မြင့်မြင့် တင့်တယ်မှုကို
ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်နေသည့် အရာတွေကလည်း အများသား။

တီဗီကို အုပ်ထားသည့် တက်တင်းဇာစက အလယ်
တည့်တည့်မှာ အချွန်းလေးကျရမည့်အစား ညာဘက်ခြမ်းကို
တစောင်းကြီး ကျနေသည်။ တီဗီအောက်က ဗီစီဒီ၊ ဒီဗီဒီစက်တွေ
ထားသည့်အပေါ်မှာ ဗီစီဒီ၊ ဒီဗီဒီခွေတွေက ပွစာကျဲ့။ တီဗီ ဗီရို
ပေါ်မှာလည်း သောက်ပြီးသား ကော်ဖီခွက်၊ ကျောပိုးအိတ်။
ပိုက်ဆံအိတ်၊ ပီကေစက္ကူခွံ စသည်ဖြင့်။

ဆက်တီခုံတွေပေါ်မှာတော့ ဖတ်လက်စ ဖွင့်ထား
သည့် ဝတ္ထုစာအုပ်၊ တပြန့်စီကြိနေသည့်ဂျာနယ်၊ ချွတ်ပုံထားသည့်
အနွေးထည်၊ စားလက်စ အာလူးကြော်အိတ်၊ တီဗီရီမုဒ်၊ နောက်
ပြီတော့ ထူးထူးဆန်းဆန်း လျှပ်စစ်နဲ့ မုတ်ဆိတ်ရိတ်ရသော
စက်ကလေးနဲ့ ဘီးတစ်ချောင်း ပါရှိနေသေးသည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာလည်း ပစ္စည်းတွေက အစုံအလင်။
အပ်ချည်လုံးရှိသည်၊ ကတ်ကြေးရှိသည်၊ ဝက်အူငှက်အူရှိသည်၊
ဗီစီဒီခွေထည့်သည့်အိတ်နဲ့ အခွေတွေရှိသည်။ ဘာပစ္စည်းကိုအလှ
အုပ်ခဲ့သလဲ မသိသော သိုးမွှေးစတွေ ရှိသည်။ သားမရကွင်း။

ဘောလုံးတစ်လုံး၊ မွေးပွဲဝက်ခံရုပ်တစ်ရုပ်၊ ခေါက်ပိုက်ဆံအိတ်
အပြားလေးတစ်ခု။ ယပ်တောင် တစ်ချောင်း။

အောင်မယ်လေးလေး။ အမျိုးအမယ် စုံလိုက်တာ
နော်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ပစ္စည်းအမျိုးစုံအောင် ချထားရမယ်လို့
တစ်ယောက်ယောက်ကများ တာဝန်ပေးထားလျှင်တောင် ခက်ဖြာ
တို့ ဒီလောက် စုံစုံစေ့စေ့ စဉ်းစားပြီး ချထားပေးနိုင်မှာမဟုတ်။

တစ်အိမ်လုံး ဖုန်တစ်မှုန်မှ မတင်အောင် ပစ္စည်းတွေ
တစ်စင်တီမီတာလောက်တောင်မှ နေရာမရွေ့ရအောင်၊ အမှိုက်
သရိုက်တွေ အပြင်မှာ ဘယ်တော့မှ ရှိမနေနိုင်အောင် စက္ကန့်မလုပ်
ဂရုစိုက်နေတတ်သော မေမေ့ရဲ့လက်ရာ အိမ်ကြီးမှာ နေလာသည့်
ခက်ဖြာ အတွက်ကတော့ ဒီအိမ်ရဲ့ ရှုပ်ပွနေမှုဟာ မျက်စိနောက်
လောက်စရာပင်။

တစ်ဆက်တည်း ဒီအိမ်ရဲ့အိမ်ရှင်မ၊ ချစ်လွန်းကို
အိမ်မေ့ရဲ့ နေနိုင်လွန်းသည့် စိတ်ဓာတ်ကလည်း ဩချလောက်စရာ
ပါပဲ။

ဧည့်သည်ဖြစ်သည့် ခက်ဖြာညီကတောင်မှ ရှုပ်ပွနေ
သည့် ဧည့်ခန်းရဲ့အနေအထားအတွက် အားတုံ့အားနာကြီးလိုလို၊
ရှက်သလိုလို၊ မနေတတ် မထိုင်တတ်သလိုလို ဖြစ်နေပေမဲ့ အိမ်
ရှင်(အခန်းရှင်)ဖြစ်သည့် ချစ်လွန်းကိုရဲ့အမေကတော့ သူ့အိမ်ဧည့်
ခန်းဟာ ဆီဒိုးနားဟိုတယ်က အခန်းလို သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေသည့်
ပုံမျိုးနဲ့ တစ်စက်ကလေးမှ ဟန်မပျက်။

“သမီးကို တီဗီမှာ မြင်ဖူးကတည်းက အန်တီက ပြောနေ
တာ၊ ဒီကောင်မလေး အောင်မြင်မယ်လို့၊ မျက်နှာလေးရော
အမူအရာလေးရော ဘယ်လိုပဲရိုက်ရိုက် ဟန်မပျက်တတ်
လို့လေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးက မော်ဒယ်လုပ်တာ သိပ်မကြာသေးပေမဲ့ အောင်
မြင်တာ အရမ်းမြန်တယ်နော်၊ အဲဒါ အဓိကက စန်းပဲ
သိလား၊ တချို့တွေ ဘယ်လောက်ပဲ ကြိုးစား ကြိုးစား
စန်းမရှိရင် မအောင်မြင်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ပြောပုံက ခက်ဖြာညီဟာ ကြီးစားမှု မယ်မယ်ရရ မရှိပါဘဲ ကံဖေးမ၊လို့ အောင်မြင်လာသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ကုသိုလ်ကံ ဖေးမမှုပါတာလည်း ပါတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာထိရောက်အောင် ခက်ဖြာညီတို့ ဘယ်လောက်တောင် ကြီးစားခဲ့ရသလဲ ကိုယ့်ဘာသာပဲ သိသည်။

ညဘက်အိပ်ချိန်ကို နည်းနည်းလေးပဲထားပြီး ပြည်တွင်းပြည်ပက မော်ဒယ်ရှိုးတွေ လှေလာရ၊ နိုင်ငံတကာက ကြော်ငြာတွေကြည့်ရ၊ ဖက်ရှင်မဂ္ဂဇင်းတွေဖတ်ကာ ကိုယ်ရော ဘယ်လိုလေး ခေတ်မီလှပပြီး ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်ညီအောင် ဝတ်ရမလဲ စဉ်းစားရ၊ ညစဉ် အင်တာနက်ကြည့်ကာ နောက်ဆုံးပေါ် ဖက်ရှင်ဒီဇိုင်းတွေနဲ့ အနုပညာလောကက ထူးခြားဖြစ်စဉ်တွေကို လေ့လာရ။

တစ်ဖက်ကကျတော့ ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်၊ အသားအရေ၊ ဆံပင်၊ လက်သည်းခြေသည်းကအစ အစဉ်လှပနေအောင် ထိန်းသိမ်းရသေးသည်။ အားကစားခန်းမတွေမှာ အနည်းဆုံး

တစ်နေ့ တစ်နာရီလောက် အချိန်ပေးပြီး သွားဆော့ရသလို အိမ်မှာလည်း တစ်နာရီလောက် ကိရိယာလွတ် လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်၊ အေရိုးဗစ်က၊ ရ၊ အွဲဒီအပြင် နိုင်ငံခြားအကမျိုးစုံကိုလည်း အခွေတွေကြည့် ဆရာတွေခေါ်၊ သင်တန်းတွေတက်ကာသင်ရသေးသည်။ အသားအရေ ထိန်းသိမ်းရတာ၊ ဆံပင်ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းရတာ၊ ခြေသည်းလက်သည်း အလှဆင်ရတာကလည်း အချိန်ကုန်မှကုန်။

အဆိုဆုံးက အနေအထိုင် ဆင်ခြင်ရတာပင်။ နေပူထဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ ထွက်လို့မရ။ ချောကလက်၊ မလိုင်၊ ထန်းလျက်ချောင်းကအစ အချို့ကြိုက်လွန်းသော၊ ဝက်သားဆို အဆီအိအိ သုံးထက်သားမှ ကြိုက်တတ်ပြီး ဒံပေါက်၊ ထောပတ် ထမင်း၊ အိုက်စ်ခရမ်မ်၊ ဒိုမီနို၊ မစ်လ်ရှိတ်၊ ကော်ဖီ လက်ဖက်ရည်၊ ပုလင်းအအေးဘူး အအေးမျိုးစုံ အားလုံးကို ကြိုက်တတ်သော ခက်ဖြာညီတစ်ယောက် မော်ဒယ်လုပ်မည် စိတ်ကူးကတည်းက အကြိုက်ဆုံး အစားအစာ အားလုံးကို စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတာလည်း ကြာပြီ။

နာမည်ကြီးမော်ဒယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ဆိုတာက လည်း နာမည်ကြီး မော်ဒယ်အေဂျင်စီတစ်ခုက သင်တန်းဆင်း လိုက်ရုံနဲ့ နတ်ရေကန်ထဲ ပစ်ချသလို ဝုန်းခနဲ ကောက်ကာငင်ကာ ဖြစ်လာတာမှ မဟုတ်တာ။

သင်တန်းဆင်းပြီး ရှိလေးတစ်ပွဲနှစ်ပွဲလောက် အစမ်း သဘော လျှောက်ခွင့်ရချိန်မှာ ကိုယ်ဟာ အားလုံးထဲ အထင်ပေါ်ဆုံး ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရသေးသည်။ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာတွေ၊ ရှိုးပွဲ စီစဉ်သူတွေ ကိုယ်ကိုမျက်စိကျလာအောင်လည်း လုပ်ပြသေးသည်။ အနည်းဆုံး မဂ္ဂဇင်းမျက်နှာဖုံး၊ ဂျာနယ်အဖုံး၊ ပြက္ခဒိန်တွေမှာ ပါခွင့်ရအောင် အကပ်အရပ် ရှာရသေးသည်။ ကြော်ငြာလေးတစ်ခု လောက်များ လာအပ်ပြီဆိုလျှင် သူများထက်ထူးအောင်၊ ပေါက် အောင် ဘယ်လိုဝတ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုသရုပ်ဆောင်ရမလဲ ဆိုတာ နေ့ညမပြတ် စဉ်းစားရသည်။

အို ... ပြောရမယ်ဆိုလျှင်တော့ မော်ဒယ်တစ်ယောက် အဖြစ် လူသိများလာဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရတာ၊ ပေးဆပ်ခဲ့ရတာတွေက

အများကြီးပါပဲ။ “စန်း”ဆိုသည့် ကုသိုလ်ကံအကြောင်းတရား လေး တစ်ခုတည်းတော့ မဟုတ်။

ထားတော့။ ဒါတွေကို အကျယ်ချဲ့ မပြောတော့ပါ သူ့။

ချစ်လွန်းကိုရဲ့အမေ ကြည့်ရတာတော့ ခက်ဖြာညှိကို နှိမ်လိုက်တာထက်စာလျှင် မြှောက်ပင့်ပြောဖို့ ကြိုးစားရင်းက အပြောမတတ်တော့ ဆဲသလို ဆိုတာမျိုး ဖြစ်သွားတာပဲ ထင်ပါရဲ့။

“သမီးနဲ့ သားကတော့ လိုက်ပါတယ်၊ သုံးမီးလေးက နာမည်ကြီးမော်ဒယ်၊ သားက နာမည်ကြီး ကြော်ငြာဒါရိုက် တာ၊ နေနဲ့လ ရွှေနဲ့မြပဲ”

ဒီကဖြင့် သူ့သားကို ကြော်ငြာဒါရိုက်တာဆိုပြီး ချက်နှာလုပ် ပူးကပ်ရင်းက ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ရတာမျိုး မဟုတ်ရပါ သူ့နော်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်း သိသေးဘဲ အပြင်မှာတွေ့၊ တိတ်တုခိုး စွဲလမ်းငြိတွယ်ပြီးကာမှ အလုပ်ချင်း နီးစပ်ပတ်သက်နေမှန်း သိရတာ။

ပြောရင် ရယ်စရာတောင်ကောင်းသေး။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ကြုံ၊ ရင်တွေ့ချန်ကြ၊ တရင်းတနီး ပြောဆိုဖြစ်ကြပြီး ချစ်လွန်းကိုဘက်က ဖွင့်ပြောလှဆဲဆဲ၊ ခက်ဖြာညှီဘက်ကလည်း သူ ဖွင့်ပြောတော့မှာကို ကြိုသိထားပြီး သူဖွင့်ပြောတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဧခါင်းညိတ်ပစ်လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ပြီးသား။

အဲဒီလိုအချိန်မှာမှ ကြော်ငြာတစ်ခုရိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းခံရသည်။ ကြော်ငြာရိုက်မည့်နေ့မှာ ဒါရိုက်တာနဲ့ မိတ်ဆက်လည်း ပေးလိုက်ရော။ ဟော ...။

အဖြစ်က အဲဒီလို။ မကြာခင်မှာ ချစ်သူဖြစ်ဖို့ အသင့်ရှိနေသူ နှစ်ယောက်ဟာ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းတစ်ခုမှာ ဆုံတော့မှပဲ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာနဲ့ မော်ဒယ်မှန်း အချင်းချင်းသိရတော့သတဲ့။

ချစ်လွန်းကို အမေ ဒေါ်ယုယုခိုင် ပြောသမျှကို ခက်ဖြာညှီက စိတ်ထဲကနေ တုံ့ပြန်နေမိပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရယ်ချင်လာသည်။

ငါ့နယ်နော်။ ကိုယ့်ယောက္ခမလောင်းကြီး တစ်ယောက်လုံးကို ပြန်ပြီးခံ၊ခံပက်နေလိုက်တာ၊ တော်သေးတယ်။ လူမျိုးပေါင်းစုံနဲ့ ပြောဆိုဆက်ဆံနေကျမို့ ပါးစပ်ကလေးပိတ်ပြီး ပြုံးနေတတ်တဲ့အကျင့် ရနေပေလို့သာ။ ပါးစပ်သာဖွင့်ပြီး စိတ်ကူးကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်မိလို့ကတော့ အိမ်ထဲက ကန်ထုတ်ခံရပြီ။

“သမီး လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာနေနော်၊ အန်တီတို့မိသားစုကတော့ ဘာဟန်ဆောင်မှုမှ မရှိဘူး၊ အားလုံး ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ကိုယ်နေပဲ၊ အနေကျ၊စရာ မရှိဘူးသိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဇီဩာ ... သမီးက ထမင်းမစားခင် အအေးတို့ ကော်ဖီတို့ တစ်ခုခု သောက်ဆို သောက်နိုင်သေးလား၊ အန်တီတို့ အိမ်မှာကတော့ ကြိုက်တာ ကြိုက်တဲ့အချိန်သောက်၊ ထမင်းစားရင်လည်း ကြိုက်တဲ့အချိန်ဝင်ပြီး ခူးခပ်စားသွားပဲ၊ မိသားစုလေးယောက်က အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့ဆိုတော့ ဆုံခဲ့ဟယ်

လေ၊ အကြောင်းတစ်ခုခုရှိလို့ သေချာချိန်းမှပဲ မနည်းဆုံကြရတာ”

ကြည့်ရတာတော့ စည်းလွတ်ဝါးလွတ် နေချင်သလို နေ၊ စားချင်သလိုစား ဆိုတဲ့ လူဖားမျိုးတွေ ထင်ပါ။

ချစ်လွန်းကိုက သူ့မိသားစုအကြောင်း ပြောဖူးသည်။

ဒါပေမဲ့ သူ ပြောသမျှဟာ သူ့အမေ ပြောသလောက် ကွက်ကွက် ကွင်းကွင်း ပီပီပြင်ပြင်မရှိ။

သူ့အမေကြီး ပြောမှပဲ ဒီအိမ်ကလူတွေရဲ့ ထင်တိုင်း

ကြံစရိုက်က ပီပြင်တာ။

ခက်ဖြာညီတို့ အိမ်မှာဖြင့် ဒီလိုမဟုတ်ပေါင်။ တစ်ခါ

တစ်ရံ အလုပ်မှာ ညစာစားပွဲတွေ၊ ဧည့်ခံပွဲတွေနဲ့ အိမ်ပြန်နောက် ကျတတ်သော ဖေဖေကလွဲလျှင် ကျန်လူအားလုံးဟာ သတ်မှတ် ထားသော အချိန်ပိုင်းအတွင်း ထမင်းလက်ဆုံ စားရသည်။ တစ် ယောက်ယောက်က အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် နောက်ကျလျှင် (ဥပမာ ... မောင်လေး ကျူရှင်က အချိန်ပို ခေါ်တာမျိုး၊ ခက်ဖြာ

ညီ ရိုက်ကွင်းအပြီး နောက်ကျတာမျိုး)လည်း ကျန်လူတွေက စောင့်ရသည်။

ဖေဖေတောင်မှ တစ်လမှာ ပွဲရှိသည့် သုံးလေးငါး

ရက်ကလွဲလို့ ကျန်သည့်ရက်တွေမှာ မိသားစုထမင်းပိုင်းထဲ မပါ မနေရ။

မိသားစုဝင် တစ်ယောက်ယောက်ဟာ တစ်ခုခုလုပ်

တော့မည်ဆိုလျှင် ကျန်သုံးယောက်ကို မဖြစ်မနေ အသိပေးတိုင် ပင်ရသည်။

သဘောတူတာ မတူတာ အသာထား၊ ကိုယ်လုပ်တာ

ကို အိမ်သားတွေတော့ မသိ မရှိစေရ။

ကိုယ့်မိသားစုရဲ့ ဓလေ့စရိုက်ဟာ ကောင်းလှပြီ။

မှန်လှပြီလို့ မသတ်မှတ်ချင်ပေမဲ့ မေမေ့ရဲ့ ထရိန်နင်အောက်မှာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကျော် နေလာခဲ့ရပြီးသူတစ်ယောက် အနေနဲ့ ချစ်လွန်းကိုတို့ မိသားစုပုံစံကို စိတ်ပျက်မိတာကတော့ အမှန်ပင်။

www.burmeseclassic.com

“ဒီနေ့ကတော့ အားလုံးကို အထူးချိန်းထားတာလေ၊ သမီး အန်ကယ်ရော မမရော ထမင်းစားချိန်အမိ ပြန်ရောက်လိမ့် မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားကပြောတော့ သမီးက အစားအသောက် သိပ်ဂရု စိုက်ရတာဆို၊ ဒီတစ်နေ့တော့ ဖရီးထားလိုက်နော်။ အန်တီ က အချက်အပြုတ်တော့ သိပ်ဝါသနာပါတာ သမီးရဲ့၊ သမီးကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးမယ် ဆိုတော့ စိတ်တိုင်းကျ လက်စွမ်းပြထားတာ၊ သမီးက မစားဘဲနေရင် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရလိမ့်မယ်”

သူ့ အပင်ပန်းခံရကျိုးနပ်အောင် ခက်ဖြာညီကတော့ ကိုယ့်ရဲ့ စွဲမြဲနေသော ဓလေ့ထုံးစံကို ချိုးဖောက်ပေးတော့ပေါ့ လေ။

“သမီး ကြည့်ရတာ အိမ်မှာ နည်းနည်းအနေရခက်နေတယ် ထင်တယ်၊ ဘာမှမဖြစ်နဲ့နော်၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာလိုပဲနေ၊

သမီးကို မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကြိုဆိုချင်လို့ တမင် အိမ်ထောင် အထူးတလည် သိမ်းမထားတော့တာ၊ နောင်ဆိုလည်း အန်တီတို့အိမ်ရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံနဲ့ သမီးက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မေမေတို့ ဘာတွေပြောနေကြတာလဲ”

အဝတ်အစား လဲဦးမည်ဆိုသည့် အကြောင်းပြချက် နဲ့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော ချစ်လွန်းကိုက စကားဝိုင်းထဲ ဝင် ရောက်လာသည်။

အိမ်နေဝတ် တီရှပ်အညိုနုရောင်နဲ့ ချည်ပုဆိုးကွက် လေး ဝတ်ထားသော ချစ်လွန်းကိုရဲ့ ပုံစံလေးက လန်းလန်းဆန်း ဆန်းလေးနဲ့ ချစ်စရာ။

ဒီလူသားလေး တစ်ယောက်တည်းရဲ့ မျက်နှာနဲ့ သူစိမ်းအသိုင်းအဝိုင်း တစ်ခုထဲ မျက်စိမှိတ် ထိုးဝင်ဖို့ စိတ်ကူးမိ တာဟာ မိုက်မဲလွန်းဧရာများ ကျနေမလား။

ဒီလိုကြီးတော့လည်း မဟုတ်လောက်ပါဘူးနော်။
 အိမ်ထောင်ပြုတယ် ဆိုကတည်းက စိမ်းသက်သော မိသားစုနှစ်ခု
 တစ်ဆက်တည်း ပေါင်းစပ်လိုက်တာပဲ။ ဆွေတော် မျိုးတော်
 အချင်းချင်းပဲ ပြန်လက်ဆက်ကြတာများသည့် တော်ဝင်မိသားစု
 တွေကလွဲလျှင် အိမ်ထောင်အများစုဟာ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက်
 မတွေ့ဖူး မရင်းနှီးဖူးကြဘဲနဲ့ ရုတ်တရက် ပေါင်းစပ်လိုက်ရတာ
 ချည်းပဲ။

သည်းခံစိတ်တော့ လိုတာပေါ့။ ဒီပွဲရဲ့ အဓိကဇာတ်
 ဆောင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ နှစ်ဖက်စလုံးကို ညှိပေးဖို့ဆိုလျှင်
 နှစ်ဖက်စလုံးကို နားလည်မှုရှိကာ သည်းခံခွင့်လွှတ်ပေးနိုင်ဖို့ လို
 လေသည်။

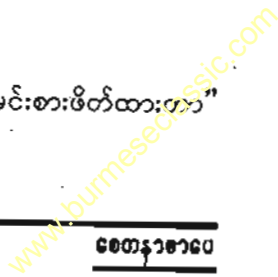
“အိမ်ကဟင်း မကောင်းလို့ပေါ့၊ ညည်းတို့ဆီမှာ ဘာများ
 ခံတွင်းလိုက်စရာလေး ရှိမလဲလို့”

“ဪ ... မမတင့်၊ လာလေ၊ အိမ်မှာတော့ ဟင်းစုံနေတာ
 ပဲ၊ ငါးသလောက်ပေါင်း၊ ဝက်သားနီချက်၊ ပုစွန်ဆီပြန်၊
 ဆိတ်သားခါးပတ်၊ ငါးဖယ်သုပ်၊ အစိမ်းကြော်၊ ငါးခေါင်း
 ဟင်းချို၊ ငါးပိချက်ကောင်းကောင်းနဲ့ တို့စရာအစုံပါ ရှိ
 တယ်”

“ဟဲ့ ... ချက်လှချည်လား”

“ဒီမှာလေ ... ရှယ်ဧည့်သည် ထမင်းစားဖိတ်ထားတာ”

“တစ်ယောက်တည်းကိုများဟယ်”

“ရှယ်ဧည့်သည်ပါဆို၊ သူ ဘာကြိုက်တတ်သလဲ သေချာ မသိတော့ အစုံချက်ထားရတာ”

တံခါးပင် မခေါက်ဘဲ အခန်းထဲ ဖြန့်စားကြီးဝင် ချလာကာ သူများတကာကိစ္စထဲ ဝင်ရောက်စွက်ဖက် စပ်စုတော့ မညှိပုံရှိသော အမျိုးသမီးကြီးကို ခက်ဖြာညီက တွေ့တွေ့ချင်းပဲ မနှစ်မြို့သလို ခံစားရသည်။

“ဒါဆိုရင်တော့ ငါတစ်ယောက် ပိုလာလို့ ဘာမှမထူးဘူး၊ လက်ဆုံဝင်စားမယ်နော်၊ ဧည့်သည်နဲ့လည်း ရင်းနှီးရအောင်”

“ကောင်းတာပေါ့ မမတင့်ရဲ့၊ ထမင်းလည်း အများကြီး ပိုတယ်၊ ဝင်သာစား”

ချစ်လွန်းကိုရဲ့အမေ ဒေါ်ယုယုခိုင်ကတော့ ဝမ်းသာ အားရကြီးကို ဖိတ်တယ်။ မမတင့် (ဒေါ်တင့်တင့်လိုပဲ ထားလိုက်) ဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးက သူတို့နဲ့ ဘယ်လောက် သွေးရင်းပြီး ဒီအိမ်ကို တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက်နိုင်သလဲ ဆိုတာတော့မသိ။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ ခက်ဖြာညီက ဒီအိမ်ရဲ့ဧည့်သည်

(သူတို့အခေါ်အရ ရှယ်ဧည့်သည်)ဆိုတော့ကာ ခက်ဖြာညီရဲ့သဘော တူညီမှုကို မတောင်းဘဲ နောက်ထပ်ဧည့်သည်တစ်ယောက် ထပ် ဖိတ်တယ်ဆိုတာ ဖောင်းလဲတာပဲ။ ဒါဟာ အိမ်ရှင်အက်သစ် (အိမ်ရှင်ကျင့်ဝတ်ကို ပြောတာ)နဲ့ မညီတာပဲ။

“ကြီးကြီးတင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဒါက ကျွန်တော့် ရဲ့ ... ဟဲ ဟဲ”

ချစ်လွန်းကို စကားတောင် မဆုံးလိုက်။ ဒေါ်တင့်တင့် က မျက်ခုံးမွှေးထူထူကြီးတွေကို ပင့်တင်လိုက်ကာ ...

“သိပြီးသားဟေ့၊ မဏ္ဍပ်တိုင် လာတံ့ကံပြမနေနဲ့၊ မင်း ကောင်မလေးက နာမည်ကြီး ကြော်ငြာမင်းသမီး ခက်ဖြာညီ ဆိုတာ ငါတို့တစ်အိမ်လုံး သိတယ်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ”

ချစ်လွန်းကိုက စကားဆက်ပြောခွင့် မရတော့ပေမဲ့ ဂုဏ်ယူကျေနပ်သည့် လေသံကြီးနဲ့ ဟဟဲဟဲ ဆက်လက်ရယ်မော နေသည်။

ခက်ဖြာညီကတော့ ဒေါ်တင့်တင့် ဆိုသည့် အမျိုး သမီးကြီးဟာ ချစ်လွန်းကိုရဲ့ရည်းစား ဘယ်သူဆိုတာ သိနေတာ အပြင် ဒီနေ့ ခက်ဖြာညီကို အိမ်ခေါ်ပြီး လူကြီးတွေနဲ့ တွေ့ပေး မည်ဆိုတာကိုပါ သိထားသည်လို့ စွပ်စွဲချင်သည်။ ဒါကြောင့်သာ ကွက်တိကိုက်ပြီး ရောက်လာနိုင်တာ။

“ခက်ဖြာညီက ခုတလော အရမ်းနာမည်ကြီးလာတာပဲနော်၊ ကြော်ငြာတိုင်းလိုလို တွေ့နေရတော့တာပဲ”

“ဒီလောက်တော့လည်း မဟုတ်သေးပါဘူးရှင်”

“အို ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်၊ အိမ်ကလူတွေ အားလုံးက ခက်ဖြာညီကို သားကိုနဲ့ ပတ်သက်မှန်း သိနေ ကြတော့လေ၊ ခက်ဖြာညီ ကြော်ငြာတွေဆို ဂရုစိုက်ပြီးတော့ ကို ကြည့်ထားကြတာ”

ခက်ဖြာညီက အတိုက်အခံ ငြင်းမနေတော့ဘဲ ခပ် ပြုံးပြုံးလေးသာ လုပ်နေလိုက်တော့သည်။

ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“ကိုကို ကို ... ကိုကို ကို”

တံခါးက ခပ်ဟဟကလေး ပွင့်လာကာ ကောင်မ လေးတစ်ယောက်က အခန်းထဲ ခေါင်းလေးပြူးပြီး ချောင်းကြည့် ရင်း ခေါ်လိုက်တာပင်။

“ဘာလဲ! မိစူးလား၊ ငါ ဒီမှာရှိတယ်ဟ”

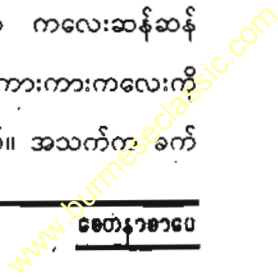
“ဟို ... မိစူးရှာခိုင်းတဲ့ ကက်တလောက် ရပြီလားလို့”

“အာ ... ရှာခိုင်းထားတာကဖြင့် ကြာလှပြီ၊ ငါ ရှာတွေ့ လို့ ပေးမယ်ဆိုပြီး တင်ထားတာ၊ အခု ပြန်တောင်ပျောက် သွားပြီလား မသိဘူး”

“ပြန်ရှာပေးပါလား၊ မိစူး ဝင်လာခဲ့မယ်နော်”

ခွင့်တောင်းသံ အဆုံးမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက် ဆစ်ခနဲ အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။

ဆံပင်ကို နှစ်ဖက်ခွဲစည်းကာ ကလေးဆန်ဆန် မှာအဆက်ပါသော အဝါနုရောင်ဂါဝန်ကားကားကလေးကို ဝတ်ထားသည့် ကလေးမလေး တစ်ယောက်။ အသက်က ခက်

ဖြာညီတို့နဲ့ သိပ်ကြီးကွာလှပုံ မရသော်လည်း ဝတ်စားပြင်ဆင်ပုံနဲ့ အမူအရာဟန်ပန်က ပီတိအပျို့ပေါက်စနလေး ထစ်ယောက်နဲ့ တူနေသည်။

“ငါ မအားဘူး မိစူးရ၊ ဒီမှာ စည်သည်ရောက်နေတယ်”

မိစူး ဆိုသည့် ကောင်မလေးက အခုမှ ခက်ဖြာညီကို မြင်သလိုနှင့် လှမ်းကြည့်ကာ (တကယ်ကတော့ ဒီအခန်းထဲကို ဝင်မလာခင်ကတည်းက ခက်ဖြာညီ ရှိနေလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုသိပြီးသား ဖြစ်လိမ့်မည်)။

“ဟယ် ... မမခက်ဖြာညီ အလည်ရောက်နေတယ်၊ ဟုတ်လားဟင်”

ကိုယ့်ကို တရင်းတနှိုးကြီး နှုတ်ဆက်လာတော့လည်း ခက်ဖြာညီက အားနာပါးနာ ပြုံးပြပေးလိုက်ရလေသည်။

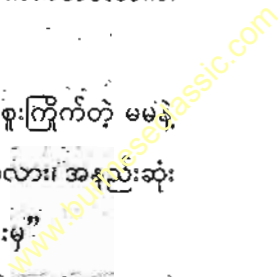
“ကြည့်စမ်း ... တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်နော်၊ ဒီအခန်းထဲသာ ဝင်မလာမိရင် တွေ့လိုက်ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး၊ မိစူးက မမကို သိပ်ကြိုက်တာ၊ မျက်နှာလေးက ရိုးရိုးကြည်ကြည်

လေး၊ ဒါပေမဲ့ မာနရှိတဲ့ပုံလည်း ပေါက်တယ်၊ အဲဒါမျိုးကိုမှ ကြိုက်တာ၊ နောက်ပြီး စကားပြောတဲ့ အသံလေးကိုလည်း ကြိုက်တာပဲ၊ ဟိုကြော်ငြာလေ ... ဟိုဟာ ... ပါတိတ်ကြော်ငြာလေ၊ မြန်မာမိန်းကလေးတစ်ယောက် အနေနဲ့ကတော့ ရွှေယမင်းပါတိတ်ကို ဝတ်မှပဲ ဂုဏ်ယူနိုင်မှာပါ ဆိုတာလေး၊ နောက်တစ်ခု သွားတိုက်ဆေးကြော်ငြာမှာရော ကင်မရာရှေ့ကို သွားဖြူပြီး ဒီမှာကြည့်စမ်း ကလင်းတိသံနဲ့ တိုက်ထားတဲ့ သွားလေးတွေ မလှဘူးလားဟင် ဆိုပြီး မေးလိုက်တာလေး အရမ်း အရမ်း ကြိုက်တာပဲ၊ နောက်ကြိုက်တာ ရှိသေးတယ်၊ ဟို သကြားလုံးကြော်ငြာမှာ”

“ကဲ ... ကဲ မိစူး၊ ဒီမှာ နင်ရှာခိုင်းထားတဲ့ကက်တလောက်၊ သွား ... ပြန်တော့”

“အောင်မယ် ... မပြန်နိုင်ပါဘူးနော်၊ မိစူးကြိုက်တဲ့ မမနဲ့ တွေ့နေတာများ ဒီအတိုင်း ပြန်သွားစရာလား၊ အနည်းဆုံး အော်တိုလေးတော့ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းဦးမှ”

“နောက်လည်း ရတနာပဲကွာ၊ ခက်ဖြာညီက သူစိမ်းမှမဟုတ်တာ၊ နောက်လည်း ဒီကို ဝင်ထွက်သွားလာနေဦးမှာပဲ။ အေးအေးဆေးဆေးမှ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလည်း ရပါတယ်ဟဲ့”

“ရပေမဲ့ အဲဒီအခါကျ ဖိလင်က တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီ၊ တွေ့တွေ့ချင်း ဝမ်းသာအားရ လက်မှတ်ထိုးခိုင်းလိုက်ရတာမျိုး ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်တော့မှာ”

အမျိုးမျိုးကို ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ဒီကလေးမလေး မျိုးဟာ အချိအချ ဖြောနေရတာထက်စာလျှင် သူလုပ်ချင်တာက ခပ်မြန်မြန် လုပ်ပေးလိုက်တာက ပိုအဆင်ပြေမည် ပုံစံမျိုးလေး

“ရပါတယ် ... လက်မှတ်ထိုးပေးဆိုလည်း ထိုးပေးလိုက်မယ်လေ၊ စာရွက်နဲ့ ဘောလုံးပဲနဲ့ပေး”

“ဟေး ... ဒါမှ တို့မိမိကွ၊ ကြားစရာတော့ ရပြီ၊ ကျောမှာကြားထားတာ၊ ခက်ဖြာညီက ငါ့ယောက်မလောင်းတော့ သူငယ်ချင်းတွေက မယုံကြဘူး၊ နင့်မှာ အော်

ရေးခိုင်းထားတာလေးတောင် မရှိဘဲ ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမလဲတဲ့၊ အခုတော့ သက်သေရှိပြီ၊ ချစ်သောယောက်မလောင်းလေးလို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ရေးပေးပါလားဟင်”

“အာ ... ဒါတော့ ဖြစ်မလား။ ကဲ ... ကြည့်ရေးပေးလိုက်ပါ ခက်ဖြာရယ်။ သူ့အလိုမှ မလိုက်ရင် ပြီးမှာကိုမဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒါဆို နေဦးလေ၊ အော်တိုစာအုပ် သွားယူဦးမှပေါ့၊ အတော်ပဲ သိလား။ ပြီးခဲ့တဲ့ မွေးနေ့တုန်းက အော်တိုစာအုပ် အသစ်ကလေး လက်ဆောင်ရထားတာ၊ မမခက်ဖြာနဲ့ မင်္ဂလာရှိရှိ ဖွင့်ရတော့မယ်”

ခက်ဖြာညီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလိုက်ရပါသည်။ ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက် အနေနဲ့ရော ကိုယ့်ပရိသတ်တစ်ယောက် အနေနဲ့ရော ဒါမျိုးလေးတွေကို သည်းမခံနိုင်လို့ မရဘူးလေ။

မိစူး ပြန်အလာကို စောင့်နေချိန်မှာပဲ ...

“ဟေ့ ... သားကို၊ မင်း ငါ့ဟဲန်းဖုန်းထဲ ရင်း(ဂ်)တုံး အသစ်တွေ ထည့်ပေးမယ်ဆိုကွ၊ ဒီမှာ ငါယူလာပြီ”

ဆံပင်ကောက်ကောက်၊ မျက်နှာနီစပ်စပ်၊ နှာခေါင်း

ထူပွပွနဲ့ လူတစ်ယောက်။ ချစ်လွန်းကိုကို လာစကားပြောတာဖြစ် သော်လည်း မျက်လုံးက ခက်ဖြာညှိထဲက မခွာ။

ဟွန်း။ ‘ရုပ်ကြီးကြည့်တာနဲ့ ... ကြီးမှန်း သိသာလှ သည်။ မျက်လုံးကြီးကိုက ခေါ်တော့တစ်ထောင်အားကြီးနဲ့။’

“ဆောရီး ... ငါလာတာ အချိန်မသင့်ဘူး ဖြစ်သွားတယ် ထင်တယ်၊ မင်းတို့အိမ်မှာ ဧည့်သည်ရောက်နေတာလား။”

“ဧည့်သည်” လို့ ယေဘုယျဆန်သော အသုံးအနှုန်း ကို သုံးလိုက်ပေမဲ့ ထိုဧည့်သည်ဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သူလည်း သိနေပုံပင်။ နောက်ပြီး ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ဒီနေရာကို ခက်ဖြာညှိ ရောက်နေလိမ့်မည် ဆိုတာ သူလည်း မသိမဟုတ်၊ ကြိုကြိုတင် တင် သိထားပြီးသည့်ပုံ။ ဒါကြောင့်သာ အချိန်ကိုက်ပြီး တမင် တကာ အကြောင်းရာ ရောက်လာတာလို့ ခက်ဖြာညှိကတော့ စွပ်စွဲလိုက်ချင်တာပါပဲ။

“ရပါတယ်၊ ရင်း(ဂ်)တုံးကတော့ ခဏနေဦးလေဗျာ၊ အရေး မကြီးရင် ကိုဇော်ဖုန်း ထားခဲ့လိုက်၊ ညကျတော့ ကျွန်တော် ထည့်ပေးမယ်၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ညကျမှ တစ်ခေါက်လာ ပေးမလား။”

“ဒါတော့ မင်းသဘောပဲလေ၊ ကြီးကြီးတင်လည်း ရောက် နေတာကိုး၊ ဘာလဲ ... ထမင်းစား မကောင်းပြန်ဘူးလား။”

ကိုဇော်က ထွက်မသွားသေးဘဲ ကြီးကြီးတင်ကို စကားပြောသလိုလိုနဲ့ ခုံလွတ်တစ်လုံးမှာ ဝင်လာထိုင်သည်။ ထူးဆန်းတာတစ်ခုက သူ ဘာစကားပဲပြောပြော၊ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ဦးတည်ပြောပြော မျက်လုံးက ခက်ဖြာညှိဆီမှာပဲ မလွဲမပြောင်း ရှိနေတာပင်။

အားနာစိတ်ကလေးများ မရှိတော့ဘူးလား။ သူဟာ ခက်ဖြာညှိကို ဘယ်သူလဲ၊ သူ့ညီနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်သလဲ ဆို တာကို သိကိုသိနေပြီးသား ဖြစ်ရမှာ။ သိနေပါလျက် ဒီလိုပုံကြီး နဲ့ ကြည့်တယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုသဘောကြီးလဲ။ လွန်လွန်းမနေ ဘူးလား။

“သားကို၊ မင်းဧည့်သည်နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးပါဦးကွ”

“ဘာလဲ ... ကိုဇော်က မသိသေးလို့လား”

“ငါကတော့ သိတာပေါ့၊ အဖီး ... သူက ငါ့ကိုသိသွားအောင်”

ချစ်လွန်းကိုက မကျေနပ်သည့် မျက်နှာအမူအရာတော့ ပြပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ သူ့အစ်ကိုကို သိပ်လည်း လွန်ဆန်နိုင်ပုံ ရမချေ။

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဒါက ကျွန်တော့်ကောင်မလေး၊ ကိုဇော်ရဲ့ ခယ်မလောင်းလေး ခက်ဖြာညီ ပါတဲ့၊ ခက်ဖြာ ... ဒါကိုဇော်ထက်တဲ့၊ ကိုယ့်ထက် သုံးနှစ်ကြီးတဲ့ အစ်ကိုပေါ့၊ ဝမ်းကွဲတွေထဲမှာတော့ ကိုယ့်အထက် သုံးယောက်မြောက် အစ်ကို၊ ကို၊ ပြောဖူးပါရော၊ ကိုယ့်နဲ့ တော်တော်ဆင်တဲ့ မော်ထက် ဆိုတာ၊ အဲဒါ ကိုဇော်ရဲ့ညီ အငယ်ဆုံးလေး”
“အင်း”

ဘာတွေပြောလို့ ပြောနေတာလဲတော့ မသိ၊ ခက်ဖြာညီကတော့ ကြည့်ကောင်းရုံလေး “အင်း” လိုက်တာကလွဲချွင်ဘာမှ စိတ်မဝင်စား။ ချစ်လွန်းကိုနဲ့ အိမ်ထောင်ကျပြီးလျှင် ဒီလိုလူမျိုးကြီးကို မတတ်သာစွာ ပတ်သက်နေရမည့် အရေးကိုသာ တွေးတောရင်လေးလှသည်။

ကြာကြာတော့ စိတ်မော့ချိန် မရလိုက်။ အော်တိုစာအုပ်ကလေးနဲ့ မိစူး ပြန်ဝင်လာ၍ပင်။ မိစူး တစ်ယောက်တည်းတော့ မဟုတ်။ သူမနဲ့အတူ ရွယ်တူကောင်မလေးသုံးယောက်၊ အန်တီကြီးနှစ်ယောက်ပါ ပါလာသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ခက်ဖြာညီဟာ သူမရဲ့ပရိသတ်ပါဆိုသည့် ချစ်လွန်းကို အမျိုးတွေကြားထဲ နှစ်မြုပ်သွားရတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“မေမေက စေ့စပ်ပွဲအတွက် အသေးစိတ် တိုင်ပင်ချင်လို့ တဲ့၊ အိမ်ကို ခဏလောက် လိုက်ခဲ့ပါဦးတဲ့”

ခက်ဖြာညီ အင်၊ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“ချစ်လွန်းကိုရဲ့အိမ်” ဆိုတာကို ခက်ဖြာညီက တော်တော်ပဲ လန့်နေပြီ။

ချစ်လွန်းကိုတို့အိမ်ကို ပထမဆုံး တွေ့ဆုံမိတ်ဆက် သည့်သဘောနဲ့ တစ်ခါ၊ ချစ်လွန်းကို အဘိုးရဲ့မွေးနေ့တုန်းကတစ် ခါ၊ နှစ်ခါတိတိ ရောက်ဖူးသည်။

နှစ်ခါစလုံး ဝက်ဝက်ကွဲ။ ခက်ဖြာညီ ရောက်တာနဲ့ ပွဲဆုသွားလိုက်တာများ ပြောစရာကိုမရှိ။ ချစ်လွန်းကိုရဲ့အဒေါ်တွေ၊ အစ်မ ညီမ ဝမ်းကွဲတွေက ဘယ်လိုသဘောကျကြောင်း၊ ဘယ်

လောက်အထင်ကြီးကြောင်း၊ ဒီလိုလှအောင် ဘယ်လိုပြင်သလဲ၊ ဘာတွေသုံးသလဲ၊ ဘာအရောင်ကြိုက်သလဲ၊ ဘာအစားအစာကြိုက် သလဲ လူ့လူနီ... နှစ်တာများ။

တစ်ယောက်ချင်း အင်တာဗျူးတွေ၊ စာနယ်ဇင်းမိတ် ဆက်ပွဲတွေကို တက်ဖူးပေမဲ့ ဒီလောက် စုံတကာစေ့အောင် အမေး ခံရတာမျိုးတော့ မကြုံဖူးပါဘူး။ (ဘယ်အချိန်မှာ အိမ်သာတက် သလဲ ဆိုတာကအစ အမေးခံရသည်။)

စီးတီးအက်ပံအမ်မှာ နားထောင်နေကျ စကား အွန်လိုင်း အစီအစဉ်မှာတောင် ပရိသတ်အများကြီးက နာမည်ကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို ဝိုင်းမေးသည့် မေးခွန်းတွေဟာ ဒီလောက်မစုံ။

အူကြောင်ကြောင် တစ်ယောက်က မေးလာသေး သည်။ ရည်းစားရှိလားတဲ့။ သူ့အစ်ကို၊မောင် တစ်ယောက်လုံးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ပြီးလို့ ယူတောင် ယူတော့မှာမို့ သူတို့အိမ်ကို ဆွေပြ ချိုးပြတောင် ရောက်လာပြီးပြီ။ အဲဒီလိုလူကို ဒီမေးခွန်းမေးတာ ဟာ ရယ်စရာ မကောင်းလွန်းဘူးလား။

www.burmeseclassic.com

မိန်းမသားထုက စပ်စု၊ စုံစမ်း၊ စစ်ဆေးသည့်အလုပ်ကို ထောင့်စေ့အောင် လုပ်ကြချိန်မှာ အမျိုးသားထုကတော့ ငမ်းကြောဝိုင်းထူကြ၊ မျက်နှာလုပ်ကြတာ။

ခက်ဖြာညီဟာ သူတို့ညီ၊ အစ်ကိုရဲ့ ဇနီးလောင်းဆိုတာ သိရဲ့သားနဲ့များ သူတို့မို့ မျက်နှာရူးရဲကြသေးသည်။ ဒီအမျိုးထဲမှာ ဒီလိုလူတွေများနေလို့ မိသားစုအင်အား ဒီလောက်တောင့်နေတာ ဖြစ်ရမည်။

နှစ်ကြိမ်ဆို၊ ဆိုသလောက်ပါပဲ။ ခက်ဖြာညီတို့ကျောကော့နေအောင် ခံလိုက်ရသည်။ နောင်ဆိုရင် ချစ်လွန်းကိုတို့အိမ် ဆိုတာကို လိုက်ကိုမလိုက်ချင်တော့။

အဆင်မပြေဘူး ဆိုရအောင်ကလည်း ဘာကိုအဆင်မပြေဘူးလို့ ဖြေရှင်းပြောပြလို့မရ။ ချစ်လွန်းကို မိဘတွေကလည်း ခက်ဖြာညီကို ချစ်ကြ မက်မောကြသည့်ပုံ၊ ယောက်မလောင်းကလည်း စိတ်ရင်းနဲ့ကို ခင်မင်ဖော်ရွေတာ။ ဆွေမျိုးတွေကလည်း အားကျအထင်ကြီးနေလိုက်တာ။

နောက်ဆုံး ချစ်လွန်းကိုတို့ တစ်မျိုးလုံးကို သေဆို့သေ ရှင်ဆိုရှင် လက်ညှိုးထိုး စေခိုင်းနိုင်သော ချစ်လွန်းကိုတို့အဘိုးကိုယ်တိုင်က ...

“တော်တော်ချောတဲ့ ကလေးမလေးပဲ၊ ငါ့မြေး ဖိုးကိုတို့တော့ ကံကောင်းတယ်ဟေ့”

အားရပါးရ တစ်ခွန်းပြောပြီး ခြေဆုံးခေါင်းဖျားစူးစူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသေးပေရာ (မြေးအဘိုးအရွယ်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား) ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်လိုက်ရသေးသည်။

ဒီလောက် ကိုယ့်အပေါ် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ထောက်ခံအားပေးကြသည့် မိသားစုကိုမှ သဘောမကျဘူး ဆိုလျှင်လည်း ခက်ဖြာညီ အပြစ်ပဲ ဖြစ်တော့မည်။

တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ချစ်လွန်းကိုတို့မိသားစုကို ငါ ဘာကြောင့် မနှစ်မြို့နိုင် ဖြစ်ရသလဲလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်စစ်ဆေးကြည့်မိသေးသည်။ ဘာရယ်လို့ အကြောင်းမယ်မယ် ရရ မရှိ။

စိတ်ထဲမှာ သူတို့တွေရဲ့ သဘောထားဟာ ရှိသားမှ
မရှိဘူးလို့ အလိုလို ခံစားနေမိလို့လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်သည်။
ဒါဟာ ခက်ဖြာညီရဲ့ တစ်ဖတ်သက် ခံစားချက်ပဲလည်း ဖြစ်နိုင်
ပါသည်။

ဘာပဲပြောပြော သူတို့တစ်တွေရဲ့ တရုန်းရုန်း တဝုန်း
ဝုန်း၊ တစ်ယောက် တစ်ပေါက်တွေ ကြားထဲမှာ မနေချင်တာသော
အမှန်ပင်။

“စေ့မပ်ဖို့ကိစ္စက ကိုတို့ဘက်ကလည်း ကိုတို့ဘာသာ
တိုင်ပင်၊ ခက်ဖြာတို့ဘက်ကလည်း ခက်ဖြာတို့ဘာသာတိုင်
ပင်၊ နောက်ပြီးကျတော့မှ ခက်ဖြာနဲ့ ကိုနဲ့ ပြန်ညှိ၊ အဲဒီ
လိုလုပ်လည်း ရတာပဲ”

“အဲဒီလို ရတာတော့ ဟုတ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အချိန်ကုန်
မယ်၊ ကိုတို့အားလုံး ဒီလောက် အချိန်မရကြဘူးလေ၊
စေ့စပ်ပွဲလုပ်ဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်ကလည်း နီးနေပြီ
မဟုတ်လား။”

“အင်း ... အဲဒါလည်း ပြောရဦးမယ်၊ ဖေဖေက စေ့စပ်ပွဲ
ရက်ကို ရွှေစေ့ချင်နေတယ်”

“ဟင် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ အဘိုးက ဒီလောက် သေသေ
ချာချာ နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးပေးထားတာကို စေ့စပ်
ပွဲရက်ရွေးပေးတဲ့ ဆရာကြီး သုဓမ္မရာဇာ ဆရာကောက်
ဆိုတာ တော်ဝင်နန်းသုံးဆရာကြီးပဲ၊ အဘိုးက ဆရာကြီးကို
သိပ်အားကိုးတာ၊ အဲဒီနေ့ကိုမှ ပြောင်းမယ်ဆိုရင် အဘိုးက
သိပ်စိတ်ဆိုးမှာပဲ”

“ဖေဖေအတွက်ကလည်း ပြဿနာဖြစ်နေတယ်၊ ဗန်ကောက်
မှာလုပ်မဲ့ ဝပ်ရှော့ပ်တစ်ခု သွားတက်ပြီး အဲဒီနေ့ကို ပြန်
ရောက်မရောက် မသေချာဘူး ဖြစ်နေတယ်၊ ဝပ်ရှော့ပ်က
တစ်ရက်စောပြီးသွားရင်တော့ မဆိုဘူး၊ တစ်ရက်နောက်
ကျသွားရင် မနက်ပိုင်း အစည်းအဝေးတက်ပြီး ညနေရမဲ့
ဖလိုက်နဲ့ အမြန်ပြန်လာရမှာ၊ မိတယ်ဆိုရုံလေး၊ ဒါဘောင်
အကြောင်းတစ်ခုခုနဲ့ လေယာဉ်နောက်ကျတာတို့ ဘာတို့

ဖြစ်ရင်သွားရော၊ လုံးဝကိုမိမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ကို၊ စဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ သူ့သမီးရဲ့ စေ့စပ်ပွဲကို အဖေတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဝင်ပါခွင့် မရလိုက်ဘူးဆိုရင် ဘယ်လောက်ဆိုးဝါးမလဲ”

“ဒါတော့လည်း ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဟိုဆရာကြီး၊ ရွေးပေးတဲ့ နေ့ကောင်းရက်သာဆိုတာက တကယ်ဟုတ်မဟုတ် မသေချာပါဘူး ကို၊ ရှာ၊ ဗေဒင်ကိန်းခန်းနဲ့ကြည့်ပြီး နေ့ရွေးပေးမဲ့လည်း အဆင်မပြေဖြစ်တာတွေ အများကြီး ရှိတာပဲ၊ ကြိုသလို ကျသလို မင်္ဂလာဆောင်လိုက်ပေမဲ့လည်း တစ်သက်လုံး ပြေပြေလည်လည်နဲ့ ထွန်းကားအောင်မြင်နေတဲ့ အိမ်ထောင်တွေလည်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပဲ”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အဘိုးရဲ့အဖွဲ့ကတော့ အဖွဲ့ပဲ၊ တကယ်လို့များ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ပြဿနာတစ်ခုခု ဖြစ်လာခဲ့ရင် နေ့လွဲလိုက်လို့ဆိုတဲ့ အဖြစ်ကြီးက ထောက်ကွက် ဖြစ်မလာနိုင်ဘူးလား”

“ပြဿနာတစ်ခုခု ... ဟုတ်လား၊ ကို၊က ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ကို၊အဘိုး ရွေးပေးတဲ့ရက် မဟုတ်လို့ မကောင်းဘူး ဆိုတာကို သက်သေပြချင်တာနဲ့ပဲ ခက်ဖြာတို့ကြားထဲမှာ ပြဿနာဖြစ်လာမယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုးကို ပြောပြီလား”

“ကျွတ် ... မဟုတ်တာကွာ၊ အဲဒီသဘောတော့ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ပြဿနာဆိုတာကတော့ ဘယ်နေရာမှာမဆို ရှိနိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ပြောတာပါ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ဖြစ်တဲ့ ပြဿနာလေးကို တလွဲအတွေးခံနေရမှာစိုးလို့”

“ပြောလည်း ခက်ဖြာတို့ကတော့ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ တကယ်ကျတော့ မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆိုတာ လူနှစ်ယောက် အတူလက်တွဲနေထိုင်ပါပြီလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အသိပေးတဲ့ သဘောပဲ။ ဒီဟော့ ဒီကိစ္စဟာ ကာယကံရှင်နှစ်ယောက်နဲ့ အဆိုင်ဆုံးပဲ၊ ဘေးလူတွေ ဝင်ပြီးစွက်ဖက်စပ်စု အမိန့်ပေးတာမျိုးက မဖြစ်သင့်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“အမိန့်ပေးတာ စွက်ဖက်တာတော့လည်း မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ အကြံပေးတဲ့ သဘောပါ။”

— စကားကို ထိန်းထိန်းချုပ်ချုပ် ပြောလိုက်ရပေမဲ့ ချစ်လွန်းကို ရင်ထဲ ခပ်အောင့်အောင့်။ သူတို့မင်္ဂလာပွဲကိစ္စကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဝင်စားပြီး ဟိုဝင်ပြော ဒီဝင်ပြော လုပ်နေသမျှ ဟာ ချစ်လွန်းကို ဘက်ကချည်းပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီလိုမဖြစ်သင့်ဘူး ဆိုတော့ သူ့ဘက်က အမျိုးကျွေးကို ဝေဖန်ပုတ်ခတ်လိုက်တာပေါ့။

ဘယ်သူ့မဆို ကိုယ့်ဆွေမျိုးကို အကြောင်းမဲ့ စော်ကားအပြစ်တင်တာတော့လည်း သိပ်မခံချင်ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်ဘက်က လူတွေကလည်း စွက်ဖက်စပ်စုသည့်သဘော သက်ရောက်နေပေမဲ့ စေတနာကတော့ စေတနာပါပဲ။ ဒါလေးတစ်ခုတော့ နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေးသင့်တာပေါ့။

“ခက်တယ် ... ခက်တယ်၊ ကို၊က သူတို့ဆွေမျိုး ဖြစ်တော့ ပြောရပြန်တော့လည်း မကောင်းဘူး၊ ကို၊က ခက်ဖြူ

နေရာကနေ ဝင်မခံစားပေးနိုင်ရင် ခက်ဖြူပဲ လူဆိုးမကြီး ဖြစ်ရမှာ”

“ကို၊ နားလည်ပါတယ်”

ပြောသာ ပြောလိုက်ရ ဘာကိုနားလည်ပေးရမလဲ ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာတောင် သေချာမသိ။

စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုပူပင်ရမှန်းမသိ တစ်ခုခုကို ပူပင်လာမိတာပဲရှိသည်။

“လောလောဆယ်မှာ လက်တွေ့ကျတာကိုပဲ စဉ်းစားကွာ၊ ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟုတ်လား မဟုတ်လား မသိတဲ့ တွက်ချက်မှုထက် စာရင်တကယ်ဖြစ်နေတဲ့ ခက်ဖြူတို့ရဲ့ အခက်အခဲကို ပိုပြီးဦးစားပေးသင့်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား။”

“ခက်ဖြူကိုလည်း ကို၊နားလည်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ဘက်က အခက်အခဲကိုလည်း ခက်ဖြူ နားလည်ပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ ကို၊တို့က တစ်သက်လုံး အဘိုးရဲ့ဩဇာကိုနာခံပြီး အဘိုး

ကို ကြောက်လာရတာ၊ အဘိုး ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ပယ်ရှားဖို့ဆိုတာက ...”

ချစ်လွန်းကို ပြောတာလည်း ဟုတ်တော့ အဟုတ် သားပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှန်းမသိ ဗေဒင်ဆရာနဲ့ ရွေးထားတဲ့ရက် ကြီးကိုယူပြီး ကိုယ့်အဖေတစ်ယောက်လုံး ကိုယ့်စေ့စပ်ပွဲနဲ့ လွဲချော် မှုကိစ္စတော့ ဘယ်သူက အဖြစ်ခံမှာလဲ။

အနိုင်နဲ့ ပိုင်းတာမျိုး မလုပ်ချင်ပေမဲ့ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ဘက်က အလျှော့ပေးလိုက်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။ သူတို့ဘက်က ကိုယ့်ကို ကြည်ဖြူဖို့လိုသည့်ဆိုလျှင် ခက်ဖြာညီတို့ဘက်ကလည်း ချစ်လွန်းကိုကို အမြင်ကြည်ဦးမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဟိုဘက်က ဆွေမျိုး အင်အားတောင့်တာနဲ့ပဲ သူတို့ရဲ့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အခဲ အမိန့်တွေကိုချည်း နားထောင်လိုက်လျော့ရမှာလား။ ကိုယ့်မိခင် မောင်နှမရဲ့ သဘောထားကိုလည်း ထည့်တွက်ဦးမှ ဖြစ်မှာပေါ့။

“ဒီမှာ ... နားလည်မှုဆိုတာကို ဘေးဖယ်ထား၊ ခက်ဖြာ ဘက်က ကိုတို့ ရွေးထားတဲ့ရက်ကို ဘယ်လိုမှ မလုပ်

လျော့နိုင်တာကတော့ သေချာတယ်၊ တကယ်လို့ အဲဒီနေ့ မှ အဲဒီနေ့ဆိုရင်တော့ စေ့စပ်ပွဲနေ့ကျ ကိုတစ်ယောက်တည်း ပဲ ပွဲထွက်ပေတော့”

ချစ်လွန်းကို တအံ့တဩနဲ့ ကြောင်ငေးမင်တက်နေ မှာပဲ ခက်ဖြာညီက စကားကိုဖြတ်ကာ ထထွက်လာခဲ့တော့ သည်။

ခက်ဖြာညီတို့ဘက်က သဘောအတိုင်း ရွေးချယ် လိုက်သည့် နေ့ရက်မှီပဲလား မသိ၊ စေ့စပ်ပွဲကို ချစ်လွန်းကိုရဲ့ အဘိုး မတက်ရောက်ပါ။ (ချစ်လွန်းကို ပြောစကား အရတော့ အဘိုးက အဲဒီမတိုင်ခင် တစ်ရက်ကမှ ရေချိုးမှားကာ အဆုတ် အအေးမိပြီး ဖျားသတဲ့။)

ထားတော့။ ဒီလောက်လေးကိုတော့ ခက်ဖြာညီက ဂရုမစိုက်။ တကယ်စိတ်ညစ်ရတာက ...

“ဝေး ... ဟေး ... ဟေး”

စေ့စပ်ပွဲ ကျင်းပမည့် ခန်းမကို ကစားကွင်းနဲ့မှား ပြီးတော့များ ရောက်လာလေသလားမသိ။ ချစ်လွန်းကို အစ်မ

ခမ်းကွဲကမွေးသည့် တုတုနဲ့ ပုပု ဆိုသည့် အမြှာညီအစ်ကိုက ညာသံပေးကာ အပြေးအလွှား ဝင်လာကြသည်။

ခန်းမထဲရောက်တော့လည်း အေးအေးမနေ။ တားပွဲ တွေကြားထဲမှာ တိုင်လုံးလေးတွေထူကာ တင်ထားသည့် ပန်းအိုး ဆွဲ၊ အဝင်ဝမှာ အလှဆင်ထားသည့် ပန်းကုံးတွေကို အလှအသက် ပြေးဆွဲနေကြပြန်သည်။

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... လုပ်ကြပါဦး”

အလှပြင်ခန်းထဲမှာ မိတ်ကပ်ပြင်ခံနေသည့် ခက်ဖြာ ညီနားကိုလည်း အပြေးအလွှား ရောက်လာကြပြန်သည်။ သူတို့ ဘိုယ်သူတို့ လူရိုင်းကားတွေထဲက သရုပ်ဆောင်တွေများ မှတ်နေ ကြလားမသိ။

လူရိုင်းတွေ သားကောင်ကို ဖမ်းမိလျှင် တိုင်မှာ ညှိုးနဲ့တုပ်ချည်ထားပြီး ဝိုင်းပတ်ကကြသလိုမျိုး ခက်ဖြာညီ နိုင်နေသည့်ခုံကို ပတ်လည်ဝိုင်းကာ ပြေးလွှား နေကြပါလေ သော။

မိတ်ကပ်မာမိစံက သူ့အလှပြင်ပစ္စည်းသေတ္တာနားကလေးတွေ ပတ်ပြေးနေတာကို အလန့်တကြား ဖြစ်နေသည်။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တာပဲ။ အကောင်းစား မိတ်ကပ်တွေ မျက်တောင်ကော့ဆေးတွေ၊ နှုတ်ခမ်းနီတွေ၊ ဒါတွေအားလုံးမဖြေ နဲ့ တစ်ခုတလေလောက် ပျက်စီးသွားလျှင်တောင် သောင်းဂဏန် လောက်တော့ ဆုံးရှုံးမည်။

- “ဟေ့ ... ဒီမှာ လာပြီ၊ ဂျူမုံကွ”
- “အောင်မာ ... ငါကတော့ ကျန်ကျောင်းပဲ”
- “ဟဲ့ ... ကလေးတွေ၊ အကျိုးနည်း ... လာကြပါဦး”

မာမိစံရဲ့ ဆံပင်တုအိတ်ကြီးထဲက ဆံပင်တုတချို့ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားကာ ခေါင်းမှာစွပ်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိုင်ကားထဲက သရုပ်ဆောင်တွေ နာမည်တပ်ကာ အော်ဟစ်ခုန်ပေါက်နေကြလေသည်။

“သွားပါပြီ ... သွားပါပြီ။ သူများပစ္စည်းတွေတော့ အားလုံး ပျက်စီးပါပြီနော်၊ ဒီကလေးတွေ ဘယ်သူမှ မတားကြတော့ဘူးလား”

မာမိစံက ရင်ကွဲပက်လက် အသံကြီးနဲ့ အော်သည်။

ထိုအချိန်မှာတော့ မျောက်လောင်းလေး နှစ်ကောင်က မိတ်ကပ် လိမ်းသည့် စုတ်တံတွေထဲက ခပ်ကြီးကြီး နှစ်ကောင်ကို ကာ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်သလိုမျိုး ခုတ်နေကြပြီ။

“ဟဲ့ ... ကလေးတွေ၊ သွား ... သွား ... အပြင်မှာသွားဆော့ကြလေ”

“အောင်မယ်လေး၊ မိဘတွေကလည်း လိုက်မလာဘူးတော့ လွှတ်ထားလိုက်သေးတယ်”

မာမိစံ နှုတ်ခမ်းတစုစုနဲ့ အပြစ်တင်မယ်ဆိုလည်း တင်လောက်စရာပါပဲ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂျူမုံနဲ့ ကျန်ကျောင်းဟု အမည်တပ်ထားသော ကလေးနှစ်ကောင်ကား တကယ် ကိုရီးယားနဲ့ တရုတ်သူရဲကောင်းတွေလိုပင် သူများဘာပြောပြောလည်း မမှူကိုယ်မှန်တယ်ထင်ရာကို ဇွဲကြီးကြီးနဲ့ ဇွတ်တိုးလုပ်ကြကော့မည် ပုံပေါ်လေသည်။

“ဘယ်မိဘကမှ လွှတ်မထားဘူး၊ လိုက်လာတယ်၊ ဟိုဘက် ခန်းမှာ ခဏလေး ပြင်စရာရှိတာ ဝင်ပြင်နေလို့၊ သားတို့ လာကြစမ်း၊ ဒီအဖိုးမတန်တဲ့ပစ္စည်းတွေ သူ့နေရာသူ့ ပြန် ထားလိုက်စမ်း၊ ဘာမှဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းတွေ အတွက်နဲ့ ငါ့ သား အဖိုးတန်လေးတွေကို ဗုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ်တွေက အပြောခံရတာ ရင်နာတယ်”

စုံနေတာပဲ၊ စကားတစ်ခွန်းထဲမှာတင် သူ လိုက်မပါ လာသည့် အကြောင်းရော၊ သူ့သားတွေကို အမွှန်းတင်တာရော၊ သူများပစ္စည်း ဖျက်ဆီးပြီးမှ နှိမ်ချတာရော၊ မာမိစံကို အခြောက် ဆိုပြီး စော်ကားသွားတာရော စကားလုံးအစုံပါသည်။

မာမိစံ ဆိုတာ ခက်ဖြာရဲ့ ပင်တိုင်အလှဖန်တီးရှင်။ အလှဖန်တီးရှင်လောကမှာတော့ အောင်မြင်နေရာရနေသူ။ သူ့ ဘာသာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ထိုင်ရှား လူသိများပေမဲ့လည်း ခက်ဖြာ ကို ဆွေမျိုးရင်းခြာလို သံယောဇဉ်ရှိကာ ခက်ဖြာအတွက်ဆို ကခြားအရေးကြီးကိစ္စတွေကိုတောင် ဖြတ်ချထားခဲ့သူ။

ဒီနေ့လည်း ရာထူးကြီးကြီး လူကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ သမီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ လိမ်းဖို့ရှိပါလျက် ခက်ဖြာကိုပဲ ဦးစားပေး ကာ ဟိုပွဲကို ငြိမ်းသိမ်းပို့ကံဟား။

ဒီလောက် ကိုယ့်အပေါ် စေတနာထားကာ အနွံ အတာခံရှာသော မာမိစံကို ဒီလိုအပြောခံလိုက်ရတာ ဘယ်လောက် အားနာစရာကောင်း သလဲ။ ချစ်လွန်းကိုကိုသာ ပြောပြမိလျှင် သူ့အစ်မနဲ့ သူတူတွေက သွေးသားအရင်း၊ မာမိစံ သွေးသားမတော် စပ်သည့် အခြောက်ကြီးပဲလို့ အခွန်တက်ဦးမည်။

ခက်ဖြာညီ အတွက်ကတော့ အဲဒီအခြောက်ကြီး ဘက်ကပဲ လိုက်ရမှာပဲ။ ချစ်လွန်းကို အစ်မက ချစ်လွန်းကိုနဲ့ ပတ်သက်ပြီးမှ တွေ့ရတာ။ ကိုယ့်အပေါ် ကျေးဇူးတစ်စုံတစ်ရာ လည်း ပြုဖူးတာ မဟုတ်၊ ခင်မင်ရင်းနှီးမှုလည်း မရှိသေး။ မာမိစံ ကတော့ ခက်ဖြာညီ မော်ဒယ်ပေါက်စလေး ဘဝကတည်းက တက်ညီလက်ညီ လက်တွဲလာတာ၊ ရဲဘော်ရဲဘက်လို့တောင် ပြောလိုရသည်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း လှပအပြစ်ကင်းသည့်

မျက်နှာပိုင်ရှင် မော်ဒယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဖန်တီးရှင်လို့လည်း ပြောလို့ရသည်။

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း ... ပြောသွားလိုက်တာ၊ နှုတ်ခမ်းကို ချွန်နေတာပဲ၊ သူများက ကိုယ့်ဝိမ်းရေးအတွက် သမ္မာအာဇီဝ လုပ်စားနေတာ၊ ဘယ်သူမှလဲ မစော်ကားဘူး၊ ဘယ်သူ့အကျိုးစီးပွားမှလဲ မမျက်ဆီးဘူး၊ ဒါကိုများ သူများအားနည်းချက်ကို တိုက်ခိုက်သွားလိုက်သေးတယ်”

မာမိစံ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်တွေ သီဝေလာပြီး အတုတပ်ထားသော မျက်တောင်ကျောကြိုးကို ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်တာမြင်တော့ ခက်ဖြာညီ တော်တော်ပဲ စိတ်မကောင်း။

“မာမိစံရယ် ... သူတို့ကိုယ်စား ခက်ဖြာကပဲ တောင်းပန်ပါတယ်၊ လူတွေက ဒီလိုပဲ၊ အတ္တစိတ်ကြီးတဲ့သူများဟာ ဆင်ခြင်တဲ့တရားရော လူမှုရေးကျင့်ဝတ် ဆိုတာရော ဘာမှမသိကြတော့ဘူး၊ သူတို့အားနည်းချက်ကမှ တကယ့်ကို ဘဝနာစေတဲ့ အားနည်းချက်ပဲ ... သိလား”

မာမိစံ စိတ်ကျေနပ်အောင် လိမ်ညှာအားပေးတာမျိုး မဟုတ်။ ကိုယ့်စိတ်ထဲ တကယ်ပေါ်လာတဲ့အတိုင်း ပျစ်ချင်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ပစ်လိုက်တာ။

ဖြစ်ချင်တော့ တုတုနဲ့ ပုပု ငရှုပ်နစ်ကောင်းထိန်းသည့် မိကြိုင် ဆိုတော့ အိမ်ဖော်မကလေးက ထိုစကားကြားသွားခဲ့ကာ သူ့သခင်မကို နှုတ်ခမ်းတစ်လန် ပန်းတစ်လန် ပြန်ပြီးအတင်းတုတ်လေတော့သည်။

“ဟယ် ... လှတယ်တော့၊ ကြည့်စမ်း ... အရမ်းလှတာပဲ၊
ပြင်ထားတာ ကြွေရုပ်ကလေး ကျနေတာပဲ”

မိဖူးတို့ ဆယ်ကျော်သက်မကလေးတွေအုပ်စု ရောက်
လာချိန်မှာတော့ စောစောက အေးစက်ငြိမ်သက်နေသော အခန်း
လေး ပြန်လည်အသက်ဝင်လာရပြန်လေသည်။

မိဖူး၊ ချိုမာ၊ သံသံ၊ နန္ဒာထက်ဇော် စသည့် ကောင်
မလေးတွေဟာ ဆယ့်လေးကနေ ဆယ့်ရှစ်အတွင်း မတိမ်းမယိမ်း
လေးတွေ ဖြစ်ကြကာ စိတ်တူကိုယ်တူနဲ့ အဖော်ရနေကြသည်။

ခက်ဖြာညှို့ကို အထင်ကြီး အားကျကာ ချစ်စနိုးတော့
ရှိကြပါသည်။ ခက်နေတာက သူမလေးတို့တစ်တွေဟာ ခက်ဖြာညှို့

အပေါ် စိတ်အဝင်စားလွန်ပြီး ဘာပဲလုပ်လုပ် လိုက်ကြည့်၊ ငိုက်
မေး၊ လိုက်အတုခိုးနေကြပေရာ ကြာတော့ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို
ဖြစ်လာရတာပင်။

အခုလည်း မှန်တင်ခုံပေါ်က ခက်ဖြာညှို့ အလှဆင်
ပစ္စည်းတွေ၊ ခက်ဖြာညှို့ ဝတ်စုံ စတာတွေကို လိုက်ကြည့်၊ လိုက်
စပ်စု၊ သူတို့အချင်းချင်းလည်း ပြန်ပြောနဲ့ မျက်စိရှုပ်၊ နားနောက်
နေတော့တာပဲ။

“အင်္ကျီကျောက်ထိုးထားတာလေးက ခေတ်မီလိုက်တာနော်၊
နုပပ်ပြီး အသေးစိတ်ကို ကျနေတာပဲ”

“မမခက်ဖြာရဲ့ ဒီခိုင်နာ မကြော့ ဆိုတာက မြန်မာပြည်
မှာ အတော်ဆုံး ဒီခိုင်နာစာရင်းဝင်ပဲဟာ၊ ဒီလောက်တော့
ဖြစ်မှာပေါ့”

“ဒါပေမဲ့ မကြော့က ဈေးကြီးလွန်းအားကြီးတယ်ဟာ၊
တော်ရုံလူတော့ သူ့ဆီမအပ်နိုင်ပွါဘူး”

“ငါတို့မမက တော်ရုံလူမှ မဟုတ်တာ”

“အေးလေ ... ဒီလောက် နာမည်ကြီးတဲ့ မော်ဒယ်မမ အတွက်ကတော့ ဒီလောက်မြင့်တဲ့ ဒီဇိုင်းနာ ရှိမှပေါ့။”

သူတို့တွေဟာ ကိုယ့်ကို ချီးပပြောနေကြတာတော့ မှန်ပါရဲ့။ သူတို့ ချီးကျူး အမွန်းတင်တာတွေက လွန်လွန်းတော့ ခက်ဖြာညှိမှာ ကျေနပ်ပီတိ မဖြစ်ရဘဲ ကျောထဲစိမ့်အောင် ရှက်ရွံ့ အနေခက်ရသည်။

ကိုယ်က သူတို့ပြောသလောက် ဒီတံဒီတံကြို ထိပ် တန်းစားကြီး မဟုတ်သေးတာမို့ ပြောသမျှဟာ မျက်နှာပူစရာတွေ ချည်းပင်။

“မမ ... ခဏလေး မျက်နှာမော့ပါ”

တစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ ခက်ဖြာညှိက ယောင်ယောင်ကန်းကန်း မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ်မှာပဲ ...

“ရွပ်”

ရုပ်တုမြည်သံနဲ့အတူ ကိုယ့်ပါးပြင်ကို စေးကပ်ကပ် တစ်စုံတစ်ရာ လာထိတာကို သိလိုက်ရသည်။

လက်စသတ်တော့ မိစူးက ခက်ဖြာညှိပါးကို နမ်း ဆိုက်ချိန်မှာ တစ်ယောက်က ဓာတ်ပုံဖမ်းရိုက်လိုက်တာကိုး။

“ဟယ်တော် ... သွားပါပြီ၊ ပါးမှာ နှုတ်ခမ်းနီကွက်ကြီး ပေးသွားပြီးတော့”

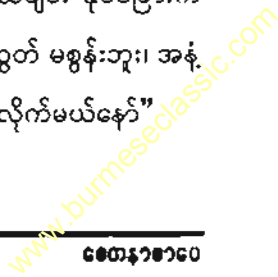
သူတို့ကသာ တဟီးဟီး တဟားဟားဖြစ်နေ မာမိစ် နာတော့ နှုတ်ခမ်းနီရဲ့ရဲ့ ပေကွက်သွားသော ပါးပြင်ကို ပြန်ဖျက် မိတ်ကပ်ပြန်ဖို့ရနဲ့ အလုပ်ရှုပ်သွားတော့သည်။

“ဒါနဲ့ မမက ဝတ်စုံကို ရေမွှေးလေး ဘာလေး မဆွတ်ဘူး လား။”

“ရပါတယ်၊ လူကိုဆွတ်ပြီးသားပဲဟာ၊ အင်္ကျီမလိုတော့ပါ ဘူး၊ မတော်စွန်းသွား ကွက်သွားမှာစိုးလို့”

“ဒါတော့ စိတ်ချ၊ ဒီမှာ သဲသဲ သူငယ်ချင်း နိုင်ငံခြားက ပို့လိုက်တဲ့ ရေမွှေး၊ ဘယ်မှာပဲဆွတ်ဆွတ် မစွန်းဘူး၊ အနံ့ ကလည်း သင်းနေတာပဲ၊ ဆွတ်ပေးလိုက်မယ်နော်”

“မဆွတ် ...”

တားလို့မမီလိုက်တော့ပါ။ လျင်မြန်သော သံသယရဲ့ လက်က အင်္ကျီလေးရဲ့ ရင်ဘတ်တည့်တည့်ကို ရေမွှေးရွှီးခနဲပန် ထည့်လိုက်ပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။

“ဟယ်”

သံသယရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသူတွေ အားလုံးထဲက အာမေဇိုတ်သံတစ်ခု တညီတညာတည်း ထွက်ပေါ် လာရသည့်အဖြစ်ကား ...

သံသယ လျှပ်တစ်ပြက် ဆွဲထုတ်ပြီး အင်္ကျီပေါ် နမော်နမဲ ဆွတ်ဖျန်းလိုက်သော အရာမှာ နိုင်ငံခြားဖြစ်ရေမွှေး မဟုတ်ဘဲ သင်္ကြန်တုန်းက အချင်းချင်း စုနောက်ဖို့အတွက် ဝယ်ထားသော ရောင်စုံစပရေးဘူး ဖြစ်နေလေသည်။

ပန်းနဲ့ရောင်ဖွေးဖွေး အင်္ကျီရင်ဘတ်နေရာလေးမှာ အနီရဲ့အရောင်တွေ စွန်းပေလို့ သွားခဲ့ပြီ။

“ဟယ် ဒုက္ခပဲတော့”

“ကြည့်စမ်း ... ကြည့်စမ်း၊ အင်္ကျီတော့ သွားပါပြီ၊ ဘယ်လို လုပ်ကြမှာလဲ”

“ဒုက္ခပဲ ... အင်္ကျီရင်ဘတ်တည့်တည့်မှာမှ ဖြစ်ရတယ်လို့ ဒီလောက် ဖြစ်နေတာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ် ပွဲထွက်မလဲ”

“ပန်းလေးတစ်ပွင့်လောက် ထိုးလိုက်ပါလား၊ ဒါမှမဟုတ် ရင်ထိုးကြီးကြီး တစ်ခုလောက် ဆိုရင်ကော၊ အကွက်က သိပ်တော့မကြီးပါဘူး”

ပြောပုံကိုက။ မျက်နှာထားကလည်း သူပဲကြီးကျယ် သော ဖျက်ဆီးမှုကြီးတစ်ခု လုပ်ထားတာ မဟုတ်သလိုလို။

ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောနေ၊ ခပ်အေးအေး နေနိုင်ပုံက သက်နိုးစုတ်မှာ ဆီကွက်တစ်ကွက်လောက် စွန်းအောင် လုပ်မိ သလောက်လေး။

သူမ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်တာဟာ နေ့စပ်ပွဲထွက်တော့ သည့် သူတို့သမီးလောင်းတစ်ယောက်ရဲ့ အရေးကြီး အဖိုးတန်ဝတ်စုံ ချီတာများ ခေါင်းထဲထည့်မတွေးသည့်ပုံ။

ဒီလောက် ရင်ဘတ်မှာ လက်တစ်ဝါးစာ အကွက် ဖြစ်သွားတာကိုများ ပန်းပွင့်တို့ ရင်ထိုးတို့နဲ့ ဖုံးရဦးမလို့။

ခက်ဖြာညီက ဆတ်စလူးမ၊ကလေးတွေကို လှည့် မကြည့်တော့ဘဲ မာမိစံကိုသာ အားကိုးတကြီး ကြည့်လိုက်မိလေ သည်။

“အမယ်လေး ... ဘာမှမပူနဲ့၊ မာမိတစ်ယောက်လုံးရှိတယ်၊ ဆယ်မိနစ်အတွင်း အကောင်းအတိုင်း ပြန်ဖြစ်စေရမယ်”

မာမိစံက အားပေးစကားပြောကာ ခက်ဖြာညီ အင်္ကျီကိုယူပြီး ထွက်သွားသည်။ မာမိစံ ထွက်သွားပြီးကတည်းက ခက်ဖြာညီက ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ မကြည့်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှလဲ စကား မပြောတော့။ သည်းခံခွင့်လွတ်စိတ် မရှိဘူးဘဲဆိုဆို ဒီပွဲအတွက် အရေးအကြီးဆုံး ပစ္စည်းတစ်ခုကို ဖျက်ဆီးပြီး ဝတ်ကျော့တန်းကျော့ တောင်းပန်စကားလေးတောင်မှ ပြောဖော်မရသည့် သူတွေနဲ့ အဆက်အဆံ မလုပ်ချင်ပါဘူး။

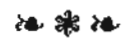
မာမိစံတို့ကတော့ ကတိတည်ပါပေ။ ဆယ်မိနစ် ကျော်ကျော်လောက်ပဲ ကြာလိုက်သည် လျှော်ဖွပ်သန့်စင် အခြောက် ခံပြီးသား ဝတ်စုံကို ပြန်ယူလာခဲ့လေသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ မာမိရယ်၊ မာမိစံသာ မရှိရင် ဒီပွဲ တော့ပျက်ပြီ သိလား”

သူတို့ကို ပွဲဖျက်မတွေ့ဆိုသည် သဘောမျိုး သက် ရောက်အောင် တမင်ပြောပစ်လိုက်တာ။ ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားပုံမရသည့် ဟာကလေးတွေကလည်း ဒါကျတော့ နာရကောင်း မှန်း သိပေသား။ မျက်နှာတွေ ပျက်တက်တက်၊ စူကောက်ကောက် နဲ့ အနားက အလျှိုအလျှို ထွက်သွားကြတော့သည်။

ကဲ ... ဒီလိုနဲ့ပဲ သတို့သမီးလောင်းလည်း စေ့စပ်ပွဲ ကို မကြည့်မလင်၊ စိတ်တိုတိုနဲ့ပဲ ဆင်နွဲလိုက်ရလေသတည်းပေါ့။

“ခက်ဖြာကို တစ်ခုပြောရဦးမယ် ... သိလား၊ စေတပ်ပွဲ တုန်းက အဆင်မပြေ ဖြစ်ခဲ့တာတွေကြောင့် အမြင်မကြည် လို့ ချောက်တွန်းတာလိုတော့ မထင်နဲ့”

“ထင်စရာလား မာမိစံရယ်၊ ခက်ဖြာနဲ့ မာမိ ဒီလောက် အတွင်းသိ အစင်းသိတွေဟာကို”

“ပြောတတ်ဖူးလေ၊ တော်ကြာ သူ့အမျိုးတွေဘက်ကလိုက် ပြီး ဒီကကောင်မကို ကုန်းမထင်နေမှာစိုးလို့”

“အမျိုးတွေ ! ”

“အသစ်ရတော့မှ အမျိုးတွေကို ပြောတာ၊ ဟို လျှပ်စီးလက် တို့၊ တောင်ကြီးပဲကြော်တို့ မုန့်လေပွေတို့တွေလေ”

“အောင်မယ်လေး ... မာမိရယ်၊ သူတို့တွေကိုများ ခက်ဖြာက အမျိုးလို့ သဘောမထားပါဘူး၊ မတတ်သာလို့သာ ပတ် သက်ရမှာ၊ အဲဒီ လျှပ်စီးလက်နေတဲ့ ပုံစံတွေ ကြည့်လို့ကို မရဘူး၊ ကိုယ်တိုင်လည်း သူတို့အသက်အရွယ်တုန်းက အဲဒီလောက် လျှပ်စီးလက်မနေဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောရမှာက အတင်းအပျင်းလို့ ဖြစ်နေ တယ်”

“ဖြစ်ပစေပေါ့ ... ပြော”

“ဟိုဟာပါ၊ ဆရာကိုကို ပြောတာ”

(ချစ်လွန်းကိုကို သူ့တပည့်တွေက ဆရာကိုကိုလို့ ခေါ်ကြသည့်အတိုင်း မာမိစံကလည်း လိုက်ခေါ်လေ့ရှိသည်။)

ဆရာကိုဆိုတော့ ခက်ဖြာညှီ စိတ်ဝင်စားမှုအရှိန် တလည်း ပိုတက်သွားကာ ...

“ပြောစမ်း ... ပြောစမ်း၊ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာလုပ်လို့ လဲ”

www.burmeseclassic.com

စကားအစချိပြီးတော့မှပဲ မာမိစံက အပြောရခက် သလို မျက်တောင်ကြီး ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်နဲ့ ခေါင်းစောင်းခက် လိမ်ကြီး လုပ်နေကာ ...

“ဟိုဥစ္စာလေ ... ဆရာကို့ကို သွားတော့မပြောနဲ့နော် မနေ့ကပေါ့၊ ဘော်ဘော်တွေနဲ့ ကလပ်ဘ် လိုက်သွားတာ အဲဒီမှာ ဆရာကို့ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့တွဲပြီး က၊ နေတာတွေ့ ... တွေ့ ...”

မာမိစံ စကားဆက်မပြောရဲတော့။ ခက်ဖြာညှီမျက် လုံးကြီး တဖြည်းဖြည်း ပြူးပြူးတက်လာတာကိုကြည့်ပြီး ဆက် ထွက်တော့မည့် စကားလုံးတွေ လည်ချောင်းဝမှာ တစ်အစ်ဆို့ ပိတ်သွားသည်။

“ကလပ်ဘ်မှာ ... ဟုတ်လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ၊ ဘယ်သူ နဲ့လဲ၊ မာမိ တွေ့ခဲ့တာ သေချာလား။”

“သေချာပါတယ်ဆို၊ မနေ့ညကပဲ၊ ကောင်မလေးကတော့ ခပ်ငယ်ငယ်ပဲ၊ ရုပ်တော့မချောဘူး၊ ဘော်ဒီကတော့ အဖြူး

စားပဲ၊ ဝတ်ထားတာလည်း အရမ်းလန်တယ်၊ ဝေခနဲလှည့် ပြီးများ က၊လိုက်ရင် မျက်စိတောင် ကျိန်းသွားတယ်”

ကြားရချက်တွေက တယ်မသက်သာပါလား။

“မာမိ တစ်ယောက်ပဲ တွေ့ခဲ့တာလား။”

“တစ်ယောက်တည်း ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဘော်ဘော်တွေနဲ့ သွားတာပါဆို၊ အစိုးတို့၊ အချစ်တို့၊ စင်သီယာတို့ အားလုံး ပါတယ်”

“အချစ် ... အချစ်ဆိုရာ ဟို ... နဲ့ ယဉ်ကေသီကို ပြင်ပေး နေကျ မာမိချစ်လား။”

“အင်းပေါ့”

“စင်သီယာ ဆိုတာကရော မင်းသမီး စန္ဒကူးနှစ်ရဲ့ လက်စွဲ မဟုတ်လား၊ အတင်းပြောလွန်းလို့ ဟိုတလောက ပြဿနာတောင် တက်သေးတာလေ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဆို၊ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ဒီလူတွေပဲ ရှိတာ ကိုများ အဆန်းလုပ်နေသေးတယ်”

“အောင်မယ်လေး ... သေပါပြီ၊ သေပါပြီ၊ ဒီဟာတွေသာ တွေ့သွားလို့ကတော့ ငါတော့ ရေစုန်မျောပါပြီ”

“ခက်ဖြာက ဘာလို့ ရေစုန်မျောရမှာလဲ၊ မဟုတ်တာလုပ် တဲ့သူက ဆရာကိုပဲဟာ၊ သူပဲ ရေစုန်မျောမှာပေါ့”

“မာမိစံကလည်း သူနဲ့ ခက်ဖြာက စေ့စပ်ပြီးသား ဖြစ်နေ ပြီပဲဟာ၊ သူ မဟုတ်တာလုပ်ရင် ခက်ဖြာကိုပါ ထိခိုက်တာ ပေါ့၊ ဒီလောက်တောင် မသိဘူးလား၊ ဟွန်း ... ဒီလူ အဆင်ခြင်ကို မရှိဘူး၊ သိမယ် ... ငါ့အကြောင်း ကောင်း ကောင်းသိမယ်၊ မာမိစံ တွေ့ခဲ့တာ ဘယ်ကလပ်ဘဲမှာလဲ”

“ပိုင်အိုနိုးယားမှာ”

“ကောင်းပြီ၊ မနေ့ညကနော်”

“အင်း ... မနေ့ည ရှစ်နာရီကျော်လောက်က”

ဟွန်း။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ စေ့စပ်ထားပြီးသား ရှိပါလျက်

ကွယ်ရာမှာ ခြေရှုပ်ချင်တဲ့လူ။

ဒီအကြောင်းကို အင်မတန် အတင်းပြော၊ သတင်း ဖြန့်ချိကောင်းသည့် မာမိချစ်တို့ မာမိစင်သီယာတို့ သိသွားကြပြီ ဆိုတော့ သတင်းက ယုံကြည်ပေး။

မောင်းကြီးထုလိုက်သလို တခုခုနဲ့ မြို့လုံးပတ်လည် အနံ့ ပြန့်ကားထွက်တော့မည်။ သူတို့ပါးစပ်က ထွက်လာတာဆို လျှင်လည်း သတင်းအမှန်အကန်အတိုင်း အတိအကျ ထွက်မှာ မဟုတ်သေး။

ချဲ့ကားတာနဲ့ ကိုယ်ပိုင်အမြင်တွေထည့်၊ အပိုအာဒါ လေးတွေစွက်ပြီးမှဖြန့်မှာ။

ဒီတော့ အရှက်က ကွဲပြီးရင်းကွဲ။

သူမို့လုပ်ရက်တယ်။ လူကြားထဲ ထွက်နေရတဲ့ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ လုပ်စားနေရတဲ့ ခက်ဖြာညီအတွက်ကိုတောင် ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလား။

ခက်ဖြာညီအတွက် မစဉ်းစားချင်လည်းနေပါ။ သူ့ ကိုယ်တိုင်အတွက်တော့ စဉ်းစားသင့်သေးတာပေါ့။ သူ့လည်းပဲ

အောင်မြင်တဲ့ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ “ချစ်လွန်းကို” ဆိုပြီး နာမည် တစ်လုံးနဲ့ နေတဲ့ဟာ။ ဒီနာမည်မှာ အစွန်းအထင်း တစ်ခုခုဖြစ် အောင်တော့ မလုပ်သင့်ပါဘူး။

ခက်ဖြာညီက စိတ်လိုက်မာန်ပါပဲ ချစ်လွန်းကိုရှိမည် ဒရင်းမိမိတ်ကာ စတူဒီယိုကို လိုက်ချသွားလိုက်တော့သည်။

“ဟာ ... စွပ်စွဲတယ်ကွာ၊ လုံးဝအခြေအမြစ် မရှိတာတွေ လာပြောနေတယ်”

“ဟုတ်တာကို ပြောတာပဲ၊ မာမိစ် ကိုယ်တိုင် မြင်တဲ့ဟာ၊ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ ကိုယ်မြင်တာဆိုရင်တောင် ဒီလောက်မယုံ ဘူး၊ မာမိစ် မြင်တာတော့ ယုံတယ်”

“ဒီလောက်တောင်လား၊ မာမိစ် ဆိုတာကရော လူသားပဲ၊ အမှားဆိုတာ မရှိနိုင်ဘူးလား”

“မှားဖို့ထက်စာရင် မှန်ဖို့က ပိုပြီးတော့ နီးစပ်တယ်”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ကို၊ပါကွာ၊ ချစ်လွန်းကိုပါ၊ ဒါမျိုးမလုပ်တာပဲ ဘူးဆိုတာ နည်းနည်းလေးတောင်မှ ယုံပေးလို့မရဘူးလား”

“ယုံခဲ့တာပဲ၊ ကို့ကို တစ်သက်လုံး ယုံခဲ့တာ၊ ယုံလို့လည်း စေ့စပ်တဲ့အဆင့်အထိ ရောက်လာတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အခု မယုံတော့ဘူး”

“ကျွတ် ... တောက်”

ချစ်လွန်းကို တော်တော်ဒေါသထွက်သွားသည်။ အတိအကျ အခိုင်အမာကြီး စွပ်စွဲနေပုံက ဘယ်လိုမှ ချေဖျက်လို့ မရ။ ကိုယ့်ချစ်သူပြောတဲ့ စကားထက် ဟိုအခြောက်ပြောတဲ့ စကားကို ပိုပြီးယုံနေတော့ မခက်ဘူးလား။

ဆိုးဝါးလိုက်ပုံကလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့တာဆို လျှင်တောင် ဒီလောက် မယုံကြည်၊ မာမိစ် မြင်တာမို့ ပိုပြီးယုံကြည် တာပါဆိုတော့ ပြီးရော။

ဒီနှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်းကြီးကရော သူများ သမီးရည်းစား ကြား ပြဿနာကြီးထားမဲ့ စကားမျိုး ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ။ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲမို့ သူပြောတာ ဘယ်လိုမှ မဟုတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ သိနေသည်။ သူကကျတော့ မဟုတ်ဘူး

ဆိုတာ သိသိကြီးနဲ့ ဘာလို့မှား ပြဿနာကြီးထွားစေမည့် စကား မျိုးကို ပြောင်ပြောင်ကြီး ပြောထွက်တာလဲ။

အမည်ရင်း ထွန်းမြင့်စံ၊ လုပ်ငန်းအမည် မာမိစ်ဟု ခေါ်သော ဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ သူများကြားထဲ ကုန်းတိုက် ခြေထိုးတာ၊ ပလီပလာ လိမ်ညာလှည့်စားတာမျိုး သိပ်မရှိဘူး ဆိုတာတော့ ချစ်လွန်းကိုလည်း သိထားပါသည်။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စကတော့ ဟုတ်မှမဟုတ်ဘဲ ဘာဖြစ်လို့ ပြောချလိုက်သလဲ စဉ်းစားလို့ကို မရ။

ပြောပြန်လျှင်လည်း သူ့အခြောက်ကြီးကို ဆတ်ဆတ် ထိမခံတတ်သည့် ခက်ဖြာညီက စိတ်ဆိုးတာကလွဲလို့ အကြောင်း ထူးလာမှာ မဟုတ်။

“ပြော ... ပြော ... ဘယ်သူလဲ”

“ဘာကိုလဲ”

“ကို့နဲ့ တွဲကနေတဲ့ ဘော်ဒီအမိက်စားနဲ့ တစ်ယောက်ဆို တာ”

“ဟာ ... ဘယ်သိမလဲ၊ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတဲ့လူကို သွားမေးပါလား၊ ကိုယ်က တကယ်တွဲက,တာမှ မဟုတ်တာ၊ ကိုယ် ဘယ်လိုလုပ် သိမှာလဲ”

“ရှင် ခုထက်ထိ ဝန်မခံချင်သေးဘူးလား”

“စကားကုန်နေပြီ၊ ကို,လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ခက်ဖြာရဲ့မေးခွန်းတွေကိုလည်း ဘာမှထပ်မဖြေနိုင်ဘူး၊ ခက်ဖြာဘာသာ သိချင်တာရှိရင် ပြောပြတဲ့သူကိုသာ သွားမေး၊ သူ့စကားကို သူ တာဝန်ယူပစေ”

“သူက တွေ့ခဲ့တာကို ပြန်ပြောတဲ့ သူပဲဟာ၊ ဘာများတာဝန်ယူစရာရှိမှာလဲ၊ တကယ်တာဝန်ယူရမဲ့သူက တကယ် အပြစ်ကျူးလွန်တဲ့သူပဲ”

“ကလပ်မှာ က,တာလောက်ကတော့ အပြစ်ကြီးလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာ ... ဟော ... သေချာပြီ၊ သူ တကယ် လုပ်တာမို့လို့ ကာကွယ်ပြောနေတာတွေ”

“တကယ်လုပ်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကာကွယ်ပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြတာ၊ ကို,ကကလပ်သွားတာကို အပြစ်လို့ယူဆလို့ မသွားတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဝါသနာကိုမပါလို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ တစ်ခါနှစ်ခါလောက် လိုက်သွားပြီးကတည်းက နားအူ၊ မျက်စိရှုပ်၊ ခေါင်းမူး၊ အသက်ရှူကျပ်ပြီး ပြန်လာရတာ၊ အဲဒီကတည်းက စိတ်ကိုမဝင်စားတော့ဘူးလို့ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား”

“အရင်က စိတ်မဝင်စားပေမဲ့ အခုမသွားဘူးလို့တော့ မပြောနိုင်ဘူး၊ ကို, စိတ်တိုလာပြီကွာ၊ မဟုတ်တာ လုပ်တာက တစ်ပြစ်၊ ဇွတ်ကြီးငြင်းနေတာက တစ်ပြစ်၊ ဖောင်းလ်တွေ သိပ်များလာပြီနော်”

“ကို,ဖောင်းလ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇာတ်လမ်းစ,တဲ့သူက ဖောင်းလ်တာ၊ ဘယ်နှယ်ကွာ၊ သူများ သမီးရည်းစားကြား ပလီစီချောက်ချက်၊ ဒါ ဇာတ်ပြတာပဲ၊ ယောက်ျားစင်စစ်သာဆို ဒီလိုမျိုးပြောမှာ မဟုတ်ဘူး”

www.burmeseclassic.com

“ဘာ ... ဘာ ... ကို,က မာမိစ်ကို ပြောတာလား၊ ဒါ ကြည့်စမ်း ... ကိုယ်မဟုတ်တာလုပ်တာ ပေါ်တိုင်း သူများ ကို လိုက်ရမ်းတယ်၊ မာမိစ်ကို မပြောပါနဲ့ဆို၊ သူ့ခမျာ အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးကြောင့် အခုလိုဖြစ်နေရတာ၊ စိတ် ရင်းသဘောကဖြင့် စစ်စစ်တွေထက် မြောင့်မတ်ဖြူစင်သေး တယ်”

“အရင်ဘဝက ဝဋ်ကြွေးဆိုရင်ကော ဘယ်လိုအကြောင်း ကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ဝဋ်ကြွေးလဲ၊ ဒီလို နှစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း ဘဝရောက်အောင် ဘာဖြစ်မှုကျူးလွန်ခဲ့သလိုလဲဆိုတာ သိ တယ် မဟုတ်လား”

ချစ်လွန်းကို,ကလည်း မထူးတော့ပြီဆိုပြီး မာမိစ် တိုက်ခိုက်ရေးကို အရှိန်မြှင့်ပစ်လိုက်သည်။

“အိုး ... ဒါက အရင်ဘဝကကိစ္စ၊ ကို,လည်း အရင်ဘဝ တုန်းက ဘာဖြစ်ခဲ့လဲဖြင့် မသိဘဲနဲ့”

“အင်းလေ ... ကို,က မသိသာဘူး၊ သူကတော့ သိသာ ထင်ရှားနေတာပဲ”

“ကို”

ခက်ဖြာညီက ဆောင့်အော်ပစ်လိုက်သည်။ နှစ် ယောက်သားရဲ့ အခြေအနေဟာ မီးကုန် ယမ်းကုန် တိုက်ခိုက် ကြတော့မည် စစ်တပ်ကြီးနှစ်တပ် မျက်နှာချင်းဆိုင်နေတာနဲ့တောင် တူနေသေးတော့သည်။

“အစ်မ ... အစ်မ”

“နင်က ဘာလဲ၊ အရေးထဲ”

“ဟို ... ကျွန်တော် နားစွန်နားဖျား ကြားလိုက်လို့ပါ၊ အစ်မက ဆရာကို မနေ့ညက အပြင်ထွက်တယ်ဆိုပြီး စွပ်စွဲနေသလားလို့”

နှစ်ယောက်ကြားထဲ ဖြတ်ဝင်လာတာက ချစ်လွန်း ကိုရဲ့ လက်စွဲတပည့်လေး ပေါက်ပေါက်။ တောက တက်လာပြီး ချစ်လွန်းကိုဆီ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ရောက်လာကာ နှစ် ခေါင်းများစွာ အခြေခံကစသင်ယူပြီးမှ လက်ထောက် အနေအထား

ကို ရောက်လာတာမို့ ကောင်လေးက ချစ်လွန်းကို,ကို ချစ်လည်း ချစ်၊ လေးလည်း လေးစားသည်။ တောကတက်လာသည်ကလေး မို့ ရိုးရိုးသားသားနဲ့ အမြင်လေး ဖြောင့်စင်းရှင်းလင်းတာကိုတော့ ခက်ဖြာညီ ကိုယ်တိုင်လည်း အသိအမှတ်ပြု ယုံကြည်ထားရပါသည်။

“အေး ... ဘာလို့လဲ၊ မင်း ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

“ဟိုဟာပါ၊ မနေ့ကညနေ ထမင်းစားပြီးချိန်ကစပြီး ညဉ့် နက်တဲ့အထိ ကျွန်တော်တို့ ရွှေဆိုင်ကြော်ငြာကို အက်ဒစ် လုပ်နေကြတာလေ၊ အစ်ကို အိမ်သာတောင် ထမသွားလို့ ကျွန်တော်က ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ် ဖြစ်မှာစိုးပြီး သတိပေးရသေး တယ်”

“အာ ... ဟုတ်ပါရဲ့၊ မနေ့ကတစ်နေ့လုံး အက်ဒစ်အခန်း ထဲမှာပဲ အချိန်ကုန်တဲ့ဟာ၊ ကလပ်ဘ်သွားဖို့ မပြောနဲ့ အိမ်သာတောင် မဝင်မိဘူး၊ ရေတို့ ကော်ဖီတို့တောင် ပေါက်ပေါက် အနားလာချပေးလို့ သောက်ဖြစ်တာ”

ရိုးသားဖြောင့်မှန်သည်လို့ သတ်မှတ်ထားသော ပေါက်ပေါက်ကိုယ်တိုင်က ဝင်ထောက်ခံလိုက်တော့ ခက်ဖြာညီ ဇေဇေဝါဖြစ်ကာ မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်လာ သည်။

“ခက်ဖြာဆီက ဖုန်းတောင်ဝင်လာသေးတယ် မဟုတ်လား၊ ကို,အလုပ်မအားဘူးဆိုလို့ တစ်ခွန်း နှစ်ခွန်းပဲ ပြောပြီး ပြန်ချလိုက်တာလေ၊ အဲဒီတုန်းက ကိုယ့်တည်းဖြတ်အခန်း ထဲက စက်သံတွေ ကြားရတယ်လို့တောင် ခက်ဖြာက ပြောနေသေးတယ် မဟုတ်လား”

ဟုတ်တော့ ဟုတ်သလိုလို့ပဲ။ ချစ်လွန်းကိုဆီ မနေ့ က ရှစ်နာရီလောက် ဖုန်းဆက်မိသေးသည်။

“အဲဒီတုန်းက သူ့ တည်းဖြတ်ခန်းထဲက ကြားနေကျ အသံတွေနဲ့အတူ ပေါက်ပေါက်ရဲ့ “စက်ခဏပိတ်ထားရမလား ဆရာ”လို့ လှမ်းမေးလိုက်သံကို ပါ ကြားခဲ့ရတာပဲ။

www.burmeseclassic.com

“ဘယ်လိုလဲ၊ မှတ်မိပြီလား၊ ကို၊ကို နှစ်ကိုယ်ခွဲနိုင်တဲ့ မှော်ပညာရှိတယ်လို့တော့ မထင်ဘူး၊ မဟုတ်လား၊ ဒါမှ မဟုတ် ကိုယ့်တည်းဖြတ်ခန်းနဲ့ ကလပ်ဘ်ကို မြေအောက် လမ်းနဲ့ ဆက်ထားတယ်လို့ရော ထင်ဦးမလား။”

ချစ်လွန်းကိုက သူ့ အနိုင်ဘက်ရောက်လာပြီမို့ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ဖိထောင်းတော့သည်။ ခက်ဖြာညီကလည်း “ကိုယ်နိုင်တာထက်စာလျှင် ချစ်လွန်းကို နိုင်တာပဲ ပိုဖြစ်စေချင် တာပါ။”

ကိုယ့်ချစ်သူက ကိုယ်မကြိုက်တာကို ခိုးလုပ်နေတာ မျိုး ဘယ်ဖြစ်စေချင်မှာလဲ။

ဒါပေမဲ့ မာမိစုံ မျက်လုံးနဲ့ တပ်အပ်မြင်ခဲ့ပါသည် ဆိုတာကိုရော ဘယ်သွားထားမလဲ။

ခက်ဖြာညီ ဘာတွေးနေလဲဆိုတာ ချစ်လွန်းကိုက လည်း သဘောပေါက်သည်။ မာမိစုံကို ယုံကြည်လွန်းသော ခက် ဖြာညီဟာ ချစ်လွန်းကို မဟုတ်ဘူးလို့ သေချာနေတာတောင်မှ

ဝိညာဉ်က ခွဲထွက်သွားပြီး အပြင်မှာ ထွက်သောင်းကျန်းနေတာ လားလို့ စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် တွေးနေပေဦးမည်။

အာ ... နေဦး။ ဟုတ်ပြီ။ ဝိညာဉ်ခွဲထွက်စရာမလို၊ နှစ်ကိုယ်ခွဲသည့် မှော်ပညာလည်း တတ်စရာမလို။ အကြောင်း ရင်းကို ခုမှတွေးမိသည်။

သူ့နှယ်နော်။ ဒီကိစ္စ စောစောက ဘာလို့မတွေးမိ ခဲ့ပါလိမ့်။ အလကား ပြဿနာရှင်းရတာနဲ့ပဲ လည်နေသည်။ ဒီလိုသာ တစ်ချက်တွေးမိလျှင် စောစောပြီးပြီ။

“မာမိစုံ တွေ့ခဲ့တာ”

“မော်ထက်”

“အစစ်ပဲပေါ့၊ သူပဲ၊ ခက်ဖြာက ဉာဏ်ပြေးလိုက်တာကွာ”

ချစ်လွန်းကိုရဲ့ ဝမ်းကွဲညီ မော်ထက်ဟာ ချစ်လွန်းကို နဲ့ အလုံးအရပ်ချင်းရော ရုပ်ချင်းရော တော်တော်လေးဆင်သည်။ တချို့လူရင်းတွေတောင် ခွဲမရ။ မော်ထက်က အသက်ပိုငယ်ပြီး သွက်သွက်ပေါ့ပေါ့လေး နေတတ်တာကြောင့် ရုပ်ကလေးပိုနက်

ချစ်လွန်းကိုကတော့ အလုပ်လည်းလုပ်နေပြီမို့ လူကြီးဆန်ကာ ရုပ်ပိုရင့်တာလောက်ပဲရှိသည်။ နောက်ပြီး မော်ထက်ကလူငယ်စတိုင်လ် ဆံပင်ပုံစံအသစ် ပေါ်သမျှ လိုက်ညှပ်သည်။ ဂျပန်ပုံ၊ ထိုင်းပုံ၊ ဟောင်ကောင်ပုံ၊ ကိုရီးယားပုံအစုံ။ နှစ်ထောင့်နှစ် ကမ္ဘာ့ဖလားပွဲတုန်းက ဘရာဇီးဘောလုံးသမား ရော်နယ်ဒိုပုံဆိုကာ ခေါင်းတုံးပြောင်ကို ဦးစွန်းဖတ်လေးပဲချန်ကာ ရိတ်ထားလိုက်သေးသည်။ ချစ်လွန်းကိုကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ဆံပင်တိုထောင်ထောင်နဲ့ နောက်ကပါးပါး ပုံစံကိုပဲ မပြောင်းမလဲထားတာ။

ချစ်လွန်းကိုနဲ့ မော်ထက်တို့ ရုပ်ချင်းတူလို့ မှားကြရာမှာ မော်ထက်ဘက်က သိပ်မနစ်နာ၊ ချစ်လွန်းကိုကသာ အမြဲနစ်နာရသည်။

ချစ်လွန်းကိုက တည်တည်တံ့တံ့ အနေအေးအေး၊ မဟုတ်တာ မကောင်းတာမလုပ်။ ပြီးတော့ နာမည်ကြီး ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ။ မော်ထက်ကို ချစ်လွန်းကိုနဲ့မှားလျှင် အထင်ကြီး၊ ချီးမွမ်းအားပေးခံရတာပဲရှိသည်။

အဲ ... မော်ထက်ကကျတော့ ခပ်ဆိုးဆိုး၊ ခပ်မွေမွေ။ အပေါင်းအသင်းတွေစုပြီး ကဲလိုက်တာ အလွန်။ ပါတီတက်၊ ကလပ်ဘ်သွား၊ ကောင်မလေးတွေနဲ့ရှုပ်၊ စင်ပေါ်တက်က၊ ချင်က၊ မူးရှူးအော်ဟစ်ချင်ဟစ်၊ ရန်ဖြစ်တာလည်း ခဏ ခဏ။

အဲဒီလိုလူမျိုးနဲ့ အမှားခံရသည့် ချစ်လွန်းကို ခမျာတော့ မသက်သာ။ ကောင်မလေးတွေက ပြဿနာရှာတာတို့၊ ရန်သူတွေက ထိုးကြိတ်ဖို့ လုပ်တာတို့၊ အမြင်မတော်သည့်လူကြီးတွေက ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာတို့ကို ခဏခဏ ခံရသည်။ နောက်ပြီး ဂျာနယ်တို့ မဂ္ဂဇင်းတို့မှာ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ ချစ်လွန်းကိုက ဘာညာဆိုသည် သတင်းတိုစ၊ တွေ ပါလာတတ်သေးသည်။ ပုံကျတော့ မော်ထက်ပုံ။ ချစ်လွန်းကိုမှာ မနည်းလိုက်ရှင်းရတတ်တာ။

“ဒီတစ်ခါလည်း မော်ထက်နဲ့ အမှားခံရပြန်ပြီပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ရှင်းသွားပြီလား”

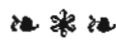

“အင်း ... လောလောဆယ်တော့ ရှင်းပြီ၊ ဒါပေမဲ့နော် ကိုယ့်ညီလည်း ကိုယ်ပြောထားဦး၊ သူ လုပ်သမျှ ကို၊ အပေါ်ပဲ ပုံကျမယ်ဆိုရင်လည်း တရားမမျှတသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ကို၊က ခက်ဖြာနဲ့ လက်ထပ်တော့မှာ၊ သူလုပ်တဲ့ ပြဿနာတွေ ခက်ဖြာ အထိ လာရိုက်ခတ်မှာကိုတော့ လုံးဝသည်းမခံနိုင်ဘူးနော်”

“အင်းပါ ... အင်းပါကွာ”

ဟွန်း။ သူ့ဘက်က မှားယွင်းစွပ်စွဲမိတာကြီး ထင် ထင်ရှားရှား ပေါ်လာတာတောင်မှ တောင်းပန်ဖော်မရသေး။ တော်တော် တစ်ဖက်စွန်းရောက်ချင်တဲ့ မိန်းကလေးပဲ။

လောလောဆယ် ပြဿနာပြေလည်သွားတာတောင် မှ ခက်ဖြာညှိကတော့ သူ့ကိုမိသားစုအပေါ် မကျေနပ်မှုတွေ ပိုများသည်ထက် များလာနေပြီလို့ ချစ်လွန်းကိုက ရင်မောစွာ တွေးမိလေသည်။

“တို့ ... တို့ ... တို့ ... တို့”

ခုခေတ်ပေါ် ဖုန်းတီးလုံးတွေလို အင်္ဂလိပ်သီချင်း၊ မြန်မာသီချင်း၊ ကိုရီးယားသီချင်းတွေ ထည့်ထားဖို့မပြောနဲ့ တီးလုံး သံစဉ်လေးလောက်တောင် မလုပ်ထားဘဲ တတို့တို့နဲ့ နှဲမှုတ်သလို အသံဆို အသံကွဲကြီးကိုသာ ရင်း(ဂ်)တုန်း(န်)လုပ်ထားသည့် ချစ်လွန်းကိုရဲ့ဖုန်းသံကြီး ထ၊မြည်လာပြန်ပြီ။

နှစ်ယောက်စလုံးဟာ အလုပ်ကိုယ်စီနဲ့မို့ တစ်ခါ တလေ ဆုံကြလျှင်တောင်မှ ကိုယ့်စကားပြောရတာကနည်းနည်း ဖုန်းမြည်လို့ ထ၊ဖြေရတာက များများဖြစ်နေသည်။

ချစ်လွန်းကို ဖုန်းလာလို့ ပြောလက်စ၊ ခဏရုပ်ပြီး ဖုန်းဖြေလိုက်၊ ခက်ဖြာညှိဖုန်းက လာပြန်လို့ စကားတောင်ပြန်

မစ, ရသေး ဖုန်းပြောရလိုက်၊ တစ်ခါ ခက်ဖြာညီ ပြောပြီးပြန်တော့ ချစ်လွန်းကိုဖုန်းက ပြန်မြည်ချင်မြည်၊ ဒါမှမဟုတ် ခက်ဖြာညီရဲ့ ဖုန်းကပဲ နှစ်ခါမြည်။

တစ်ခါတစ်ရံ နှစ်ယောက်စလုံးရဲ့ဖုန်းတွေက ပြိုင် တူမြည်လာသည့်အခါ ရှိသေးသည်။ ဘယ်သူ့ဖုန်းပဲလာလာ ကျန်သည့်တစ်ယောက်က မျက်နှာစူပုပ်ပုပ်နဲ့ ဖြစ်သွားကာ ဖုန်း ဖြေရသူကတော့ အားတုံ့အားနာ မျက်နှာပူပူနဲ့ စပ်ဖြူဖြူ ကုပ်ချိုချို ပုံစံလေး ပြောင်းသွားရတတ်မြဲ။

“ပြောပါ ... ပြောပါ ... ဒီနေ့အဖို့တော့ ဘာစကားမှ ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဖုန်းဖြေနေရတာနဲ့တင် ပြီး မှာပဲ”

“အိမ်ကဖုန်းပါလား၊ ခဏပါကွာ၊ မေမေ မှာစရာရှိလို့ ထင်တယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ မေမေ၊ ပြောပါ”

“သား အရေးကြီးလို့ကွယ်၊ သားလေးလေးစိုး အရက်မူးပြီး သောင်းကျန်းနေတယ်လို့ စားသောက်ဆိုင်က ဖုန်းဆက်လို့”

“ဘာ ... လေးလေးစိုး၊ ဟာ ... ဖြစ်ပြန်ပြီဗျာ၊ ဘယ်ဆိုင် လဲ၊ မိုးကျရွေ့ကိုယ်ပဲလား”

“အင်း ... ဟုတ်တယ်၊ သူသွားနေကျ ဘီယာစတောရှင် လေ”

“အဲဒါ သားက ဘာလုပ် ...”

“နည်းနည်းပါးပါး ချောမော့ပြီး ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါလား သားရယ်၊ မေမေလည်း စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဒီမောင်လေး တစ်ယောက်ကို အငယ်ဆုံးမို့ ဝိုင်းအလိုလိုက်ထားကြတာ အခုမှ ဒုက္ခကောင်းကောင်း ရောက်တော့တယ်”

“ဒုက္ခကလည်းဗျာ၊ ရောက်မဲ့ရောက် မေမေတို့ ငယ်ငယ် ရွယ်ရွယ်ခေတ်တုန်းက ရောက်ပါလား၊ သားခေတ်ကျမှ လာရောက်တော့ ဒုက္ခတကယ်ခံစားရတဲ့သူက သားပဲဖြစ် နေတာပေါ့”

“သားကလည်းကွယ်၊ ဒီလောက်ကလေးတော့ လုပ်ပေးလိုက် ပါဦး”

“ခက်တာပဲဗျာ၊ လေးလေးစိုးကို အမြန်ဆုံး မိန်းမသာရှာပေးစားလိုက်ပါ။ တစ်နှစ်တည်း နှစ်မင်္ဂလာမကောင်းဘူးဆို ကျွန်တော် နောက်ဆုတ်ပေးပါမယ်။ သူ့ထိန်းမဲ့သူ ပေါ်လာရင်ပဲ တော်ပြီ”

“အင်းပါ ... အင်းပါ သားရယ်၊ နောက်တစ်ခါကျရင် သားကို မခိုင်းတော့ပါဘူး။ သားဖေဖေ ရှိနေရင်တောင် သူ့ကို ခိုင်းပါတယ်။ မောင်လေး အစိုးက သူ့ယောက်ဖတော့ အကြောက်သားပါ”

မောင်လေးအစိုးတဲ့။ ဟွန့် ...။ မေမေဟာလေ။

ဒီလောက်ဒုက္ခမျိုးစုံပေးတဲ့ မောင်ကိုတောင် စိတ်နာဖော် မရဘဲ ချစ်စနိုးလေး ခေါ်နိုင်သေးသည်။

ချစ်လွန်းကိုကဖြင့် လေးလေးစိုးကို စိတ်အပျက်ကြီး

ပျက်လှပါပြီ။

ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ လေးလေးစိုးကို ချစ်သား။

တူဝရိုးဆိုပေမဲ့ မေမေမောင် အငယ်ဆုံးမို့ လေးလေးစိုးနဲ့ချစ်လွန်း

ကိုက အသက်ချင်းသိပ်မကွာ။ ဆယ်နှစ်လားပဲကွာသည်။ ဒီတော့ အခေါ်အဝေါ်အားဖြင့်သာ လေးလေးစိုး ခေါ်တာ၊ ပေါင်းတော့ သူငယ်ချင်းပေါင်း။ ကလေးအရွယ်ပီပီ ကိုယ့်ထက်နည်းနည်းပိုကြီးသော ကလေးကို ဟီးရီးလိုသဘောထားပြီး အထင်တကြီးရိုခဲဖူးသည်။

လေးလေးစိုးကလည်း သူ့တူလေးကို ချစ်မှချစ်။ ဘယ်သွားသွား ကျောပိုးကာ ခေါ်သွားလေ့ရှိသည်။ (ကံကောင်းလို့ လေးလေးစိုးနဲ့ အနေနီးပါလျက် သူ့အကျင့်တွေ ကူးစက်မလာတာ။)

အသက်ကလေး ရလာတော့ တဖြည်းဖြည်း ကိုယ့်လိင်နဲ့ကိုယ် ကွဲသွားကာ အတွဲမမိတော့ပေမဲ့ လေးလေးစိုးကတော့ ချစ်လွန်းကိုကို ချစ်ရှာပါသေးသည်။ ချစ်လွန်းကိုကသာ ဂရုကျော်နိုင်သော၊ ပြောရဆိုရခက်သော၊ ဒုက္ခပေးလှသော ဦးရီးဘော်ကို သိပ်ကြည့်မရချင်တော့တာ။

လေးလေးစိုးကလည်း လေးလေးစိုးပင်။ အရက်ကို လှောင်မိုးချုပ်သောက်၊ အရက်သောက်ပြီးတာနဲ့ သွေးဆူသောင်း

ကျန်း၊ လူတကာကို လိုက်ပြီးရစ်၊ ပြဿနာရှာ။ နောက်ဆုံးတော့ ရန်ဖြစ်ရော။

သူနဲ့ ပြိုင်ရန်ဖြစ်မည့်သူ မရှိလျှင်လည်း စားပွဲထိုးကို ဖြစ်ဖြစ် ရန်ရှာကာ တစ်ကိုယ်တော် သောင်းကျန်းပြပါပြီ။

ဒီအရွယ်ကြီးကျကာမှ အိမ်က လိုက်ရှင်း၊ ဂိုဏ်း တောင်းပန်နေရတာကိုလည်းမရှက်။ အားလုံးက ဘယ်လောက် ဝိုင်းပြောပြော နောက်နေ့ကျ သွေးဆူရန်ပူမြဲပင်။

“သာ! ... ဒါပဲနော်၊ အခုပဲ သွားလိုက်နော်”

“မေမေ ... ကျွန်တော်က အခု ...”

တစ်ဖက်က ဖုန်းချသွားပြီ။ ဘာတတ်နိုင်တော့မှာ လဲ။ မေမေခိုင်းတဲ့အတိုင်း လိုက်လုပ်ဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။

“ကိုယ် အခု အပြင်ခဏသွားစရာ ပေါ်လာလို့”

“သိတယ်လေ၊ လေးလေးစိုး အရက်ဆိုင်မှာ ပြဿနာရှာ နေတာ သွားရှင်းပေးရမယ် မဟုတ်လား”

“အင်း ... ဟိုဟာ၊ ချိတ်ဆိုင် သွားဖို့က ...”

“တော်ပါပြီ၊ ကို၊မှာ အရေးတကြီး သွားစရာရှိနေတဲ့ဟာ၊ ချိတ်ဆိုင်သွားတော့ရော စိတ်အေးလက်အေး ရွေးနိုင်ဦးမတဲ့ လား”

“ဒါဆိုလည်း လေးစိုးဆီ ခဏသွားလိုက်ပြီး အပြန်ကျ ချိတ်ဝင်ရွေးမယ်ကွာ၊ မကောင်းဘူးလား”

“တော်ပါပြီဆို ... သူ့ကိစ္စက ဘယ်လောက်ကြာမယ်ဆို တာလည်း မပြောနိုင်ဘူး၊ ဈေးပိတ်ကာနီးမှ ကပ်ရောက် သွားတော့လည်း ဘယ်လိုလုပ် စိတ်တိုင်းကျ ရွေးမလဲ။

ပြီးတော့ ဒီကိစ္စမျိုးကြီး ဖြစ်သွားတာ ကျက်သရေယုတ်သွား ပြီပေါ့၊ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် ချိတ်ရွေးတာ ကျက်သရေ မင်္ဂလာရှိမှ အတိတ်ကောင်းမှာ”

“လေးစိုးကို အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ကွာ၊ သူက အရက် မူးရင် သွေးဆိုးတတ်ပေမဲ့ လွဲကောင်းပါ”

“အရက်သောက်တတ်တာကိုက ကောင်းတာမဟုတ်တော့ ဘူး၊ အရက်မူးရင် သွေးဆိုးတယ် ဆိုတာကလည်း မကောင်း

ဘူး၊ ဗာခြားဟာတွေ ကောင်းနေတယ်ဆိုရင်တောင်မှ ရာ
နှုန်းပြည့် အကောင်းသမားတွေ မဟုတ်နိုင်တော့ဘူး။”

ခက်ဖြာညှိက ကိုယ့်ဦးလေးအရင်းကြီး တစ်ယောက်
လုံးကို ပုတ်ပုတ်ခတ်ခတ် ပြောနေတုန်းကို မခံမရပ်နိုင်ပေမဲ့ ဘာ
မှလဲ မတတ်နိုင်။

ကိုယ့်ဦးလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဟုတ်မှ မဟုတ်
တာကိုး။ အပြောခံရတာတောင် နည်းသေးဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေပေ
တာကိုး။

“ကဲပါ ... နောက်ဆံင်ချင်ဟန်ဆောင်မနေနဲ့၊ သွားစရာနဲ့
တာသွား၊ မင်္ဂလာဆောင်က ဝေးသေးတာပဲ၊ ခုလည်း
ချိတ်ကဝယ်ဖို့မှ မဟုတ်သေးတာ၊ ကြည့်ရုံကြည့်ထားမှာ
မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံးအချိန်ကပ်လို့မှ အဆင်မပြေရင်
တော့ အမရပူရက အန်တီရွှေဆီ ဖုန်းဆက်ပြီး ကောင်းမယ်
ထင်တာလေး တစ်စုံလောက် ပို့ပေးပါလို့ပဲ ပြောလိုက်တာ
မယ်”

အင်း ...။ ခက်ဖြာညှိတို့ကတော့ ရွဲ့ပြန်ပြီထင်ပါရဲ့။

ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ဆွေမျိုးတွေ စုံသလောက် ပြဿနာက စုံပေ
တာမို့ ပြောလည်း အပြောခံရချင်စရာ။

ချစ်လွန်းကိုမှာတော့ ပဲလှော်နှစ်ချပ်ကြား ဆားညှပ်
သည့် အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြာခဏ ကြုံရမည့်အဖြစ်ကိုတွေ့ကာ ရင်
ထဲ လေးလံလာသလို ရှိလေသည်။

www.burmeseclassic.com

“ကျွန်မကတော့ ချိတ်မဝတ်ချင်ဘူး။ ကျွန်မအစ်ကိုတစ်ယောက်ကို နိုင်ငံခြားက ဘရိုကီတ်ဖြစ်ဖြစ်၊ အိတလီပိုးစုံပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂျပန်ကီမိုနိုအစစ်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဆွစ်ဇာအစစ်ပဲဖြစ်ဖြစ် လှမ်းပို့ခိုင်းပြီး ဝတ်ရကောင်းမလားလို့၊ ခုခေတ်မှာ ကိုယ်တိုင်ဆိုင်သွားပြီး အဆင်ရွေးဖို့မှ မလိုတာ၊ အင်တာနက်ထဲမှာ ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ဒီဇိုင်းကိုရှာပြီး အစ်ကို့ဆီ အီးမေးလ် လှမ်းပို့လိုက်ရုံပဲ၊ မမလည်း ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် လိုက်ရွေးလေ၊ အတူတူ တစ်ခါတည်း မှာလိုက်ကြတာပေါ့”

လာပြီ။ ဖြစ်ပြီ။

ချစ်လွန်းကိုအမေ ဒေါ်ယုယုခိုင်နဲ့ စကားပြောရလျှင် ဒီလိုပဲ အထစ်အငေါ့၊ အလွဲအချော်တွေ ဖြစ်နေကျ။

ကြည့်ပါဦးလေ။ ကိုယ့်သားသမီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ အမေပီပီ ကျက်သရေရှိရှိ ချိတ်လုံချည်လေးတော့ ဝတ်သင့်တာပေါ့။ ဘရိုကီတ်၊ ပိုး၊ ကီမိုနို၊ ဇာ ဆိုတာတွေက သူတို့ဟာနဲ့ သူတို့ ခိုးပျံအောင် ဈေးကြီးပဲနေနေ၊ နတ်ဝတ်တန်ဆာလို လှပကြွရွလို့ပဲနေနေ ချိတ်လောက်တော့ မြန်မာဆန်ဆန် ကျက်သရေရှိကာ ပွဲလယ်တင်နိုင်မှာ မဟုတ်။

“ကျွန်မကတော့ ချိတ်ပဲ ဝတ်မှာ၊ အမရပူရက အသိဆီမှာ ဒီဇိုင်းပေးပြီး အပ်မလားလို့ စဉ်းစားထားတာ၊ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်ညှိပြီး ပုံစံမတိမ်းမယိမ်းကလေး အရောင်ကွဲတစ်စုံစီ မှာလိုက်လို့ရတယ်”

“စိတ်တော့မရှိနဲ့ မမရယ်၊ ယုက ကတော်လည်းမဟုတ်တော့ ချိတ်ဆိုတာ ဝတ်လေ့ဝတ်ထကို မရှိဘူး၊ မင်္ဂလာဆောင်တုန်းကတောင် အနောက်တိုင်းဝတ်စုံနဲ့ပဲ ဆောင်ခဲ့တာဆိုတော့ ဂါဝန်ပဲဝတ်ခဲ့တာ၊ ယု တစ်သက်မှာ တစ်ခါမှ ချိတ်မဝတ်ဖူးဘူး၊ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး၊ အသားက

ကြမ်းကြမ်း ထောင်ထောင်တောင့်တောင့်ကြီးနဲ့ ဝတ်ရခက် လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ဝတ်နေကျ မဟုတ်ရင်တော့ နည်းနည်းခက်မှာပေါ့လေ၊ ဒါဆိုလည်း စကတ်ထဘီချုပ်ဝတ်လို့ ရသားပဲ၊ ချုပ်နေကျ ကျွမ်းကျင်တဲ့သူတွေ ရှိပါတယ်”

“ဒါပေမဲ့ နေရခက်မှာပဲ”

ကိုယ့်သား တစ်ခါတလေလေး မင်္ဂလာဆောင်တဲ့ ပွဲမှာ အမေလုပ်တဲ့သူက ဒီလောက်တောင် အပင်ပန်းခံမပေးနိုင်ဘူးလားလို့ ဒေါ်မေမြတ်ကြည်က မေးလိုက်ချင်သည်။

ချစ်လွန်းကိုးရဲ့ အမေဟာ (သူ့ဘက်က တကယ်ပဲ ရိုးရိုးသားသား ဟုတ်သလား မဟုတ်လား မပြောတတ်ပေမဲ့) တမင်တကာ ပွဲလိုက်ဖျက်နေတာနဲ့တောင် တူသည်။ သူတို့ဘက်က ကိုယ့်သမီးကို ရွှေရေးပန်းဆက် အလေးအနက် တန်ဖိုးထားတောင်းရမ်းခဲ့တာမျိုး မရှိဘူးဆိုလျှင် တကယ်သဘောတူတာ မဟုတ်ဘူးလို့တောင် သံသယဖြစ်ချင်ဖွယ်။

“ဟိုးတလောက အစ်ကိုပို့ပေးလိုက်တဲ့ ဘရိုကီကိတ်ကလေးဟာလေ မိုးပြာလွင်လွင်အခံမှာ မိုးပြာရောင်နဲ့ ငွေရောင် ခြည်တွေ ရောထားတာ၊ အီလည်းအိ၊ အသားလည်းချော အဆင်ကလည်း မကလက်ဘူး၊ အရောင်လည်း တောက်တယ်၊ အဲဒါမျိုး မှာရကောင်းမလားလို့ ယူအက်စ်ငါးရာ ကျော်ဆိုတော့ ဈေးလည်းသင့်ပါတယ်”

ဒေါ်ယုယုခိုင်က ချိတ်မဝတ်တာဟာ အပေါလိုက် ချင်လို့၊ တော်ရိလျော်ရိ လုပ်ချင်လို့ဆိုပြီး အထင်သေးမှာစိုးလို့ ပြောပစ်လိုက်တာ။ အဲဒီတုန်းက အစ်ကိုပို့ပေးလိုက်သည့် အစဟာ တကယ်တမ်း ဒေါ်လာငါးရာတော့ မတန်။ တစ်ရာငါးဆယ်လား ဝဲ တန်သည်။ အစ်ကိုက အကောင်းစားဆိုရင် ငါးရာလောက်ရှိမည်လို့ ပြောဖူးတာကို အမှတ်ရလို့ ပြန်ပြောတာ။

“ဈေးက အရေးမကြီးပါဘူး၊ လူပြော သူပြော မခံရဖို့က အရေးကြီးတာ၊ ဘယ်နှယ်ကွယ်၊ ကိုယ့်သားသမီး မင်္ဂလာဆောင်မှာ အမေလုပ်တဲ့သူက သူများပွဲတက်သလို ဂုတ်လို့

ဖြစ်ပါ့မလား၊ ခန့်ခန့်ညားညား ဖြစ်နေရမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သမီးတို့ သားတို့ဆိုတာကလည်း လူသိများတဲ့ ဆယ်လီ ဘရိတိတွေ ဖြစ်နေတော့ သူတို့ပွဲအကြောင်းက ဂျာနယ်တွေ မဂ္ဂဇင်းတွေတဲပါမှာ၊ အမ်အာတီစီဖိုးမှာတောင် ပါချင်ပါ လာဦးမယ်၊ ဒီတော့ အမေတွေက နံနံချာချာ ဖြစ်နေလို့ ဘယ်အဆင်ပြေပါ့မလဲ”

ဟွန်း။ သူ့ချိတ် မဝတ်တာနဲ့များ နံချာရဦးမတဲ့။

စည်ပိုင်းကို ဖျာလိပ်ပတ်ထားသလိုမျိုး ကိုယ်နဲ့မကပ်တမ်း တောင့် တောင့်ရောင့်ရောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည့် အဆင်ကြီးကြီး၊ အသားကြမ်း ကြမ်း အဝတ်အစားကြီးကိုဝတ်လို့ လှပခန့်ညားသွားသည်လိုတော့ ဒေါ်ယုယုခိုင်က မထင်ပါ။ ကိုယ်နဲ့လိုက်ဖက်ပြီး ခေတ်မီသည့် အသွင်ဆောင်မှပဲ လှမည်လို့ ထင်သည်။

“မင်္ဂလာဆောင်က လိုသေးတယ်ဆိုပေမဲ့ လှမ်းမှာရမှာ ချုပ်ရမှာနဲ့ဆို အချိန်က အတော်လောက်ပဲနော်၊ ခုကတည်း က စိတ်ကြိုက်ရွေးထားသင့်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း တစ်ခုခုတော့ ဖြတ်မှပေါ့၊ နှစ်ယောက်က အကြိုက်ချင်းမတူတော့ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက်ပဲ ကိုယ်ဝတ်ကြ မလား။”

“အဲဒီလိုတော့ မကောင်းဘူးထင်တယ်၊ တစ်ယောက်တစ် မျိုးစီ ဖြစ်နေကြရင် သတို့သမီးအမေနဲ့ သတို့သားအမေက အချင်းချင်း မကျေလည်ကြလို့ တိုက်ဆိုင်ပြီး မဝတ်တာ လား ဘာလား ပြောစရာ ဖြစ်နေဦးမယ်”

ဟုတ်မှလည်း ပြောပါရှင်။ သူ့ကျတော့ ထောင်မလဲ

သဲကော်ချိတ်ဝတ်စုံကြီးနဲ့ ခန့်ခန့်ရင်ရင်ကြီး ဖြစ်နေပြီး ဒေါ်ယုယု ခိုင်က ဘရိကိတ် အဆင်လှလှလေးနဲ့ ချပ်ချပ်ရပ်ရပ် နနုရွရွ၊ ဆန်းဆန်းပြားပြားလေးဖြစ်နေမှာကိုလည်း စိုးသေးတာမဟုတ်လား။

“မေမေတို့ကလည်းလေ စိတ်ညစ်ပါတယ်၊ ဒီအဝတ်အစား ကိစ္စလောက်လေးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ညှိယူကြတော့ပေါ့၊ နေရာတကာ သမီးတို့ပဲ ပြန်ပြန်မေးနေတော့ သမီးကိုမှာ လည်း အလုပ်တစ်ဖက်နဲ့ ကိုယ့်ကိစ္စလေး လုပ်ဖို့တောင်

မနည်းအချိန်ယူနေရတာ၊ အပိုတွေပြောပြီး အချိန်ကုန်မခံနိုင်တော့ဘူး”

နှစ်ယောက်ဆွေးနွေးပွဲမှာ မတင်မကျ ဖြစ်နေလို့ ကိုယ့်ကလေးတွေကို တိုင်ပင်ပြန်တော့ နှစ်ယောက်စလုံးက စိတ်ပါလက်ပါ မရှိကြ။

“ကျွန်တော်တို့ သားသမီးတွေအနေနဲ့က ဒီလောက်ကြီး ဝင်ပြောဖို့ မကောင်းတော့ဘူးလေ၊ မေမေတို့ပဲ အဆင်ပြေမဲ့ နည်းလမ်းကို စဉ်းစားပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်တော့ ချိတ်တစ်ခြမ်း ဘရိုက်တိကတစ်ခြမ်း ဝတ်ကြတော့ပေါ့”

ကာယကံရှင် မဟုတ်တဲ့သူတွေကတော့ ရယ်စရာ နောက်စရာအဖြစ်နဲ့ ပြောနိုင်ကြမှာပေါ့။ ကာယကံရှင် အမေနှစ်ယောက်မှာသာ “ဘာဝတ်မလဲ” ဆိုသည့် ကိစ္စက ခေါင်းခဲလောက်အောင် နှောင့်ယှက်သည်။

“ကဲပါ ... ဒီလိုလုပ်ကြပါလား၊ မင်္ဂလာညွှန်ပွဲမှာတော့ ချိတ်ဆင်တူကိုပဲ အရောင်ကွဲလေး ဝတ်လိုက်ကြပါ၊ ချိတ်

နှစ်ထည်စလုံး မေမေက ဝယ်ပေးလိုက်ပေါ့၊ ညဒင်နာကျရှင် အန်ထီယု စိတ်ကြိုက် ဘရိုက်တိဖြစ်ဖြစ် ဇာဖြစ်ဖြစ် အိတ်လိပိုးစပ်ဖြစ်ဖြစ် ဝတ်ပေါ့၊ အဲဒီအတွက်တော့ အန်ထီယုကပဲ တာဝန်ယူမှာပေးပါ”

နောက်ဆုံးတော့ ခက်ဖြာညီကပဲ ဝင်ဖြေရှင်းပေးလိုက်ရကာ အမေနှစ်ယောက်စလုံးလည်း (မတတ်သာလို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်) စိတ်ကျေနပ်မှု ရသွားကြတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ကို, ခက်ဖြာဆီ ခုချက်ချင်း လာခဲ့ဦး၊ အရေးကြီးတာ တစ်ခု ပြောစရာရှိတယ်”

ဖုန်းထဲက ကြားရတာ ဖြစ်ပေမယ့် ခက်ဖြာညီအသံ ထဲ ပါလာသည့် ဒေါသလှိုင်းလုံးရဲ့ အမြင့်ပေဟာ ဘယ်လောက် ရှိပြီး စိတ်လှုပ်ရှားမှု ပြင်းအားက ဘယ်လောက်ရှိသည်ဆိုတာ ချစ်လွန်းကိုက မှန်းဆကြည့်လိုက်နိုင်သည်။

လုပ်စရာတွေ များတဲ့နေ့မှကွာ။ သူ့ကြော်ငြာတစ်ခု ပြန်ပြင်ရမှာရယ်၊ အချို့ရည်ကြော်ငြာအသစ်တစ်ခုအတွက် လှိုင်သာ ယာစက်မှုဇုန်က အချို့ရည် စက်ရုံဆီ သွားရဦးမည်။ နောက်ပြီး ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း ကြော်ငြာတစ်ခုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆွေးနွေးဖို့

နာမည်ကြီး မင်းသားတစ်ယောက်နဲ့ ချိန်းထားတာကလည်း မသွား မဖြစ် သွားရမှာ။ မင်းသားက ဒိတ်ဒိတ်ကြိမင်းသားပီပီ အချိန်က ရှားပါးလှတာ။

ကြော်ငြာကိစ္စပြောဖို့ နာရီကလောက်ကလေး အချိန် ယူချင်တာတောင် ကြိုချိန်းထားရတာ တစ်ပတ်ကျော်ရှိပြီ။

ရှားရှား ပါးပါးရသည့် အခွင့်အရေးကို ကိုယ့်ဘက်က အဆုံးရှုံးခံလို့မဖြစ်။

ခက်ဖြာညီဆီလည်း မသွားလို့ မဖြစ်ပေ။ သူ့ကို ဖုန်းဆက်ပြီး တွေ့ဖို့ချိန်းရာမှာ ခက်ဖြာညီ လေသံက အမျိုးမျိုး ရှိသည်။ ချိုချိုသာသာ၊ ချွဲချွဲနဲ့နဲ့ကလေးဆိုရင် တစ်ခုခုပူဆာဖို့၊ ဒါမှမဟုတ် ခိုင်းဖို့ခေါ်တာ၊ ခပ်တွန့်တွန့်၊ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းက လေးဆိုရင် အားလပ်လို့၊ ဒါမှမဟုတ် သတိရလို့ တွေ့ချင်လို့ ခေါ်တာ၊ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ကလေးဆိုလျှင် မကျေ နပ်တာရှိလို့ ဆူပူရန်တွေ့ချင်တာ။ အခုလို မုန်တိုင်းထန်လောက် အောင် လှိုက်လှိုက်ခါနေသော အသံကတော့ ဘာအကြောင်း

www.burmeseclassic.com

ကြောင့်လို့တောင် ခန့်မှန်းလို့မရတော့လောက်အောင် ပြင်းထန်လွန်းလှသည်။

ဒီလောက် ဆူပူသောင်းကျန်းနေမှတော့ ချက်ချင်းလက်ငင်း သွားမတွေ့လို့ မဖြစ်တော့ဘူးလို့ ချစ်လွန်းကိုက သဘောပေါက်လိုက်ပြီးသား။ တခြားအရေးကြီးကိစ္စတွေ ဖျက်ချင်ဖျက် ခက်ဖြာညီနဲ့ တွေ့ဖို့ကိစ္စကိုတော့ ဖျက်လို့မရ။

စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နဲ့ပဲ မြန်မြန်လက်စသိမ်းရမည့်ကိစ္စတွေကိုသိမ်း၊ ဒီနေ့လုပ်လို့ မဖြစ်တော့လောက်သည့် အလုပ်တွေကို ဖျက်သိမ်းကြောင်း ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားတန်ကြား၊ ကိုယ်မပါပဲ လွှဲထားလို့ရသည့် ကိစ္စတွေကိုလွှဲဖို့ တပည့်တွေကို မှာတန်မှာ။ အားလုံးလုပ်ပြီးချိန်မှာ ရွေးခွဲနေသော တီရှပ်ပေါ် ရုပ်အင်္ကျီအကွက် လက်တိုတစ်ထည် ကောက်စွပ်ကာ ခက်ဖြာညီထဲ အမြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။

“ခက်ဖြာ ... ဘာတွေ အရေးကြီးလို့လဲ”

“ဒီမှာလေ ... ဒါ ဖတ်ကြည့်လိုက်ဦး”

မြတ်စွာဘုရား။ ဂျာနယ်တစ်စောင် ပေါင်ပေါ်ပစ်တင်လိုက်ပြီဆိုလျှင်ပင် ချစ်လွန်းကိုက အခြေအနေကို သဘောပေါက်သလောက် ရှိသွားပြီ။

မော်ထက်။ မော်ထက်ကိစ္စပဲ ဖြစ်ဖို့များတာပေါ့။

အဲဒီ မော်ထက် ဆိုသည်ကောင်ဟာ လွန်ကိုလွန်လွန်းအားကြီးသည်။ သူ့ဘာသာလည်း ကောင်းကောင်းမနေ၊ ဆိုးသွမ်းရှုပ်ပွေ့ချင်လျှင်လည်း သူ့နာမည်နဲ့သူ ရှုပ်ထားလျှင် အကြောင်းမဟုတ်။ ဒီကောင်က ရှုပ်ကလည်းရှုပ်သေး၊ နာမည်တစ်ခုနဲ့ လူအထင်ကြီးကလည်း ခံချင်သေး ဆိုတော့ တချို့နေရာတွေမှာ ချစ်လွန်းကို နာမည်ကို သုံးတတ်သည်။ ကောင်မလေး စုစုဝေးဝေးတွေကြားမှာ အထင်ကြီးခံချင်လျှင်၊ စကားအခြေအတင်ရန်ဖြစ်ကြရင်း သူ့ကို လူရှိန်စေချင်လျှင် ချစ်လွန်းကို နာမည်ကို ယူသုံးလိုက်တာပဲ။

သူကတော့ ပေါ့ပေါ့ကလေး လုပ်လိုက်တာပဲ။

အဲ ... တကယ့်နာမည်တစ်လုံးနဲ့ လုပ်စားနေရသည့် သူကျသော သူ့လုပ်ရပ်ကြောင့် အများကြီး ထိခိုက်နစ်နာသည်။

ဆိုကြပါစို့။ ချောင်းသာသွားလည်ရင်း ခပ်ကဲကဲ ကောင်မလေးတစ်သိုက်နဲ့ တွေ့ကြပြီဆိုပါစို့။ ငတ်က သူ့ကိုယ် သူပဲ နာမည်ကြီး ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ ချစ်လွန်းကို ဆိုပြီး ပြော ပါလေရော။

မိန်းကလေး ဆိုတာကလည်း ကြော်ငြာတော့ ကြိုက် တတ်သည့် လူစားမျိုးချည်းပဲဆိုတော့ ချစ်လွန်းကို ဆိုတာနဲ့ အထင်တကြီး ဖြစ်သွားပြီ။ အဲဒီမှာတင် မေးမြန်းစရာ ဆွေးနွေး စရာတွေနဲ့ အဖွဲ့ကျသွားပါလေရော။ နောက်ပြီး အဲဒီထဲက တစ် ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက်နဲ့ အိမ် ကလီတွေဖြစ်၊ ပြဿနာတွေတက်ကြ၊ ဒါမှမဟုတ်လည်း ကောင် မလေးတွေက ဒါရိုက်တာချစ်လွန်းကို ဆိုတာ ငါ့ရည်းစားပါလို့ ကြော်ငြာကြ။ ဒီသတင်းဂျာနယ်သမားတွေဆီ ရောက်သွားလည်း ပြဿနာ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း ခက်ဖြာညှီ အပေါင်းအသင်းတစ် ယောက်ယောက်...ကတစ်ဆင့် ခက်ဖြာညှီနားထဲ ရောက်သွားတော့ လည်း ပိုပြဿနာ။

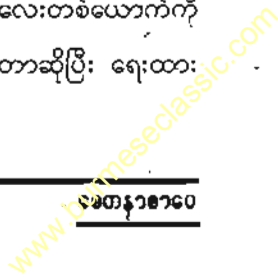
“သေချာလည်း ကြည့်လိုက်ဦး အတွင်းဘက်မှာ၊ စာမျက်နှာ ရှစ်က အပေါ်ဆုံးထောင့်ကွက်ကို”

ခက်ဖြာညှီ ညွှန်းသည့်နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ ဘာရိုက်မှာလဲ ဒါရိုက်တာ ကြော်ငြားလား လူလားတဲ့။ အောက်က စာသားတွေကို ခပ်ရှန်ရှန် ဖြတ်ကြည့်လိုက်တော့ ကမာရွတ်ဘက် က ကာရာအိုကေဆိုင် ထစ်ဆိုင်မှာ သီချင်းဆိုကြရင်း အဖွဲ့နှစ် ဖွဲ့ရိုက်ကြတာ၊ တစ်ဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်သူက နာမည်ကြီးကြော်ငြာ ဒါရိုက်တာ ချစ်လွန်းကို ဖြစ်နေသည်တဲ့။

“တောက် ... ဒီကောင် လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီကွာ”

ချစ်လွန်းကိုမှာ မချင့်မရဲ ကြိမ်းမောင်းရုံမှတစ်ပါး တခြားမတတ်နိုင်။ မော်ထက်ကို ခုချက်ချင်းကြီး ပြေးထိုးလို့က လည်းမရ။

“သတင်းကို အဆုံးအထိရော ဖတ်သေးရဲ့လား၊ အောက် နားမှာ ကာရာအိုကေဆိုင်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို သီချင်းတွဲဆိုဖို့လုရင်းနဲ့ ရန်စဖြစ်ကြတာဆိုပြီး ရေးထား သေးတာ”

ဂျာနယ်ကလည်း အနုပညာသတင်းဂျာနယ်မဟုတ်၊ မှုခင်းသတင်းဂျာနယ် ဖြစ်နေတော့ကာ သတင်းရေးရာမှာ အစ လောက်ကလေး ထုတ်ထားပြီး ဟိုလိုလို သည်လိုလို ထင်ယောင် ထင်မှား ဖြစ်ရုံလောက်ကလေးမရေး။

ဖြစ်ပျက်သမျှ အကြောင်းအရာ အကုန်အစင်ကို မချွင်းမချန် မကွယ်မဝှက် အရင်းအတိုင် ရေးထည့်လိုက်ပေရာ စင်းစင်းကြီး သိသာထင်ရှားနေတော့သည်။

“သူတို့ရေးတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဒါရိုက်တာချစ်လွန်းကို ဟာ ဘူးကြီး၊ မိန်းမကိစ္စရှုပ်တဲ့လူကြီး၊ စားမန်ခတ်ပြီး ရန်ဖြစ်ဖို့ ဝန်မလေးတဲ့ အရှက်မရှိကြီးလို့ပဲ လူတွေကထင် ကြမှာ”

ချစ်လွန်းကိုက အနေရခက်သလို ခေါင်းကိုထိုးဖွ ကုတ်ခြစ်ပစ်လိုက်ပြီး ...

“အဲလိုထင်လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ၊ ကိုယ့်မှမဟုတ် တာကွာ၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းကတော့ အကြောင်းသိမှာပါ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်း လက်တစ်ဆုပ်စာ လေးကတော့ သိမှာပေါ့၊ အများစုက မသိတာခက်တာ၊ ချစ်လွန်းကိုဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးကျတော့ အဲဒီလူများစုက သိနေတယ်လေ”

ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘောနဲ့သာဆိုလျှင်တော့ ဘယ် သူသိသိ မသိသိ ကိုယ့်ဘက်ကမှန်နေလျှင် ပြီးတာပဲလို့ သတ်မှတ် တာ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပဲ သဘောထားလိုက်မှာပင်။ ယောက်ျားလေးမို့ သိပ်လည်း စစ်စစ်ပေါက်ပေါက် ခဲခဲကပ်ကပ် တွေးမနေ။

“ဘာလဲ ... ကို၊က ဒီကိစ္စ သိပ်မကြီးကျယ်ဘူး ထင်နေ သေးလို့လား၊ ဒီလောက် စာနဲ့ပေနဲ့ ဂျာနယ်ထဲ ဟိုးလေး တကြော် ပါလာတာကြီးကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ နေလို့ရမလား၊ လိုက်ရှင်းလေ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ့်အလုပ်ကို ထိခိုက်လာ မှာကြီးကို ကြည့်နေလို့ရမလား”

“ကိုယ်နဲ့ အလုပ်တွဲလုပ်တဲ့ သူတွေအားလုံးက ကိုယ့် အကြောင်း သိနေကြတာပဲကွာ၊ အလုပ်မှာ ထိခိုက်စရာတော့ မရှိပါဘူး”

ကဲ ... ဒီလောက်တောင် ကွေ့ပတ်ပြောလို့ နားမလည်တဲ့သူ၊ တည့်တည့်ပဲ ပြောတော့မယ်ဟယ်။

“ရှင့်အတွက်ချည်းပဲ ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ ကျွန်မဂုဏ်သိက္ခာအတွက်လည်း ပါသေးတယ်၊ ကျွန်မနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့သူက ဘာကြီး ညာကြီးပါဆိုတဲ့ အပြောမျိုး လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး၊ အကြောင်းသိတွေ့တင် မကဘူး၊ အကြောင်းမသိတဲ့သူတွေရဲ့ အမြင်ကိုလည်း ထည့်တွက်ရမှာပဲ၊ မြန်မာတစ်ပြည်လုံးမှာ ခက်ဖြာညှီ ပရိသတ်တွေ အများကြီးပဲရှိမယ်၊ သူတို့ရဲ့ အထင်သေးတာကိုတော့ မခံနိုင်ဘူး။”

“အဲဒီတော့ ကို၊က ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ပြော”

ချစ်လွန်းကို အသံက အနည်းငယ်ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီး နိုင်လှာသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုယ်လည်း ဘာမှမတတ်နိုင်ကိုယ်ကျူးလွန်တာလည်း မဟုတ်ပါဘဲ ဂျာနယ်ထဲလည်း ပါရည်းစားရဲ့အပြစ်တင်တာကိုလည်း ခံရ။

တစ်ခွန်းတံလေလောက် ပြောရုံဆိုလည်း အကြောင်းမဟုတ်သေး။ အခုဟာက တဖျစ်တောက်တောက်နဲ့ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။ ကိုယ်ကပဲ စွပ်စွဲခံထားရတာကြီးပျောက်အောင် တစ်ခုခု ထလုပ်ပေးရတော့မည့်ပုံ။ မလုပ်ပေးရင်ပဲ ကိုယ်ပါရောပြီး အပြစ်ကျူးလွန်သူစာရင်းထဲ အထည့်ခံရတော့မည့်ပုံ။

“ရှင်းပေး”

“ဘာ”

“ဒီကိစ္စ ရှင်နဲ့ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးဆိုတာ အားလုံးသိအောင် ရှင်ရော ရှင့်ညီရော နှစ်ယောက်စလုံး သတင်းမီဒီယာတွေနဲ့ တွေ့ဆုံပွဲလုပ်ပြီး ဖြေရှင်းပေးရမယ်”

“ဟာ ... မဖြစ်နိုင်တာ ... ကြိုလို့ပြောပြတာလောက်ပဲ လုပ်လို့ရမှာပေါ့၊ သတင်းသမားတွေခေါ်ပြီး ရှင်းလင်းပွဲလုပ်ဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ကိစ္စက ဘာမှလဲ ဟုတ်တာမဟုတ်။ လူအတော်များများကတောင်မှ ဒီသတင်းဆိုရင် ကျော်ဖတ်မိသွားဦးမယ်။”

ကိုယ်က သွားပြောလိုက်တော့မှ ဒီလိုလားဆိုပြီး မသိသေး
တဲ့သူကို အသိပေးရာ ရောက်သွားမှာ”

“အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သိတဲ့သူတွေအတွက် ရှင်းကိုရှင်း
ပေးရမယ်၊ သတင်းသမားတွေခေါ်ပြီး ရှင်းလင်းပွဲမလုပ်
ချင်ရင် သတင်းစာတဲမှာ ကြော်ငြာထည့်ပေး။ ခက်ဖြာညီ
ယူတဲ့ ယောက်ျားဟာ အကျင့်ကောင်းတဲ့ကောင် မိန်းမကိစ္စ
ရှုပ်ပွေတဲ့ကောင်ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးမခံနိုင်ဘူး”

မဟုတ်တာတွေ။ ဘာကြောင့်များ မဖြစ်နိုင်တာတွေ
ကို တဖွဖွ ပြောနေ့ရတာလဲ။ သူ့ဘာသာထားလိုက်လျှင် တစ်ချိန်
ချိန်ကျ အားလုံးမေ့လျော့ပြီးဆုံးသွားမဲ့ကိစ္စကို အပင်ပန်းခဲပြီး
လိုက်ဖြေရှင်းပေးရဦးမည်။ ပြီးကျတော့ ရမည့်အကျိုးအမြတ်က
အကြောင်းမသိသေးသူတွေ သိသွားခြင်း၊ အကြောင်းသိတွေက
လည်း ဒီကောင် တော်တော်ကြောင်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး လှောင်ပြောင်
ခံရခြင်း၊ မသိတသိတွေက ဒီကောင်တကယ်ဟုတ်လို့ မခံနိုင်ဖြေ
ပြီး ဖြေရှင်းရတာလို့ အထင်လွဲခံရခြင်းတွေပဲ ပိုလာမှာပေါ့။

ခက်ဖြာညီဟာ အလုပ်ကြီး အကိုင်ကြီး လုပ်နေပြီး
တော်တော်အတွေးတိမ်တာပဲ။ အတွေးအခေါ်က ကလေးဆန်လွန်း
အားကြီးသည်။

ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း အဆင်ပြေဖို့ပဲ ကြည့်ပြီး
တစ်ဖက်လူ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ရေရှည်အကျိုးဆက် ဘာတွေဖြစ်ဖြစ်
ထည့်မတွေးတဲ့သဘော။

သူမ ဘာပြောပြော ချစ်တဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့
လိုက်လျော့ အလျော့ပေးလာသမျှ ရောင့်တက်လွန်းအားကြီးလာပြီ။

အရေးကြီးသည့် အလုပ်တွေအားလုံးကို ဖြုတ်ချရှင်း
လင်းပြီး တပင်တပန်း လိုက်လာခဲ့ရသမျှဟာ ဒီလိုမတော်မတည့်
တောင်းဆိုမှုတွေကို ကြိုရရှိပဲ ဆိုရင်တော့ လုံးဝသည်းမခံနိုင်တော့
ဘူး။

“တော်ပြီကွာ၊ ဒီကိစ္စ ကိုယ် လုံးဝတာဝန်မယူနိုင်တော့
ဘူး၊ ခက်ဖြာ ရှင်းချင်တယ်ဆိုလည်း ကိုယ့်ဘာသာပဲရှင်း၊
ကို့မှာ အလုပ်တွေ ဒီလောက်များတာ၊ ခက်ဖြာကအရေး

www.burmeseclassic.com

ကြီးတယ်၊ ချက်ချင်းလာခဲ့ဆိုလို့ အားလုံးဖြတ်ချပြီး ထွက်လာရတာ၊ နောက်ထပ် သုံးရက်လောက်လည်း အလုပ်တွေများနေဦးမှာပဲ။ အသေးအဖွဲ့ကိစ္စတွေကို လိုက်လုပ်နေဖို့ အချိန်မရသေးဘူး”

“အသေးအဖွဲ့ ... ဟုတ်လား၊ ဒါ ဘဝနဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ကြော်ငြာတစ်ခုနစ်ခု ရိုက်ရရုံ၊ ပိုက်ဆံလေး ဆယ်သိန်း၊ သိန်းနှစ်ဆယ်ဝင်ရုံ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကိုယ့်နာမည် ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ၊ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ရဲ့ တစ်သက်စာနာမည်နဲ့ ဆိုင်တယ်၊ အရေးအကြီးဆုံးပဲ”

“ခက်ဖြာ အတွက် အရေးကြီးပေမဲ့ ကိုအတွက် အရေးမကြီးဘူးကွာ၊ ကဲ ... ဘာပြောချင်သေးလဲ”

ခက်ဖြာညှိထဲက အသံထွက်မလာတော့။ သူ့အသံ ငြိမ်သွားလို့ ကိုယ်များ အနိုင်ရပြီလားလို့ မမှတ်လိုက်ပါနဲ့။ ခက်ဖြာညှိ မျက်လုံးထဲက ထွက်ပေါ်လာသော အရောင်စူးစူးတွေဟာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ပြာကျသွားမတတ် ပြင်းထန်လေသည်။

“ဘာမှမပြောချင်တော့ဘူး၊ ပြောစရာလည်း မရှိတော့ဘူး၊ နောက်သုံးရက်လောက် မကဲဘူး သုံးလလောက် မတွေ့ရလည်း ဖြစ်တယ်၊ မလာချင်လည်း မလာနဲ့တော့”

“ခက်ဖြာ ... ဒါက ဘာစကားမျိုး ပြောတာလဲ”

“အရှင်းဆုံးစကား ပြောတာပဲ၊ ခက်ဖြာအတွက် အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုကို မဖြေရှင်းပေးဘူးဆိုရင် နောက်နှောင်ကိုကို ဘယ်လိုယုံကြည် အားကိုးရတော့မလဲ၊ ဒီတော့ ကိုအတွေးအခေါ်တွေကို ပြင်ဆင်နိုင်မဲ့အချိန်ကျမှ ခက်ဖြာဆီ လာခဲ့ပေတော့”

ဒါ ဘာစကား ပြောသွားတာလဲ။ အဆက်ဖြတ်ဖို့ ချဲ့လင့်ချဲ့လုပ်သည် စကားလား။

ချစ်လွန်းကိုက ခက်ဖြာညှိလောက် ပြတ်သားနိုင်သူတော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ လတ်တလော အခြေအနေမှာတော့ သူ့ဘက်ကလည်း အပြောအဆို ခံရကာ စိတ်ဆိုးနေရတာတွေရှိ၍ ချက်ချင်း ပြန်မချော့ဖြစ်ဘဲ တင်းခံနေလိုက်တော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“ခင်ဗျားတို့ကဗျာ၊ ကိုယ်က ကြော်ငြာရှင်ဆိုပြီး နေရာတကာ ဝင်ခြယ်လှယ်ချင်ကြတယ်။ ကျွန်တော်က အဲဒါမျိုးမကြိုက်ဘူး။ ကိုယ့်အိုင်ဒီယာအတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖန်တီးရမှ ကြိုက်တဲ့ကောင်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပါ။ ဘယ်လိုပုံစံ ဖြစ်ချင်တယ်ဆိုပြီး ဂိုဒ်လိုင်လားပေးရင် အလုပ်လုပ်ဖို့ လုံးဝဖီးလ်မလာတော့ဘူး။”

ချစ်လွန်းကိုက တစ်ဟောန်တည်း ပိတ်ဟောန်နေတော့တာမို့ ကြော်ငြာရှင်ခမျာ သူက ပိုက်ဆံပေးထားရတာ ဖြစ်ပါလျက် သူပဲမျှက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဖြစ်နေရှာသည်။

“ကျွန်တော်ကလည်း ဝင်ခြယ်လှယ်တဲ့သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဆရာသမားရယ်၊ ကြော်ငြာရိုက်ဖို့ မင်းသမီးက

သုံးယောက်တွဲမှာ တစ်ယောက်က အမေဆုံးလိုဆိုပြီး မရိုက်နိုင်တော့ အစားထိုးဖို့ လိုနေတာနဲ့ ခက်ဖြာညီနဲ့ကလည်း သူငယ်ချင်းအရင်းဖြစ်တော့ ဝင်ကူပေးမယ်ဆိုပြီး အစားဝင်လိုက်တာပါ။”

“ကျွန်တော် သူနဲ့တွဲပြီး အလုပ်မလုပ်ချင်ဘူး။”

ချစ်လွန်းကိုက ပေါက်ပေါက်ကွဲကွဲ အော်ပစ်လိုက်သည်။ ကြော်ငြာဒါရိုက်တာ တစ်ယောက် အနေနဲ့ ကြော်ငြာရှင် တစ်ယောက်ကို ဒီလောက် ပစ်ပစ်ခါခါကြီး အော်ငေါက်ပစ်လိုက်ဖို့တော့ မသင့်ပေ။

ချစ်လွန်းကို အနေနဲ့လည်း တခြားကိစ္စ စိတ်ဆိုးရုံနဲ့တော့ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်၊ ထမင်းရှင်လို ဖြစ်နေသူတွေကို ဒီလိုကြီး အော်မိမှာမဟုတ်။ ခက်ဖြာညီနဲ့ ပတ်သက်နေလို့သာ စိတ်ဆိုးမိသွားတာ။

ချစ်လွန်းကိုနဲ့ ခက်ဖြာညီတို့ကြားမှာ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေခဲ့တာ တစ်ပတ်လောက်တောင်ရှိပြီ။

ချစ်လွန်းကိုကလည်း ငါ့ဘက်က မှန်တယ်ဆိုသည့် အယူအဆနဲ့ အလျှော့မပေးခဲ့သလို ခက်ဖြာညီကလည်း မာနကြီး သည့် မိန်းမပီပီ အလျှော့မပေး။

အရင်ကတော့ သူတို့ချစ်သူနှစ်ယောက်ကြားမှာ ဒီလောက်ကြာကြာကြီး အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်နေတာမျိုး မရှိဘူးပါ။ မရှိဆို ချစ်စခင်စဆိုတော့ တစ်ယောက်မျက်နှာညိုမှာ ကိုပဲ တစ်ယောက်က စိုးရိမ်နေရသည့် အချိန်လေ။ ချစ်လွန်းကို က ချစ်သူကို အမြဲတမ်း အလျှော့ပေးတတ်သလို ခက်ဖြာညီက လည်းတရားလွန် အနိုင်ကျင့်တာမျိုး မလုပ်တတ်ပါ။

သူတို့ကြားမှာဖြစ်သည့် ပြဿနာတွေကလည်း ချိန်း ထားသည့်အချိန် နောက်ကျတာတို့၊ ကြော်ငြာတွဲမရိုက်ပါနဲ့လို့ တားမြစ်ထားသည့် မော်ဒယ်နဲ့ တွဲရိုက်တာတို့၊ အင်တာဗျူးထဲ မှာ အိမ်ထောင်ရေးကို စိတ်မဝင်စားသေးပါဘူးလို့ ပြောမိတာတို့၊ တစ်ယောက်က အမှတ်တရ ဝယ်ပေးထားသည့် ပစ္စည်းကလေး ပျောက်သွားတာတို့ ဒီလောက်ပဲရှိတာ။

ဒီတစ်ခေါက်ကတော့ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ပေါင်း စည်းတော့မည့်အချိန်မို့ ဖြစ်သည့်ပြဿနာတွေဟာ ဘဝနဲ့ ပိုပြီး နီးစပ်လာပြီ။

တစ်ယောက်ရဲ့ ခံယူချက်၊ ခံစားချက်၊ ဂုဏ်သိက္ခာ ဆိုတာတွေနဲ့ ယှက်နွယ်လာပြီ။

ချစ်လွန်းကို အယူအဆကတော့ ဒီအချိန်မှာ နှစ် ယောက်သားဟာ တက်ညီလက်ညီ ရှိနေသင့်သည်။ အသေးအဖွဲ ကိစ္စလေးတွေနဲ့ တွယ်ကပ်မနေဘဲ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လက်တွဲ နိုင်ဖို့အတွက် အပြန်အလှန် နားလည်မှုရှိသင့်သည်။ ဒီလို။

ခက်ဖြာညီကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပေါင်။ ခုတလော အရင်ကထက်တောင် ပိုပြီး ပြဿနာရှာလာသည်။ အရင်ကထက် ပိုသည်းခံစိတ် နည်းလာသည်။ အရင်ကထက်ပိုပြီး သာတယ်နာ တယ်တွက်တတ်လာသည်။ နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ ထင်မှတ်မထား သော ပြဿနာတွေ တကြိတ်ကြိတ် တက်လာရပေါင်းများလျှင် ချစ်လွန်းကိုကလည်း စိတ်ပျက်ချင်လာသည်။

ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စကိုပဲကြည့်။ သူမကိုယ်တိုင်လည်း မော်ထက် လုပ်တာနှုန်း သိသိကြီးနဲ့ ဒါကိုပဲ တဖွဖွ မပြီးနိုင်မစီးနိုင်။ ရန်ဖြစ်ကြတော့လည်း သူမဘက်က အလွန်ဖြစ်ပါလျက် တစ်စက်လေးမှမလျှော့။

လောက်နေနိုင်တာမျိုးကို ချစ်လွန်းကိုက တွေးလေ့ ဒေါသဖြစ်လေ။

ခုအချိန်မျိုးမှာ ခက်ဖြာညီနဲ့ မဖြစ်မနေ ပြန်တွေ့ရအောင်ဖန်တီးပေးလိုက်သည့် ကြော်ငြာရှင်ကိုပဲမဲကာ ဒေါသတွေ ထွက်ရလေသည်။

“ဘာများဖြစ်လို့လဲ ကိုချစ်လွန်းကိုရယ်။ အရင်ကလည်း တွဲရိုက်ဖူးကြတာပဲ မဟုတ်လား။”

ချစ်လွန်းကိုနဲ့ ခက်ဖြာညီ ဆိုတာ မကြာခင်ကာလ အတွင်းမှာ လက်ထပ်ဖြစ်ကြတော့မည့် ချစ်သူတွေလို မသိသေးပုံရသော စီးပွားရေး သမားစစ်စစ် ကြော်ငြာရှင်ကို ချစ်လွန်းကိုက တစ်ချက်တော့ ရယ်ချင်သွားမိသေးသည်။

“အခုတော့ တွဲမိရင် ကင်မရာနဲ့မဟုတ်ဘဲ နားရင်းပဲရိုက်ချင်တော့တယ်”

“ဒီတစ်ခါလေးတော့ သည်းခံပေးပါ ဆရာသမားရယ်။ ကျွန်တော်လည်း သိပ်တတ်နိုင်လွန်းလို့ လုပ်ရတာမဟုတ်ပါဘူး။ လုပ်ငန်းတူအချင်းချင်းမှာ ကိုယ်က ကြော်ငြာအား မရှိတော့ အရောင်းကျသွားတာနဲ့ပဲ မဖြစ်ဘူးဆိုပြီး ရှိတဲ့အားပေးနဲ့ ကြော်ငြာရိုက်ရတာ။ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ပျက်သွားရင် သူများလို မခံနိုင်ဘူးဗျ”

ဒီလိုဆိုပြန်တော့လည်း ကြော်ငြာရှင်ကို အားနာရ မှန်ရော။ နောက်ဆုံးတော့ ချစ်လွန်းကိုက စိတ်လျှော့ကာ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းမှာ ခက်ဖြာညီနဲ့ ဘယ်လိုဆုံမလဲလို့ အသင့်ပြင်ဆင်ထားရလေသည်။

မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပါပဲ။ မိတ်ကပ်ဆရာ၊ နောက်လိုက်ကောင်မလေးနစ်ယောက်၊ အဝတ်အစားသေတ္တာက တစ်လုံး၊ အစားအသောက်ထည့်သည့် ငါးဆင့်ချိုင့်ကြီးက နှစ်ချိုင့်။

နေ့လယ်စာ ကော်ဖီ၊ ရေခဲသောက်ကြမ်းနဲ့ လက်ဖက်သုပ်၊ အမောပြေ
သောက်ဖို့ အဒေ... ဘူးမျိုးစုံက ရေခဲဘူးထဲစိမ်လျက်၊ အာလူးကြော်၊
ငါးမုန့်ကြော်၊ ဆင်းဒဝစ်ချ်၊ ဟမ်ဘာဂါ စသည့် စနက်ခံအမျိုးမျိုး
ထည့်ထားသော် ခြင်းတောင်းကြီး စသည်ဖြင့် တန်ဆာပလာစုံ
လင်စွာနဲ့ ခက်ဖြာညီက ကြံချီတော်မူလာသည်။

ချစ်လွန်းကိုကိုတွေ့လိုက်သည်အချိန်မှာ ခက်ဖြာညီ
မျက်နှာက တစ်စက်လေးတောင် ပုံစံပြောင်းမသွား။ အခုမှ မျက်နှာ
သစ် ကြော်ငြာဒါရိုက်လေးကို စတွေ့လိုက်ရသော နာမည်ရဲ့ မင်း
သမီးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဟိတ်ဟန်အပြည့်။

အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ ရိုက်ကွင်းကောင်း
မည့်နေရာကိုရွေးပြီး ကင်မရာကို နေရာချနေရင်း ချစ်လွန်းကိုကိုက
မျက်စောင်းတောင် လှမ်းထိုးလိုက်မိသေးရဲ့။

ကြော်ငြာရိုက်ရင်း တစ်ချက်နှစ်ချက်လောက်တော့
ပညာပေးလိုက်ဦး... အားခဲထားပေမဲ့ ပါးနပ်အံ့ခွနေပြီဖြစ်
သော ခက်ဖြာညီကလည်း ပြောစရာကိုမရှိ။

“ကဲ ... မင်းသမီးသုံးယောက် တစ်ယောက်က အနိမ့်မှာ
ထိုင်မယ်၊ တစ်ယောက်က မြေညီမှာရပ်မယ်၊ တစ်ယောက်
က ဒီအုတ်ပေါင်အစွန်းမှာ တက်ရပ်ရမယ်၊ အချက်ပေး
လိုက်ရင် အပေါ်ဆုံးကစပြီး အလယ် အောက် တစ်ဆင့်စီ
လက်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး အအေးဘူးတွေကို ကိုင်ပြမယ်”
“ဒါဆို သဲပွင့်က အလယ်မှာနေမယ်နော်၊ သဲပွင့် အမြင့်
ကြောက်တာ ဆရာ သိတယ် မဟုတ်လား။”

သဲပွင့်မိုးဆိုသည့်တစ်ယောက်က ထုံးစံအတိုင်း ညုညု
ခွဲခွဲလေသံကလေးနဲ့ ကိုယ်ကို လှုပ်ယိမ်းရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သိတယ် ... သိတယ်၊ သဲပွင့်မိုး အကြောင်းတော့ သိပြီး
သား၊ ဆင်းရဲ တက်ရတာတွေ တော်ရုံမခိုင်းဘူး၊ မတော်
လို့များ တာဝတိံသာမှာ ကြော်ငြာတက်ရိုက်ဖို့ရင်လည်း
သဲပွင့်မိုးကို မခေါ်ဘူး။”

“ဟွန်း ... ဆရာကလည်း အဲလိုကြီး တရားသေတော့မှတ်
လို့ဘယ်ရမှာလဲ၊ သူ့ကို နည်းနည်းပြောမိတာနဲ့ လူလည်
က ကျချင်ပြီ”

ရုပ်ရှင်ထဲမှာ အခြောက်တွေ ပြောသလိုဆိုလျှင်တော့ နဖူးကို လက်ညှိုးနဲ့ထောက်ကာ 'သွား ... လူဆိုး ... သူခိုး ... ကြမ်းပိုး ... မားပြ' လို့ပဲ ပြောဖို့ကျန်တော့သည်။

ခက်ဖြာညီက ချစ်လွန်းကိုနဲ့ သံပွင့်မိုးတို့ ပြောနေ ဆိုနေပုံတွေကို အမြင်ကတ်ကာ နောက်ကျန်သည့် မော်ဒယ်တစ် ယောက်ဖြစ်သော ညွန်းသစ္စာရည် ထဲက ဘာသံမှထွက်မလာသေး ခင် ...

“အမြင့်ဆုံးမှာ ကျွန်မ နေမယ်၊ ခက်ဖြာညီက အားလုံးရဲ့ အထက်ကပဲ နေချင်တာ ... ဟင်း ဟင်း”

အဲ ... လုပ်ချလိုက်ပြီ။

ပထမတော့ တမင်ညစ်ချင်တာနဲ့ပဲ ခက်ဖြာညီကို အပေါ်အုတ်ပေါင်တက်ခိုင်းဖို့ ချစ်လွန်းကိုကလည်း စဉ်းစားမိသေး တာပါ။

နောက်တော့ မကုန်သေးသည့် သံယောဇဉ်အရှိန် ကြောင့် မတော်တဆပြုတ်ကျသွားလျှင်ဒုက္ခလို့ စိတ်ကပူလာသည်။

အုတ်ပေါင်က သိပ်မြင့်တာမဟုတ်ပေမယ့် အပေါ်မျက်နှာပြင်တွေ က အင်တောတွေ ကွာကျကာ ညီညီညာညာမရှိ။ တော်ရုံနဲ့တော့ ဘာမှ မဖြစ်နိုင်ပေမယ့် မတော်တဆ ဆိုတာကိုလည်း ထည့်တွက် ရသေးသည်။

မော်ဒယ်တွေ သူတို့ဘာသာ ကြိုက်ရာနေရာရွေးချင် ရွေး၊ မရွေးလည်း ခက်ဖြာညီကို အပေါ်မတက်ခိုင်းဘူးလို့ စိတ် ပိုင်းဖြတ်ပြီးကာမှ မချောက အတွန့်တက်လိုက်တာ။

သူ့ကိုယ်တိုင်က တက်ချင်ပါသည်လို့ ဇော်လံတီယာ လုပ်လိုက်မှတော့ ကိုယ်က မတက်ပါနဲ့တားလို့ ကောင်းပါဦးမလား။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က ဘယ်လိုထင်မလဲ။

“ကောင်းပြီ ... တက် ... နေဦး၊ အဝတ်အစား လဲရဦးမယ် လေ၊ ဒါက လေဟာပြင်ထဲမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သရုပ် ဆောင်ရမှာဆိုတော့ အဝတ်အစားတွေ လေထဲတလွင့်လွင့် ဖြစ်နေရင် ပိုလှမယ်၊ ပိုးဂါဝန်အပါးစားလေးတွေနဲ့ လည် ပင်းပတ်တဲ့ ပဝါဆင်တူလေးတွေ လဲလာနဲ့”

အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်လာကြတော့ အဖြူရောင် ဝမ်းဆက်နဲ့ သဲပွင့်မိုးက အရင်ဆုံး သူနေရမည့် မြေညီမှာရပ်ပြီး ဘယ်နားကောင်းမလဲ မေးနေတာမို့ ချစ်လွန်းကိုက နေရာချပေး နေရသည်။

သဲပွင့်မိုးကို အာရုံစိုက်နေတာနဲ့ပဲ ခက်ဖြာညီ အုတ် ပေါင်ပေါ် တွယ်တက်သွားတာကို သတိမထားမိလိုက်ချေ။

ခက်ဖြာညီက အုတ်ပေါင်ပေါ်မတက်ခင် ချစ်လွန်းကို များ ငါ့ကို စိတ်ပူပြီးစောင့်ကြည့်နေဦးမလားလို့ တစ်ချက်အကဲ ခတ် ကြည့်လိုက်ပါသေးသည်။ သဲပွင့်မိုး အနားကပ်ကာ ဘယ်ရွှေ့ ညှာရွှေ့ အနီးကပ် (တော်တော်ကို နီးကပ်ပါသည်) ကြီးကြပ် နေရသော ချစ်လွန်းကိုက မျက်လုံးတစ်ချက်တောင် စွေကြည့် မလား။

တောက် ...။ နာချင်ပြီ ထင်တယ်။

ကိုယ့်ရည်းစားတစ်ယောက်လုံးကိုတောင် ဂရုမစိုက် နိုင်လောက်အောင် ဟိုဘက်မှာ ဖြစ်ပျက်ကြည့်နူးနေလိုက်တာများ။

ကောင်းပြီ။ ဒီလောက်တောင်ဖြစ်မှတော့ ငါက လည်း သူ့ကို ဂရုမစိုက်တော့ဘဲ ကိုယ်လုပ်စရာရှိတာလုပ်မှ ဖြစ် တော့မှာပေါ့။

ခက်ဖြာညီက အုတ်ပေါင်ပေါ်လှမ်းတက်သည်။ ရင်စို့ လောက်မြင့်သည့် အုတ်ပေါင်ပေါ် လှမ်းနိုင်အောင် အောက်က ဆွေးခြေတစ်လုံး ခံပေးထားတာမို့ ဆွေးခြေပေါ် အရင်တက်ပြီးတော့ မှ အုတ်ပေါင်ပေါ်ကျော်တက်။

ဘောင်းဘီဝတ်ထားလျှင်တော့ ဒီလောက်လေးတက် ရတာ ခက်ဖြာညီအတွက် အခက်အခဲမရှိပါ။ အခုဟာက ပါးပါး ချောချော လေတိုက်တိုင်း အသားနဲ့လာကပ်နေသော ဂါဝန်ဖားဖား ကို ဝတ်ထားရပေရာ တက်ရတာ အတော်ပဲခက်သည်။

“အဲ ...”

အုတ်ပေါင်ပေါ် ကျော်အတက်မှာ ချွန်းထွက်နေသည့် အုတ်ခဲစတစ်စက ဂါဝန်အနားစနဲ့ လာပြီနေသည်။ ခြေထောက် ကိုလည်း မြှောက်လိုက်ရော ပြီခနဲအသံကို ကြားရပါလေရော။

ဂါဝန်စ၊ တော့ တစ်နေရာရာမှာ ပြီပြီလို့ သိလိုက်မလှ မယုံ ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်။ အားလုံးနေရာယူမပြီးခင်မှာ ကိုယ့် နေရာကိုယ် အမြန်ရောက်အောင် သွားဖို့ ရှိသည်။ မဟုတ်လျှင် ခက်ဖြာညီဟာ အပြောပဲကြီးပြီး အလုပ်ကျတော့ သူများ လိုမတွင် ကျယ်ဘူးလို့ အပြောခံရစရာဖြစ်ဦးမည်။

အုတ်ပေါင်ပေါ် လှမ်းတက်လိုက်ပြီးလျှင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် ဟန်ချက်ညီအောင် ခပ်မြန်မြန်ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ရပ်နေရမည့် တစ်ဖက်စွန်းကို အမြန်လျှောက်။

အောင်မယ်လေး။ လေကလည်း တိုက်လိုက်တာ။ ခက်ဖြာညီရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပါးပါးကလေးဟာ ဆောင့်တိုက်လိုက်သော လေအရှိန်ကြောင့် လွင့်ကျမတတ် ဖြစ်သွားရသည်။

“ကဲ ... အားလုံး ကိုယ့်နေရာကိုယ်ယူ၊ လက်ထဲက အအေးဘူးကို တစ်၊ နှစ်၊ သုံးလို့ အော်ရင် ဆန့်ထုတ်ပြီး လှုပ်ပြရမယ်၊ တစ်ယောက်ချင်းစီနော်၊ အောက်ဆုံးက သစ္စာက တစ်၊ သံပွင့်မိုးက နှစ်၊ ခက် ... ဟာ ... ခက်ဖြာ”

အော်လံလေးကိုင်လျက် တစ်ယောက်ချင်းစီရဲ့ အနေ အထားကိုကြည့်ရင်း အမိန့်ပေးနေသော ချစ်လွန်းကိုက ခက်ဖြာညီ ကိုအကြည့်မိမှာ အလန့်တကြား အော်လိုက်မိတော့သည်။

လေတိုင်းတိုင်းတိုးနေသော အဝတ်အစားတွေ အရှိန် ကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လွင့်ထွက်မသွားရအောင် မနည်းထိန်း နေရသော ခက်ဖြာညီဟာ အအေးဘူးကို ထောင်ပြဖို့ လက်ကိုလည်း ဆန့်လိုက်ရော ဟန်ချက်ပျက်ကာ ပြုတ်ကျပါလေရော။

“ခက်ဖြာ ... ခက်ဖြာ”

အမြင့်ကပြုတ်ကျသော ခက်ဖြာညီ မြေပြင်မရောက် ခင်မှာပဲ အဝေးကပြေးလာသော ချစ်လွန်းကိုက အနားရောက်သွား ပြီ။

“အွန်န့်”

မြေကြီးပေါ် ဖင်ထိုင်လျက်သား ဘုတ်ခနဲ ပြုတ်ကျ တာမို့ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး၊ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ထိခိုက်တူးမျိုးတော့

ခပြစ်ပါ။ မြီးညောင်ရိုး အောင့်သွားတာရယ်၊ လက်ဖဝါးနဲ့ ထောက်လိုက်မိလို့ လက်ကောက်ဝတ်မှာ နာသွားတာရယ်၊ ဒီလောက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ ခက်ဖြာညီက ချက်ချင်းပဲ ငိုချင်သွားသည်။

တခြားဒါရိုက်တာနဲ့ရိုက်နေတုန်း ပြုတ်ကျတာဆိုလျှင် ဒီထက်မက နာကျင်ပါစေဦး ရှက်ရှက်နဲ့ ဟန်ဆောင်နေမိဦးမှာ။ အခုကတော့ ချစ်လွန်းကိုကြောင့်ဖြစ်တာ၊ ကိုယ့်ချစ်သူအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးက ခိုင်းလို့ဖြစ်ရတာဆိုတော့ ဘယ်လိုမှ မခံမရပ်နိုင်။

ကိုယ့်ဘာသာ ဆတ်ဆော့ပြီး အပေါ်ဆုံးတက်မိလို့ ဖြစ်တာကတော့ ဖြစ်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာမဆို စိတ်နာစရာပဲ အရင်ဆုံး တွေးကြည့်မိသော လူ့သဘာဝအရ ချစ်လွန်းကိုကပဲ ဒီလိုဖြစ်စေချင်လို့ တမင်အကွက်ဆင်တာလို့ တွေးကိုတွေးမိသည်။ ထိုအတွေးကြောင့်ပဲ ရင်ထဲ တစစ်စစ်ကိုက်ကာ နာကျင်လာရပြီး ငိုချင်စိတ်က တားမရဆီးမရ ဖြစ်သွားရတာ။

“အိး ... အိး”

“ခက်ဖြာ ... ခက်ဖြာလေး ... အခက်လေး ... သိပ်နာသွားလားဟင်၊ မထနိုင်သေးဘူးလား၊ အရိုးတွေကျိုးကုန်ပြီလား၊ ကို၊ တူပေးမယ်၊ ထ၊ ကြည့်နော်၊ မငိုနဲ့ မငိုပါနဲ့ကွာ၊ ကို၊ စိတ်ပူလိုက်တာ”

“သွား ... အခုမှ လာပူမနေနဲ့၊ သေကြောင်းကြံတုန်းက ကြံပြီးတော့ ဒီမှာ ကံကောင်းလို့ အသက်ပါမသွားတာ”
“ဒီလောက်အမြင့်နဲ့တော့ မသေနိုင်ပါဘူးကွာ”

ချစ်လွန်းကိုကတော့ အားပေးစကားပြောလိုက်တာပဲ။ ခက်ဖြာညီကတော့ ဒါဟာ သူမကို ‘အပိုမလုပ်စမ်းနဲ့’ လို့ နှိပ်ကွပ်လိုက်တာလို့ပဲ သဘောပေါက်ကာ ဆတ်ဆတ်ခါနာပြန်လေသည်။

“ဟုတ်တယ် ... မသေနိုင်ဘူး၊ ဒီအမြင့်လောက်နဲ့ မသေဘူးမှန်းသိရင် ဒီထက်မြင့်တဲ့နေရာ တက်ခိုင်းပါလားဟင်၊ ကျွန်မ သေသွားရင် ရှင့်အတွက်အေးရောလေ၊ နောက်တစ်ယောက်ရာဖို့ လမ်းစပွင့်သွားရော မဟုတ်လား”

“အရေးထဲမှာ ဘာတွေပြောနေတာလဲ ခက်ဖြာရယ်၊ သွေး
ရူးသွေးတန်းနဲ့ ကိုအဲဒီသဘောပြောတာလဲ မဟုတ်ရပါလား၊
ပြီးတော့ ခက်ဖြာကို အဲဒီအမြင်ဆုံးတက်ခိုင်းတာ ကိုလား၊
ကိုယ့်ဘာသာပဲ တက်မယ် တက်မယ်ဆိုပြီး အတင်းတက်
သွားတာ မဟုတ်လား။”

“တက်ရတော့မယ်လေ၊ တစ်ယောက်က အဟင် သူများ
မတက်နိုင်ဘူးနော်ဆိုပြီး ပြောနေပြီ၊ နောက်တစ်ယောက်က
ပါ မတက်ဘူးဆိုရင် ဒီမိန်းမကိုပဲ အနိုင်ကျင့်ပြီးခိုင်းမှာ
မဟုတ်လား၊ ပြောမှလုပ်ရမယ့်အတူတူတော့ ကိုယ့်သဘော
နဲ့ပဲ လုပ်လိုက်တာပေါ့။”

“ခက်ဖြာရယ် ခက်ဖြာ မလုပ်ချင်ဘူးဆိုရင် တခြားလူကို
ပဲ ကိုက ခိုင်းမှာပေါ့။ ခက်ဖြာက ဦးစားပေးပါ၊ နောက်
ဆုံး ဘယ်သူမှမလုပ်ချင်ရင် ရိုက်ကွင်းကိုပြောင်းပစ်လိုက်
ရုံပဲ၊ ခက်ဖြာကိုတော့ ဘယ်သူက ရက်ရက်စက်စက်
အတင်းခိုင်းမလဲ။”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သူ့အမျိုးတွေကို ပြောထားမိတော့
အငြိုးထားချင် ထားနေမှာ”

“ဟာကွာ ... ပေါက်ကရ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အခုတောင် အဆက်အသွယ် မလုပ်တာ
ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ လူချင်းတွေ့တာတောင် မခေါ်နိုင်
မပြောနိုင်နဲ့ ဒါ အငြိုးထားတာ မဟုတ်လို့ဘာလဲ”

“ခက်ဖြာကရော ကိုကို ခေါ်လို့လား၊ မျက်နှာကြီးတင်း
ထားပြီး အထက်စီးပုံစံကြီးနဲ့ ဆက်ဆံနေတာ ကိုဘယ်လို
လုပ်ခေါ်ရမှာလဲ”

“ခေါ်လိုက်ရင် ပြန်ခေါ်မှာပဲဟာကို”

“ဒါဖြင့် ကိုအခေါ်ကို စောင့်နေတာပေါ့။”

“အင်းပေါ့၊ ဘယ်တုန်းက ခက်ဖြာက စခေါ်ဖူးလို့လဲ”

“မသိပါဘူးကွာ၊ ကိုက ဒီတစ်ခါတော့ ခက်ဖြာ တကယ်
စိတ်ဆိုးနေတယ်ထင်လို့ ကြောက်ပြီးမခေါ်ရတာ”

“ခက်ဖြာကဖြင့် သူ့အခေါ်ကို စောင့်နေတာ”

“သိပ်နာနေသေးလားဟင်”

“မနာတော့ပါဘူး၊ သိပ်အဆိုးကြီးမှမဖြစ်ဘဲ၊ သက်သာပါတယ်”

“ကို ဥုံဖွလုပ်ပေးမယ်နော်”

“သွားပါ”

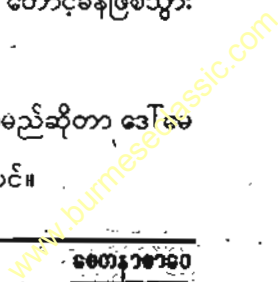
ဒီလိုနဲ့ပဲ။ အဲဒီလိုနဲ့ပဲ။

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် သမီးတို့ ဖွားတို့နေဖို့ အခန်းတစ်ခု သတ်သတ်ရမယ်၊ အဲဒီအခန်းကို သမီး စိတ်ကြိုက်လိုက် ပြင်နော်၊ ဆေးသုတ်ထားတာတော့ မကြာသေးဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သမီးက အရောင်ပြောင်းသုတ်ချင်တယ်ဆိုလည်း သုတ်ပေးမယ်၊ လောလောဆယ်ကတော့ အပြာနုရောင်ကလေးပဲ”

ဒေါ်ယုယုနိုင်က စကားစလို့ပြန်တာနဲ့ ဒေါ်မေ မြတ်ကြည် တစ်ကိုယ်လုံး သတိဆွဲလိုက်သလို တောင်ခနဲဖြစ်သွားတော့သည်။

ဒီကိစ္စ တစ်နေ့နေ့ ပြောရတော့မည်ဆိုတာ ဒေါ်မေ မြတ်ကြည်က ကြိုတင်တွက်ဆထားပြီးသားပင်။

ချစ်လွန်းကိုတို့မိသားစုဟာ ဘယ်သူပဲ အိမ်ထောင် ကျကျ ဒီအသိုင်းအဝိုင်းထဲက ခွဲမထွက်ဘဲ အဘိုးလုပ်သူရဲ့ ကြီးမားလှသော အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ အခန်းကိုယ်စီနဲ့ နေကြရသည် ဆိုတဲ့ သတင်းက ကြားပြီးသားပေ။ အဖျင်းဆုံးတော့ နှစ်စက လောကကျယ်သော ခြံကြီးအတွင်းမှာ ကွန်ဒိုအသေးစား နှစ်ထပ် တိုက်ဆောက်ကာ တစ်ခန်းစီနေလို့တစ်ဖုံ၊ ကိုယ်ပိုင်လုံးချင်းတိုက် ခပ်သေးသေးလေးဆောက်လို့ တစ်နည်းပဲ နေကြရပြီး ခြံပြင်ပမှာ တော့ လုံးဝနေခွင့်မရှိ။

ဒေါ်မေမြတ်ကြည်ကလည်း အဲဒီအစဉ်အလာကြီးကို မကြိုက်လွန်းလိုက်သမှ။ ကိုယ်က သမီးမိန်းကလေးမွေးထားတာ။ မွေးထားသည့်သမီးကလည်း တော်ရုံတန်ရုံမဟုတ်။ အားလုံးက အားကျအထင်ကြီး ချစ်ခင်ရသည့် နာမည်ကြီးမော်ဒယ်။ ဒီလိုသမီး ကလေးကို ဆွေမျိုး ခင်အားထု တောင့်တင်းလှသည့် အသိုင်းအဝိုင်း ထဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မျက်နှာလွှဲခဲပစ် လုပ်ရက်မှာလဲ။

ကိုယ့်သမီးကိုယ် အပိုင်စီးခေါ်ထားချင်လို့ ဆိုတာမျိုး လည်း မဟုတ်ရပါ။ ဒေါ်မေမြတ်ကြည် စိတ်ကူးကတော့ အပြင် မှာ နှစ်ယောက်တည်း သီးသန့်နေလို့ရသောနေရာမျိုး ယောက်ျား လေးဘက်က စီစဉ်ပေးချင်ပေး။ မပေးနိုင်လျှင် သမီးနန်းကျွန်းဘက် မှာ သူမတို့ပိုင်သည့် တိုက်ခန်းတစ်ခု ရှိသည်။ အဲဒီတိုက်ခန်းကို ကလေးနှစ်ယောက်ကိုပေးပြီးနေခိုင်းမည်။ ကိုယ့်သမီးကို သူစိမ်း တို့ရဲ့အလယ်မှာတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ မထားနိုင်။

လက်ထပ်ပြီးလျှင် နေရေးထိုင်ရေးဆိုသည့်ကိစ္စဟာ (တစ်ဖက်ကလည်း ကိုယ့်ဆိပ်လိုက်နေရာမှာဆိုပြီး အပိုင်စိတ်ချထား။ တစ်ဖက်ကလည်း မဖြစ်မနေကန့်ကွက်ရမှာပဲမို့ ဝန်လေးနေတာ လားတော့မသိ) မင်္ဂလာပွဲအချိန် တော်တော်နီးလာသည် အထိ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုအနေနဲ့ မပြောဖြစ်သေး။

လူကြီးတွေက ထုတ်မပြောကြတော့ လူငယ်တွေမှာ သည်း ပြဿနာဖြစ်မှာကို သိသိကြီးနဲ့မို့ ကိုယ်ကစသတိမပေး ခြား ရင်တထိတ်ထိတ်နဲ့ စောင့်နေကြရလေသည်။

ကဲ ... ဒီနေ့တော့ ပြောရတော့မည်။ ခက်ဖြာညီက ချစ်လွန်းကိုကို တစ်ချက်ခိုးကြည့်လိုက်သည်။ ချစ်လွန်းကိုကလည်း ခက်ဖြာညီကို ပြန်ကြည့်ရင်း မသက်မသာနဲ့ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်လိုက်မိလေသည်။

ဒေါ်မေမြတ်ကြည်က တိုက်ပွဲဝင်တော့မည့်စစ်သူကြီး တစ်ယောက်လို ခါးကိုမတ်၊ ရင်ကိုကော့လိုက်ကာ ...

“ကျွန်မတို့လည်း အသေးအဖွဲကိစ္စလေးတွေတော့ တိုင်ပင် နေဖြစ်ကြပြီ။ ကလေးတွေ နေရေးထိုင်ရေးအတွက်ကျတော့ ဘာမှမပြောဖြစ်ကြဘူး ဖြစ်နေတယ်”

ဒီလိုအစချီလာလျှင်ပဲ ဒေါ်မေမြတ်ကြည် တစ်ခုခု ထော်လော်ကန့်လန့် ပြောတော့မည်ဆိုတာ ဒေါ်ယုယုခိုင် သဘော ပေါက်လိုက်ပြီ။

ဒေါ်မေမြတ်ကြည်ဟာ သူမ ဘာပြောပြော၊ ဘာပဲ အဆို တင်သွင်းသွင်း ဆန့်ကျင်ကန့်ကွက်ဖို့၊ ပယ်ချဖို့ပဲ အမြဲလုပ် နေသည်လို့ ယုယုခိုင်က ထင်နေသည်။ (ဒေါ်မေမြတ်ကြည် ဘက်ကလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တာပင်)။

နေရေးထိုင်ရေးကိစ္စလည်း သားတော်မောင်ကို ဆွေး နွေးကြည့်ပြီးပြီလား၊ အသိပေးပြီးပြီလားဆိုတာ အာပေါက်မတတ် မေးနေရတာပင်။ သားကလည်း ပြောပြီးသလိုလို၊ ပြောစရာမလို တော့လောက်အောင်ပဲ ထင်ရှားသိသာပြီးသား ဖြစ်နေသလိုလို။

အစကတော့ ကိုယ်လည်း သားကို စိတ်ချပြီးလွတ် ထားခဲ့တာ။ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သားပုံစံ သိပ်မဟန်ဘူး ဆိုတာ သတိထားမိလိုက်တော့ အချိန်က တော်တော်နှောင်းနေပြီ။

“အမှန်တော့ ကလေးတွေ နေရေးထိုင်ရေးဆိုတာ သူတို့ ဘဝအတွက် အရေးအကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ လူကြီးတွေ က စိတ်တိုင်းကျစီစဉ်တယ် ဆိုတာတက် သူတို့လေးတွေ က သူတို့ဆန္ဒကို တိုင်ပင်စိတ်ကူးပြီးမှ လူကြီးတွေက လိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးတာ ကောင်းတာပေါ့၊ ဒု၊ သစ်အိမ်သစ် ထူထောင်တယ်ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ အထင်ကတော့ ကလေးတွေက ငယ်လည်းငယ်သေးတယ်၊ အလုပ်ကလည်း

ကိုယ်စီနဲ့ မအားလပ်ကြတော့ သူတို့ချည်းပဲ သီးသန့်နဲ့ ထားရင် အခက်အခဲတွေရှိလာနိုင်တယ်။ သူတို့ ကိုယ့်အိမ်ထောင်ကိုယ် နိုင်နိုင်နင်းနင်း မထိန်းသိမ်းနိုင်ခင် ကာလအတွင်း လူကြီးတွေ မျက်စိအောက်မှာပဲထားရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ပြောသာပြောရ ဒေါ်မေမြတ်ကြည် မျက်နှာပြင် ခပ်ရွဲ့ရွဲ့ဖြစ်လာတာ တွေ့ကတည်းက အခြေအနေမဟန်တော့ဘူး ဆိုတာ ဒေါ်ယုယုခိုင်က ရိပ်မိလိုက်ပြီ။

“ကျွန်မကတော့ ဒီလိုမထင်ဘူးရှင်၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ စတုထောင်တဲ့အချိန်ဆိုတာ အရေးကြီးဆုံးအချိန်ပဲ။ ဒီအချိန်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နားလည်မှုရှိရမယ်။ တာဝန်ကိုင်တတ် ရှိရမယ်။ တာဝန်ယူစိတ် ရှိရမယ်။ အပြစ်အလှန် ကူညီချင်စိတ်ရှိရမယ်။ အရေးအကြီးဆုံးက ဘယ်သူ့ကိုမှ မမှီတွယ်ဘဲ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ်ရှိရမယ်။ ကလေးတွေ ကျောင်းစုထားသလိုပေါ့။ ပထမဆုံး ကျောင်းစုထားတာပဲ။

နေမှာ လူကြီးက ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် မနိုင်ဘဲ ကလေးငိုတာကို ပြန်ခေါ်လာတာတို့၊ ထိုင်စောင့်နေတာတို့ လုပ်မိရင် အဲဒီကလေး ဘယ်တော့မှ ကျောင်းကောင်းကောင်းထားလို့ မရတော့ဘူး”

“ဒါဖြင့် မမ ဆိုလိုတာက ...”

“ကျွန်မ သဘောကတော့ ကလေးတွေကို သူတို့ဘာသာ သီးသန့်အိမ်ခွဲထားပေးလိုက်ရင် ကောင်းမလားလို့၊ ဒါမှ သူတို့လည်း လုပ်တတ်ကိုင်တတ် ရှိသွားမယ်၊ လူကြီးတွေ ကိုချည်း အားကိုးချင်စိတ်လည်း ပျောက်သွားမယ်”

“အို ... မဟုတ်တာပဲ၊ ဘာမှ မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်တွေ ကို ဒီအတိုင်းလွှတ်ထားရင် ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့။ စည်းမရှိကမ်းမရှိ အမှားမှား အယွင်းယွင်းတွေ ဖြစ်ကုန်မှာ”

“အဲဒီလောက်တော့လည်း မဆိုးနိုင်ပါဘူး၊ ကိုယ်ကသာ ကိုယ့်ကလေးတွေကို ငယ်သေးတယ် ထင်နေတာ၊ သူတို့ ဘက်ကကြည့်တော့ အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အရွယ်လည်း

ရောက်ပြီ၊ အလုပ်အကိုင်ကိုယ်စီနဲ့ နိုင်ငံကျော်တွေတောင် ဖြစ်နေကြပြီပဲဟာ၊ ပြီးတော့ မောင်ချစ်လွန်းကိုတော့ မသိဘူး။ ကျွန်မသမီးကတော့ လှလှပပ နုနုရွရွလေးသာ နေတတ်တာ၊ အိမ်မှုကိစ္စတော့ မလုပ်တတ်တာ မရှိဘူး။ အနေအထိုင်လည်း စည်းနဲ့ကမ်းနဲ့ တိတိကျကျ သပ်သပ် ရပ်ရပ်ပဲ၊ ဘာမှစိတ်မချစရာ မရှိဘူး။”

ခက်ပြီ။ သူတို့က သူတို့သမီးကို အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်း ပြီး အောက်သက်ကြေသူအဖြစ် ဂုဏ်ယူနေခိုက်မှာ ကိုယ်က ကိုယ့်သားလေးကလည်း လုပ်တတ်ကိုင်တတ်၊ အောက်သက်ကြေ ကြေလေးပါပဲလို့ အားကျမခံ ပြန်ပြောဖို့ မဖြစ်နိုင်။

သားလေးက လုပ်တတ်ကိုင်တတ်ကလေးပါဆိုလျှင် သူတို့ဘက်က ဖိခိုင်းတော့မည်။ ကိုယ့်သားလေးကို မိန်းမအခိုင်း ခံ၊ ယောက္ခမအခိုင်းခံဘဝတော့ အရောက်မခံနိုင်။ ပစ်စလက်ခတ် နေတတ်ပြီး ဘာမှမလုပ်တတ်သည့် ငပျင်း ငပျင်းအဖြစ် ထားလိုက် တာကမှ ကောင်းဦးမည်။

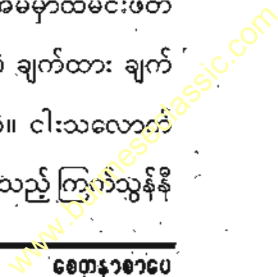

“သားကတော့ ဖရိုဖရဲ ဖြစ်သလိုပဲ နေတတ်တယ်ရှင်၊ သူ့ပစ္စည်းတွေများ တတောက်တောက် လိုက်ကောက်သိမ်း ပေးမဲ့သူ မရှိလို့ကတော့ ကြွက်သိုက်မကလို့ ဆင်တစ်ကောင် ဝင်အောင်းနေရင်တောင် သိမှာမဟုတ်ဘူး။”

ယုံပါတယ်။ ယုံပါတယ်။ သူတို့အိမ်ကို သမီး အလည်လိုက်သွားတဲ့ ပထမဆုံးနေ့ကတည်းက တအံ့တဩ ပြန် ပြောလို့ သိခဲ့ရပြီးပါပြီ။

“နောက်ပြီး အကောင်းကြိုက်တတ်တာလည်း လွန်ပါရော၊ တစ်သက်လုံး စားလာတဲ့ အမေလက်ရာကိုတောင် တစ်ခါ တလေကျ မကောင်းဘူးဆိုပြီး ဆိုင်ထွက်စားချင်စားတာ။”

သမီးရဲ့ပြောစကားအရတော့ ဒေါ်ယုယုခိုင်ဟာ ထမင်းချက် ဟင်းချက် မကောင်းလှဘူးဆိုပဲ။ အိမ်မှာထမင်းဖိတ် ကျွေးသည့်နေ့က အကောင်းစားတွေ ဘယ်လိုပဲ ချက်ထား ချက် ထား အရသာက အစပ်အဟပ်မတည့်လှဘူးတဲ့။ ငါးသလောက် ခေါင်းက အရိုးမနူးတာ၊ ငါးဖယ်သုပ်က လှီးထားသည့် ကြက်သွန်နီ

ဖတ်တွေ ထူထူထဲထဲကြီး ဖြစ်နေတာ၊ ဆိတ်သားခါးပတ်ဟင်းက မဆလာများလွန်းသွားပြီး ပူစပ်ပူလောင်ကြီး ဖြစ်နေတာ၊ ဟင်းရည် က် အချဉ်ထည့်တာများလွန်းတော့ ချဉ်စုပ်စုပ်ဖြစ်နေတာ၊ အရွက် ကြော်က အငန်များပြီး ကော်ရည်က ပျစ်ခဲခဲဖြစ်နေတာ။

ဒါကြောင့် သူ့သားက ဆိုင်ကိုပဲ အားကိုးနေရတာ ဖြစ်မှာ။

ဒီအကျင့်ကတော့ ကောင်းပါတယ်လေ။ ဆိုင်ထမင်း ဆိုင်ဟင်းကို ကြိုက်တတ် စားတတ်တော့ သမီးလေးကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးမနေရဘူးပေါ့။ ထမင်းဟင်း ချက်တယ်ဆိုတာ လည်း လွယ်မှတ်လို့။ ဈေးသွားပြီး ဝယ်ရခြမ်းရဦးမည်၊ ဟင်း အတွဲအစပ်ကို ခေါင်းခဲအောင် စဉ်းစားရမည်။ အသားငါးတွေက ဈေးသည်ကို နတ်ခိုင်း ကိုင်ခိုင်းခွဲလျှင်တောင် အိမ်ရောက်တော့ အနေတော်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်ရမည်။ ပုစွန်ဆို အံ့ခွဲခွာရမည်၊ ပြီးကျ ရေဆေး၊ နယ်ဖတ်၊ ချက်ပြုတ်၊ ပြီးတော့ ခူးခပ်၊ စားပြီး လျှင် ဆေးကြော။ မိုက်ခရိုဝေ့ဖ်အာဗင်၊ ပရက်ရှာဆွတ်ကာ။

ဂက်စ်မီးဖို၊ လျှပ်စစ်မီးဖိုတွေသုံးပြီး ချက်တာတောင် စောင့်ကြည့် မွမ်းမံရမည့်အချိန်က ကုန်သေးတာ။

ကုဖော်လောင်ဖက် ထားပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ဝင်မစီမံလို့ မရ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ တကယ်ချက်ပြုတ်လုပ်ကိုင်တတ်ပြီး အောက် သက်ကြေသူကလည်း ခပ်ရှားရှား။ တော်ပြန်၊ တတ်ပြန်တော့မည်၊ ငွေပိုပေးကာ ခေါ်ချင်သူတွေက များတာမို့ မမြဲပြန်။ ဒီလိုနဲ့ အိမ် ဖော်ထပ်ရှာရတာကတစ်မျိုး၊ လူမရခင်ကြား ကိုယ်တိုင်ဝင်လုပ် ရတာကတစ်မျိုး။

ယောက်ျားဖြစ်သူက အိမ်ထမင်းအိမ်ဟင်း မမက် ဘူးဆိုရင်တော့ ကောင်းတာပေါ့။ ဒေါ်မေမြတ်ကြည်ရဲ့ ခင်ပွန်းဆို လျှင် အပြင်မှာ ဘယ်ဟိုတယ်ပဲ တက်စားရ စားရ ဖိုက်ကိုနည်း နည်းတော့ချန်ကာ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ မိန်းမလက်ရာ ထမင်း ကို ဖြည့်လိုက်ရမှ။ ဒီတော့ ကိုယ့်ယောက်ျား ကိုယ့်ထမင်းဟင်းကို ခက်ပါလားလို့ ကြည့်နူးရပေမဲ့ မကောင်းတာလေးတွေလည်းရှိ သည်။ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းနေပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်

များနေပါစေ၊ ဘယ်လောက်ပဲ နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်နေပါစေ ထမင်းဟင်းမချက်ဘဲ မနေရ။ အိမ်သားတွေ ပြန်လာလျှင် ကိုယ့် လက်ရာလေးစားဖို့ အဆင်သင့်ရှိနေအောင် ကြိုးစားပြီး ချက်ရ ပြုတ်ရတတ်မြဲ။

သမီးဟာလည်း အမေ့လက်ထွက်မို့ အမေ့လောက် နီးနီး ချက်တတ်ပြုတ်တတ်သားပင်။ ဟိုကောင်လေးက အိမ်ထမင်း အိမ်ဟင်း ကြိုက်တတ်သည်ဆိုလျှင် သမီးလက်ရာကို သဘောကျ နေဦးမည်။ ကိုယ့်သမီးလေး ချက်ရပြုတ်ရနဲ့ ပင်ပန်းနေဦးမည်။ ခုတော့ အဆင်ပြေသားပဲ။

“သားကတော့ လူကြီးတွေ မျက်စိအောက်က ခွာလို့ကို မဖြစ်ပါဘူး။”

“အို ... မိန်းမတောင် ယူတတ်သေးတာပဲ၊ ကျန်တာတွေ လည်း ကိုယ့်ဘာသာ လုပ်နိုင်စီစဉ်နိုင်ရမှာပေါ့၊ လူကြီးတွေ က အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ လိုက်အုပ်စီး စီစဉ်ပေးနေရင် သူတို့ ဘာသာရပ်တည်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ဒါကတော့ တဖြည်းဖြည်း ဖြစ်လာမှာပေါ့”

“ကျွန်မတော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး၊ ဘဝကို လူကြီးတွေအချုပ် အချယ်မပါဘဲ သူတို့ဘာသာပဲ စ၊စေချင်တယ်၊ သူတို့ လည်း အနေအထိုင် လွတ်လပ်တာပေါ့”

“ကျွန်မတို့က အခန်းဆိုပေမဲ့ လွတ်လပ်ပါတယ်၊ ပစ္စည်း အပြည့်အစုံနဲ့ အကောင်းဆုံး ပြင်ပေးထားတာပါ”

“ပစ္စည်း ပြည့်စုံတာ မပြည့်စုံတာထက် သီးသန့်ဖြစ်စေ ချင်တာပါ၊ လုံးချင်းမဟုတ်တောင် ငါးလွှာ ခြောက်လွှာ လောက်က တိုက်ခန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့”

သင်းတို့က ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ ငါတို့ကို အိမ် သီးသန့်ဝယ်မပေးနိုင်လို့ ဘာရယ် ညာရယ် အကြောင်းပြပြီး ကိုယ့်အိမ်မှာပဲ ဖြစ်သလို အခန်းတစ်ခု ထိုးပေးလိုက်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောမျိုး ပြောတာများလား။

“တကယ်လို့ ဒေါ်ယုယုခိုင်တို့ဘက်က အခက်အခဲရှိရင် ကျွန်မတို့မှာ တိုက်ခန်းတစ်ခု ရှိပါတယ်၊ သူ့အဖေမိတ်

ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ဝယ်ထားတာ၊ သယ်နံ့ကျွန်းဘက် မှာဆိုတော့ သိပ်လည်းမဆေးဘူး၊ တိုက်ခန်းက သုံးလွှာမှာ ဆိုတော့ တက်ရ ဆင်းရဲလည်း လွယ်တယ်၊ ဈေးတို့ ဆေးရုံဆေးခန်းတို့လည်း နီးတယ်၊ လုံခြုံရေးလည်းကောင်း ပါ၊ အဲဒီမှာ နေကြဖို့ ပြင်ပေးလိုက်ပါမယ်”

“အို ... မဟုတ်တာ၊ တိုက်ခန်းမပြောနဲ့ လုံးချင်းတိုက်တစ် လုံး ဝယ်ပေးဆိုရင်တောင် ကျွန်မတို့က ဝယ်ပေးနိုင်ပါ တယ်၊ အိမ်ကအခန်းဆိုရင်လည်း တော်ရုံတိုက်ခန်းထက် အများကြီးကျယ်ပြီး အများကြီး ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ပြီးတော့ အပြင်မှာနေလည်း အိမ်နီးနားချင်းဆိုတာကတော့ ရှိမှာပဲ လေ၊ ကွင်းခေါင်ခေါင်ကြီး နှစ်ယောက်တည်း တဲထိုးနေ ခိုင်းလို့မှ မဖြစ်တာ၊ ဒီတော့ ဘယ်လိုစရိုက် ဘယ်လိုလူ တွေမှန်း မသိတဲ့ကြားထဲ ထားတာထက် ကိုယ့်မိဘဆွေ မျိုးတွေကို အခန်းနီးနားချင်း ထားတော့ ပိုမကောင်းဘူး လား။”

မကောင်းဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူစိမ်းက ဘယ်လိုလူပဲဖြစ်နေနေ သူစိမ်းပဲ။ ဆွေမျိုးကတော့ ဘယ်လောက် ကောင်းတယ်ဆိုဆို အနီးကပ် ပတ်သက်နေရရင် ဇာတ်လမ်းတွေ ရှုပ်လာတော့မည်။

ကိုယ့်သမီးကိုတော့ ယောက်ျားလေးဘက်က ဆွေ မျိုးအုပ်စုဖွဲ့ပြီး အနိုင်ကျင့်တာခံရသည့် အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံ နိုင်ပါဘူးတော်။

“နောက်တစ်ခု အရေးအကြီးဆုံးကတော့ ဖေဖေပဲ၊ ဖေဖေက သူ့သားသမီး မြေးတွေကို သူ့အနားမှာ သိပ်ရှိစေချင်တာ၊ ဒါကြောင့် မြေဝယ်တာတောင် အကျယ်ကြီး၊ အိမ်ဆောက် ထားလိုက်တာလည်း နန်းတော်ကြီးတစ်ခုစာလောက်၊ သား သမီးတွေထဲက တာဝန်ကြောင့် အဝေးရောက်နေတဲ့သူတွေ ကလွဲရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ အိမ်ထောင်ခွဲမခံဘူး၊ သူ့အိမ်ပေါ် နေလို့ အဆင်မပြေရင်တောင် ခြံထဲမှာ သီးသန့်အခန်းလွှဲ တစ်တွဲ ဆောက်ပေးထားသေးတယ်၊ အားလုံးဟာ သူ့တွေ

ချင်တဲ့အချိန်မှာ သူ့အနီးအနား ရှိနေတာကိုပဲ ဖေဖေက ကြိုက်တယ်လေ”

သေကာနီး အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆန္ဒကိုများ ဒီလောက်ကြီး ဦးထိပ်ထားနေရလား။ ဟိုအဘိုးကြီးကလည်း ဒီအရွယ်အထိ အတ္တတွေ၊ ငါစွဲတွေ ကြီးမားတုန်း။ ငါ့သား၊ ငါ့မယား၊ ငါ့မြေး ဒါတွေနဲ့မှ အကူမနေရလျှင် မဖြစ်။ သားသမီးတွေ ကလည်း အဘိုးကြီးနားက ခွာထွက်လိုက်လျှင် အမွေရတာလျော့ သွားမှာစိုးလို့ ထင်ပါရဲ့။ ဖြစ်သလို တိုးဝေ့စုပြုပြီး နေကြသေးသည်။

“ဒါကတော့ သားသမီးတွေအနေနဲ့ ကြိုက်သလိုနေနိုင်ပါတယ်။ မြေးတွေကျတော့ မတူတော့ဘူးလေ။ သူတို့က လူငယ်တွေ၊ သူတို့စိတ်ကူးဆန္ဒလေးတွေကိုလည်း ဦးစားပေးရမှာပဲ မဟုတ်လား”

“သားကတော့ သူ့အဘိုးရဲ့ အချစ်တော်ဆိုတော့ အဘိုးနားပဲ နေချင်ရှာတာ၊ သူ့အဘိုးကလည်း သူ့မြေးကိုအမွေအများဆုံး ပေးခဲ့ချင်တဲ့ပုံပဲ”

ဟော ...။ တွေ့လား။ အမွေကိစ္စက ပါလာပြီ။ သူတို့တွေကသာ ဆွေချင်းမျိုးချင်းမို့ အမွေ အမွေနဲ့ မက်နေကြတာ။

ဒေါ်မေမြတ်ကြည်ကတော့ ကိုယ်နဲ့လည်း မဆိုင်၊ သူ့အမွေရမှ စားရသောက်ရမဲ့လူလည်း မဟုတ်။ ဒီတော့ အမွေဆိုတာကြီးကို မက်ကိုမမက်။ အလကားရလျှင်တောင် သိပ်မမက် ချင်သေးတာ။ ကိုယ့်သမီးလေး သူများမိသားစုကြားထဲ သွားနေမှ ရလာမဲ့အမွေဆိုရင် ပိုလို့တောင် ဝေးရော။

“အမွေက အရေးမကြီးပါဘူးရှင်၊ ဘယ်အချိန်အထိ စောင့်ရမယ်မှန်းမသိတဲ့ အမွေအတွက်နဲ့တော့ ကလေးတွေကို အနေမကျူစေချင်ဘူး”

ဟ ... တယ်ဆော်ပါလား။ ဒေါ်မေမြတ်ကြည် ဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ သူ့စကား ဘယ်ရောက်လို့ ရောက်မှန်းမသိလောက်အောင်ပဲ ဉာဏ်နည်းသူလား။ ဒါမှမဟုတ် တမင်တကာကို တင်တင်စီးစီး ပြောပစ်လိုက်တာလား။

www.burmeseclassic.com

ခန့်မှန်းရသလောက်တော့ ဒေါ်မေမြတ်ကြည်ဟာ ဉာဏ်နည်းတဲ့ အစားထဲက မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါဆို တံမင်တကာ ပြောပစ်တာပေါ့။

ဘယ်တော့ရမယ်မှန်းမသိတဲ့ အမွေ ... တဲ့။ သဘောက သူမတို့တွေဟာ အဖေဆီကအမွေကို မျှော်လင့်ပြီး အတင်း ခိုကပ်နေကြတာပေါ့။

မှန်သင့်သလောက်တော့ မှန်သည်။ အမွေဆိုတာ လူတိုင်းမက်ကြတာပဲ။ သူတို့တွေလည်း အများသူငါမက်သလောက် တော့ မက်တာပဲပေါ့။ ဒါ့ဘာဆန်းသလဲ။ ဒါပေမဲ့ အမွေတစ်ခုထဲ အတွက်နဲ့တော့ စိတ်ကမပါဘဲ တွယ်ကပ်နေတာမျိုး မဟုတ်ရပါ။ အဖေကို ချစ်လည်းချစ်၊ ကြောက်လည်းကြောက်ရလို့ မခွဲခွာရက် ကြတာမျိုးပါ။

ပြီးတော့ သူပြောပုံအတိုင်းဆို သူ့သမီးနဲ့ ကိုယ့်သား အိမ်မှာ လိုက်နေလည်းပဲ ဒီအိမ်က မြန်မြန်ထွက်ရအောင် ကိုယ့် အဖေကြီးကို မြန်မြန်သေပါစေ ဆုတောင်းတော့မည့်ပုံ။

“အမွေကို မျှော်လင့်ပြီး ထိုင်စောင့်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့ရှင်၊ ကျွန်မတို့လည်း သားသမီးအရင်းကြီးတွေပါ။ အဖေသေမဲ့နေ့ ထိုင်စောင့်နေရလောက်အောင်တော့ မရိုင်း ပါဘူး။ အားလုံးက အဖေသဘောကျ နေပေးကြတဲ့ သဘောပါ။ အဖေကို ကြောက်လည်း ကြောက်ကြရတာကိုး။ သူ့သားသမီး မြေးမြစ်တွေနဲ့ သိုက်သိုက်ပိုင်းပိုင်း နေချင်တဲ့ အဖေဆန္ဒကို ဖြည့်ပေးကြရုံ သက်သက်ပါ”

ဒေါ်ယုယုခိုင် အသံက ခပ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ့်အသံက မဟုတ်လှဘူးဆိုတာ သိပေမဲ့ ဒေါ်ယုယုခိုင်ကလည်း တမင်ကို မပြင်တာ။ ကိုယ့်သဘောထားကို သိသာပါစေတော့ရယ် လို့ပင်။

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒေါ်ယုယုခိုင်တို့ကတော့ ကိုယ့်အဖေ ကိုယ့်အဘိုးဆိုပြီး ဦးစားပေးကြမှာပါ။ ကျွန်မတို့ဘက်ကကျ တော့ အဲဒီလို လိုက်တွေးပေးဖို့ ခက်နေတယ်လေ။ ပြီးတော့ တစ်သက်လုံး အတူနေလာကြတဲ့ ဆွေမျိုးထူကြီးထဲ သူစိမ်း

အနေနဲ့ စ,လိုက်သွားဖို့က ဘယ်လောက် ဝန်လေးမလဲ၊
ကိုယ့်မှာ တစ်အိုးတစ်အိမ် မနေနိုင်လို့ဆိုလည်းထား”

“အို ... ဘယ်သူကများ သူများသားသမီး ဝိုင်းနှိမ်မှာမို့လို့
လဲ၊ ခက်ဖြာကိုဆို ပိုဆိုးသေး၊ အားလုံးက အထင်ကြီး
သဘောကျပြီး ဝိုင်းချစ်ဖို့ စောင့်နေကြတာ”

“မဖြစ်သေးပါဘူးရှင်”

“ဖြစ်ကို ဖြစ်မှာပါ”

ပြောရင်း ဒေါ်ယုယုခိုင်က သားဘက်လှည့်ကာ
မျက်ရိပ်ပြသည်။

ငါတစ်ယောက်တည်း ကြံနေရတာ ပင်ပန်းလှပြီ။

နင်လည်း ဝင်ကူဦးဆိုသည့် သဘော။

ချစ်လွန်းကိုကလည်း မလှုပ်မယှက်။ ခက်ဖြာညီတို့
အိမ်က ကော်ဇောအဆင်ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အထူးဆန်း အလှပဆုံး
ဖြစ်နေသလိုမျိုး ခေါင်းမဖော်တစ် သည်းကြီးမည်းကြီး ငဲ့ကြည့်
နေတော့တာ။

မဖြစ်သေးပါဘူး။ ကိုယ်က စကားနည်းရန်စ လျှော
လိုက်လျှင် ဟိုဘက်က ဖိနင်းတော့မည်။ စေ့စပ်ပွဲတုန်းကလည်း
ဒီအတိုင်းပဲ။

ဖေဖေ ရွေးပေးသည့်ရက်ကို မယူဘဲ သူတို့ဘာသာ
စိတ်ကြိုက်လုပ်ကြတာ။

ဖေဖေဆို စိတ်ဆိုးလို့ သူ့ အချစ်ဆုံးမြေးရဲ့ စေ့စပ်ပွဲ
တောင် မတက်တော့တာပဲကြည့်။

အခုကိစ္စကတော့ တော်ရုံစိတ်ဆိုးတာမျိုးနဲ့ ပြီးမှာ
ဟုတ်။ တစ်သက်စာ နာကြည်းမုန်းမျက်ချင်စရာတွေ ဖြစ်တော့
တာ။

အမွေကြောင့်ပဲပြောပြော၊ သားအဖကြား ချစ်ခြင်း
ကြောင့်ပဲဆိုဆို ဖေဖေ စိတ်ကွက်တာကိုတော့ မခံနိုင်ပါ။

“တခြားကိစ္စတွေ ဒေါ်မမြတ်ကြည်တို့ သဘောအတိုင်း
စီစဉ်တာကို ကျွန်မ ကန့်ကွက်စရာ မရှိပါဘူး။ ယောက်ျား
လေးရှင်အနေနဲ့ မိန်းကလေးဘက်ကို ဒီလောက်တော့

လုပ်ပေးရမှာပါ။ နေဖို့ကိစ္စတစ်ခုကတော့ ကျွန်မတို့ စိတ်
တိုင်းကျ မဖြစ်လို့ ဘယ်လိုမှ မရဘူး။”

ဒေါ်ယုယုခိုင် အသံက အသံပြတ်။ မျက်နှာထားက
လည်း “ဈေးလာမဆစ်နဲ့” ဆိုသည့် ပုံစံနဲ့ ခပ်တင်းတင်း။

သူတို့ဘက်က အသံတင်းမှတော့ ဒေါ်မေမြတ်ကြည်
ကလည်း လိုက်တင်းဖို့ပဲ ရှိတော့တာပေါ့။ ဟွန့်။ ငါ့သမီးကို
သူတို့အိမ် ထည့်လိုက်ရမှာကိုများ သူတို့ဘက်က ရသင့်ရထိုက်တဲ့
အခွင့်အရေးတစ်ခုလို တောင်းနေလိုက်တာ။ မိဘက မကျွေးနိုင်
မဆင်နိုင်လို့ ယောက္ခမအိမ် လိုက်ကပ်နေရမဲ့ မျက်နှာမဲ့ ဈေး
လောင်းကျနေတာပဲ။

“ကျွန်မတို့ကလည်း ကိုယ့်သမီးလေးကို သူများအိမ် ထည့်
လိုက်ဖို့ဆိုတာ စိတ်တောင်မကူးနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။”

“ကဲ ... မေမေ၊ ဖိတ်စာအတွက် ပရပ်ဖိတ်ဖို့ ရှိသေး
တယ်လေ။ ကျွန်တော်တို့ သွားကြရအောင်။ ဒီကိစ္စ အေးအေး
ဆေးဆေးမှ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့။”

ချစ်လွန်းကိုက ဇွတ်ဝင်ပြီး စကားဖြတ် လူချင်းခွဲ
တော့မှပဲ တိုက်ပွဲဆင်တော့မည့် အမေနှစ်ယောက်လည်း ခဏငြိမ်
သက်သွားတော့သည်။

www.burmeseclassic.com

“မေမေက မှာလိုက်တယ်၊ နေရေး ထိုင်ရေးကိစ္စကို ကိုနဲ့ အပြတ်ဆွေးနွေးခဲ့တဲ့”

“ကိုမေမေကရောပဲ၊ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို လက်ခံလာအောင် ပြောခဲ့တဲ့”

“ကိုက ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ၊ ခက်ဖြာကို ကိုတို့အိမ် လိုက် နေကို နေစေချင်တာလား”

ခက်ဖြာညီက အဲဒီလိုမေးတော့ ချစ်လွန်းကိုအတွက် သိပ်ကိုခက်သည်။

ကိုယ်တိုင်က ဘာဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ ကိုယ့် ဘာသာ လည်း သေချာမသိ။

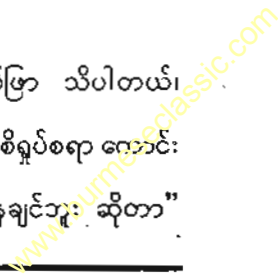
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း သူတို့တစ်ဆွဲလုံး တစ်မျိုးလုံး အရိုးစွဲလာခဲ့သော “အဘိုးနဲ့ပဲ အတူနေရမယ်” ဆိုသည့် အယူအဆကို ရောယောင်ပေါယောင်နဲ့ လက်ခံမိချင်သည်။

တစ်ခါတစ်ခါ ကျပြန်တော့လည်း ကောင်းကောင်း ည့်ည့် နှစ်ဖက်လူကြီး အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေရာ မှာပဲ တူနှစ်ကိုယ်တိုင်းပြည်လေးတစ်ခုကို ကိုယ်လက်ကိုယ်ခြေနဲ့ ထူထောင်ချင်ပြန်သည်။

“အဲဒီလိုတော့လည်း ...”

ချစ်လွန်းကိုက ဘာဆက်ပြောရမှန်း မသိစွာ စကားကို သံရှည်ဆွဲလျက် ဘယ်လိုအဆုံးသတ်ရကောင်းမလဲ စဉ်းစားနေခိုက် ခက်ဖြာညီက ကြားဖြတ်ဝင်ကာ ...

“မဖြစ်စေချင်ဘူး မဟုတ်လား၊ ခက်ဖြာ သိပါတယ်၊ ကိုလည်း တစ်ယောက် တစ်မျိုးနဲ့ မျက်စိရှုပ်စရာ ကောင်းတဲ့ ကိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲ ကြာရှည်မနေချင်ဘူး ဆိုတာ”

ခက်ဖြာညီတို့များ သူ့အမေသမီးလို့ မပြောရဘူး။ စကားပြော ပါးနပ်ပါပေ။ ကိုယ့်သဘောထားကို သူ့သဘောထား လုပ်ကာ ချစ်လွန်းကိုကို ခပ်မြန်မြန်ပဲ တုပ်ချည်ထားလိုက်တော့ တာ။

စကားအရာမှာတော့ ခက်ဖြာညီလောက် မသွက် သော ချစ်လွန်းကိုကိုမှာ ရုတ်တရက် ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင်မသိ။

“မေမေတို့ဘက်ကလည်း စဉ်းစားကြည့်ဦး ကိုရယ်။ ကိုယ့်သမီးကို သိပ်ကြီး ကဲကဲဆတ်လွန်းတာတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ယောက္ခမကို မကြည့်ညိုရ၊ ဂရုမစိုက်ရလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကိုတို့တွေ မိသားစုလေးယောက်တည်း သီးသန့် နေကြတာမျိုးဆို မေမေက သိပ်ပြောနေမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ထည့်ဆိုလည်း ထည့်လိုက်မှာပါ။ အခုဟာက တစ်အိမ်လုံး ဆွေမျိုးတွေ ရာနဲ့ချီ စုနေကြတာဆိုတော့ သူ့သမီးလေးကို ဆွေမျိုးအားလုံးနဲ့ ဝိုင်းနှိမ်မှာတွေ ဘာတွေ မေမေကတော့ ပူတော့တာပေါ့”

“ဆွေမျိုးတွေများတော့ စောင့်ရှောက်မဲ့လူ များလာတာပဲ ရှိပါတယ်။ ကိုအမျိုးတွေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးလည်း မပါပါ ဘူး။ အားလုံးကလည်း ခက်ဖြာကို ချစ်ကြတာပဲဟာ။ ညီမလေးတွေကဆို ခက်ဖြာ ဝတ်ပုံ စားပုံ နေပုံ ထိုင်ပုံက အစ အတုလိုက်ခိုးနေကြတာ”

ချစ်လွန်းကို ပြောတာ ဟုတ်သင့်သလောက်တော့ လည်း ဟုတ်သည်။

မဟုတ်သင့်သလောက်တော့လည်း မဟုတ်။

ချစ်လွန်းကိုရဲ့ ညီမဝမ်းကွဲတွေဟာ ခက်ဖြာညီကို ဆိုလျှင် နာမည်ကြီးမော်ဒယ် အစ်မချောချောလေးဆိုသည့် သဘော နဲ့ ချစ်ကြ၊ ရောနှောချင်ကြသလဲဆိုလျှင် လူတစ်ကိုယ်လုံး မှစာ တက်သွားအောင် ဆွဲကြ၊ ရမ်းကြ၊ ကြည့်ရှုကြ၊ စပ်စုကြ၊ လုပ် သမျှ ကိုင်သမျှ ခါးဖက် လက်ဆွဲကာ တကောက်ကောက် လိုက် ကြည့်ကြနဲ့ ရှုပ်လို့ကိုနေတာ။

ခက်ဖြာညီက ခင်တတ် မင်တတ်ပေမဲ့ သီးသီးသန့် သန့် ရှင်းရှင်းကင်းကင်းလေးပဲ နေချင်တာ။ ကိုယ့်နောက်ကို လူတွေတစ်အုပ်ကြီး ပူးကပ်စပ်စုပြီး ပါလာတာမျိုးဆို လုံးဝမှ မကြိုက်တာ။

ဒါကတော့ ကိုယ့်ရဲ့အတွင်းကြိတ် ခံစားမှုပဲဆိုတော့ အသာထား။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ် ခံခဲ့ရသော အကြောင်းအရာတချို့ကိုတော့ ပြောပြရဦးမည်။ အစကတော့ ချစ်လွန်းကိုသိလျှင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ မပြောဘဲ ထားခဲ့တာ။ ခုတော့ ပြောပြပါမူ။

“ကိုတို့အိမ်မှာ ခက်ဖြာကို မချစ်တဲ့သူ၊ မကျေနပ်တဲ့သူ မနာလိုတဲ့သူတွေလည်း ရှိတော့ ရှိပါသေးတယ်”

ချစ်လွန်းကိုက အခုမှ အဆန်းစကားကိုကြားလိုက် ရတာမို့ တအံ့တဩ ဖြစ်သွားရမည်။

သူ့အမျိုးတွေဟာ စိတ်သဘောထား ဖြူလွန်းတာ။ မနာလိုဝန်တိုကင်းပြီး ပြည့်ဝမြင့်မြတ်လွန်းတာတော့ မဟုတ်မှန်း

ချစ်လွန်းကိုက သိပါသည်။ အချင်းချင်း လှည့်ပတ်စပ်စု၊ အတင်း ပြော၊ ပြိုင်ဆိုင်၊ မနာလို၊ ချောက်ချ၊ ရှေ့တစ်မျိုး နောက်တစ်မျိုး လုပ်တာတွေတော့ ရှိတာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ ဒီစိတ်ထားသဘောထားတွေဟာ သူ့သူငါငါ မှာ ရှိကြသလောက်ထက် မပိုပါ။ အရေးအကြောင်းကြုံတော့လည်း အချင်းချင်း သနားကြ၊ ဝိုင်းဝန်းကြ၊ ကူညီကြ၊ အနည်းဆုံး စိတ် ထဲကမပါတောင် မျက်နှာမပျက်ရုံလေးတော့ ဟန်ဆောင်ပေးကြ တာပဲ။

ခက်ဖြာညီကိုကျတော့ သူတို့ အရင်ကတည်းက သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့ရသူပီပီ ဟန်ဆောင်တာအပြင် စေတနာအစစ် နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးလိုကြတာလည်းပါ၊ ပါသည်။

ဒီလိုလူတွေကြားထဲမှာ ဘယ်သူကများ ခက်ဖြာကို မနာလို မကျေနပ်တာကို မြင်သာထင် သာအောင် ပြကြတာပါ လိမ့်။

“ဘယ်သူတွေလဲ”

“နီပါတ်တစ် အန်တီတင့်၊ သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူက ကိုကို
သူ့လင်ပါသမီး မို့မို့နဲ့ သဘောတူနေတာ မဟုတ်လား၊
ခက်ဖြာက ကြားဝင်လာတော့ သူ့အစီအမံတွေ ပျက်သွား
တယ်လေ”

ဟုတ်လား မဟုတ်လားတော့မသိ။

ကွန့်ကွက်ငြင်း ဆန်ရအောင်လည်း အန်တီတင့်
ဟာ သူ့ယောက်ျားရဲ့ အရင်အိမ်ထောင်နဲ့ ပါလာသည့် မိုမို
ဆိုသော ကောင်မလေးနဲ့ သူ့ကို စသလို နောက်သလိုနဲ့ တွန်း
ပို့လောက လုပ်ဖူးတာမို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူး ပြောလိုလည်း
ရတော့မရပေ။

“အန်တီတင့်က စကားပြောရင် မလွတ်တလွတ် ချိတ်တိတ်
တိတ်နဲ့ ပုံစံကြည့်ရင်တော့ တကယ့်စေတနာရှင်လူကြီးသူမ
ပုံစံပါပဲ၊ ခက်ဖြာကတော့ ငတုံးမှမဟုတ်တာ၊ သူ့အတွင်း
သဘောကို သိတာပေါ့”

“အင်းလေ ... ဒါကတော့ ...”

“နောက်တစ်ယောက်က မဒေစီ၊ တုတုနဲ့ပုပုရဲ့အမေလေ၊
ခက်ဖြာတို့ စေ့စပ်ပွဲတုန်းက သူ့သားတွေနဲ့ မာမိစံဖြစ်တဲ့
ပြဿနာမှာ ခက်ဖြာက မာမိစံဘက်လိုက်တယ် ဆိုပြီး
မကျေနပ် ဖြစ်နေတာ၊ သူ့အချစ်တော်သားတွေ စည်းကမ်း
မရှိသောင်းကျန်းတာကိုတော့ ထည့်မပြောဘူး၊ ခက်ဖြာကပဲ
အမျိုးဘက်မလိုက်ဘဲ သူစိမ်းဘက်ပါတယ်နဲ့၊ ကြိုတိုင်း
စကားနာထိုးလားထိုးရဲ့၊ ခက်ဖြာကိုဖြင့် ဝေးဝေးရှောင်ပါ
မယ်ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုး လုပ်လားလုပ်ရဲ့၊ အဲဒီလိုပဲ အငြိုးမပြေတဲ့
နောက်တစ်ယောက်က သဲသဲ၊ ကိုပဲ စဉ်းစားကြည့်၊
စေ့စပ်ပွဲတုန်းက သူ့လုပ်လို ခက်ဖြာမှာ ဒုက္ခအကြီးအကျယ်
ရောက်ရတာ၊ အဲဒါကိုပဲ သူက ခက်ဖြာက ကလေးကို
မညှာမတာ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ မိန်းမကြီးလိုလို၊ ကလေးမှား
တာကို ခွင့်မလွတ်နိုင်လောက်အောင် ရက်စက်တဲ့သူလိုလို၊
သဲသဲနဲ့ မဒေစီပုံစံက ခပ်ဆင်းဆင်းရယ်၊ သဲသဲအမေကလည်း
သူ့သမီးဘက်ကလိုက်ပြီး ခက်ဖြာကို အဆက်အဆံမလုပ်
ချင်သလိုလို”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒီလောက်တော့လည်း ...”

“မဟုတ်နိုင်ဘူး ထင်လို့လား၊ ကိုအမျိုးတွေမှာ အမှားမရှိဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား။”

“ဟာ ... မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ကို၊ ထင်တာက စေ့စပ်ပွဲတုန်းကရှိခဲ့တဲ့ အဖုအထုံးတွေ ခုထက်ထိ ကျန်နေသေးတာမျိုး မရှိနိုင်ဘူးလို့ ထင်တာပါ။”

“ဒါက ကိုအထင်ကိုး၊ ယောက်ျားတွေကြားမှာ ပြဿနာဖြစ်ရင် တစ်ခေါက်တည်း အသေသတ်ချင်လည်းသတ်၊ မသတ်ဖြစ်လည်း ပြီးပြီးလျှောက်လျှောက် ဖြစ်သွားတတ်ပေမယ့် မိန်းမတွေကြားမှာတော့ ပြဿနာတစ်ခုဟာ ဘယ်လောက်ပဲသေးသေး တနဲ့နဲ့နဲ့ တစ်သက်လုံး မပျောက်တော့ဘူး။”

ဟုတ်လေလား မဟုတ်လေလားတော့မသိ။ ကိုယ်က မိန်းမ မဟုတ်၍ သူတို့ချင်းပဲသိတတ်သော ပြဿနာအရှုပ်အထွေးတွေကို ဝင်နားလည်မပေးနိုင်ပါ။ ခက်ဖြာညီ ကိုယ်တိုင်က ခံစားပြီး ပြောတာဆိုလျှင်တော့ တကယ်ဟုတ်လို့ နေမှာပါပဲ။

“အန်တီတင်ရဲ့လင်ပါသမီး မိုမိုရယ်၊ နောက်ပြီး အန်ကယ်ချစ်ရဲ့သမီးအကြီးဆုံး စန်းသော်တာရယ်ကလည်း ခက်ဖြာကိုဆို မနာလိုလိုက်ကြသမျှ မျက်နှာချင်းတောင်ကောင်းကောင်းမဆိုင်နိုင်ဘူး၊ မျက်စောင်းထိုးပြီး နှုတ်ခမ်းက ထော်လန်နေတာပဲ”

မိုမိုကတော့ ဆွေရင်းမျိုးရင်းလည်း မဟုတ်၊ ချစ်လွန်းကို၊ကိုလည်း ရည်စူးထားနှင့်သူမို့ ခက်ဖြာညီကို မကျေနပ်တာထားတော့။ မောင်နှမဝမ်းကွဲ တော်သော အသက်ချင်းလည်း ကွာသော စန်းသော်တာက ကျတော့ ဘာကြောင့် မနာလိုဖြစ်ရတာပါလိမ့်။

“ဘာလဲ မယုံဘူးလား၊ ရှင့်အစ်မကတော့ သိပ်ကိုသဘောထားဖြူစင်လွန်းပြီး ကျွန်မကျတော့ ပလီသီးချောက်ချက် ပြောတတ်လွန်းတဲ့မိန်းမ ထင်လို့လား။”

“ဘယ်သူ့ကိုမှ ဘာမှ မထင်ရပါဘူးကွာ၊ ခက်ဖြာကလည်း ကိုကိုပဲ စွတ်ရန်လုပ်နေတော့တာပါပဲလား။”

www.burmeseclassic.com

“သူတို့ကို သွားပြောလို့မှမရတာ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် ခက်
ဖြာစိတ်ထဲ မကျေနပ်တာတွေကတော့ ရှိကို ရှိနေတာပဲ၊
ပြီးတော့ ကိုတို့မိသားစုတွေကို မျက်စိနောက်တယ်၊ အားလုံး
ဟာ ကိုယ့်စည်းနဲ့ကိုယ် မနေဘဲ ရှုပ်ယှက်ကိုခတ်နေတာပဲ၊
လူကများတော့ ပြဿနာကလည်းများ၊ တစ်အိမ်လုံးမှာ
အနည်းဆုံးနှစ်နေရာ သုံးနေရာလောက်ကတော့ ပြဿနာ
ရှိနေတာ”

လာပြန်ပြီ။ သူ့အမျိုးတွေကိုဆို ခက်ဖြာဟာ တော်
တော်လေး၊ ပက်ပက်စက်စက် ဝေဖန်တတ်သည်။ ဒီနေရာမှာတော့
သူမဟာ တကယ့်ကို မအေတူသမီး။ သူ့အမေလိုပဲ တွေးတတ်
ခေါ်တတ်ကာ သူ့အမေလိုပဲ အားမနာတမ်းလည်း ပြောတတ်ပါ
ပေ။

“ကိုအိမ်မှာ လိုက်နေရရင် ခက်ဖြာတော့ အသက်တိုလိမ့်
မယ်ထင်တယ်”

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

ချစ်လွန်းကိုက စကားနည်းချစ်စသဘောနဲ့ မရေမရာ
ပြောလိုက်သည်။

ခက်ဖြာညှိကတော့ အဲဒါကိုပဲ မကျေနပ်နိုင်တာ။
သူက ယောက်ျားလေး။ ပြီးတော့ သူ့အိမ်ကို သူပဲ ပြောရမှာ။
သူကိုယ်တိုင်က ကွေ့လည်ချောင်ပတ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ကဖြင့်နီးလာပြီ။ လောလောဆယ်
ဝယ်ထားသည့်ပစ္စည်းတွေကိုတောင် နေရာချစရာက မရှိသေး။
ဟိုအိမ်လိုလို ဒီအိမ်လိုလိုနဲ့ နေရာခွဲပြီး ကြိုသလိုထားရတာ။

လက်ရှိပစ္စည်းကို တိုက်ရိုက်ဝယ်တာမဟုတ်ဘဲ ကိုယ်
ကြိုက်သည့်ပုံစံကို ရွေးချယ်မှာထားရသည့် ခန်းဝင်ပစ္စည်း ကြီးကြီး
မားမားတွေက မရသေးပေလိုသော။

သိပ်မကြာခင်မှာတော့ အောင်ချမ်းမြေ့ပရိဘောဂ
ဆိုင်က မှာထားသည့် ခုတင်ရယ်၊ အဝတ်မီရို၊ မှန်တင်ခုံ စတာတွေ
ရောက်လာတော့မည်။ ကြီးကြီးမားမား ထိုပစ္စည်းတွေကျတော့
အိမ်ထဲကြိုရာနေရာမှာ ဖြစ်သလို ထိုးသိပ်သိမ်းထားလို့ မရတော့။
သူ့နေရာနဲ့သူ စနစ်တကျ ထားပြီး ဆင်ပြီး ဖြစ်ရတော့မည်။

မေမေကလည်း တဂျီဂျီ။ သမီးတို့လူငယ်ချင်း ဒီကိစ္စ ပြီးပြတ်အောင် မရှင်းနိုင်ခဲ့ရင် မေမေကတော့ ဗိန်းမောင်းတိုက်ရ တော့မယ်တဲ့။

ကဲ ... ခက်ဖြာညီ စိတ်ညစ်ပါတယ်လို့ ခုနေပြော လျှင် မယုံဘဲ နေကြဦးမှာတဲ့လား။

“ခက်ဖြာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကျွန်မ ဘယ်ပဲသွားသွား ဖဲရ်လေဒီက အဝတ်အစားဒီဇိုင်းလေးနဲ့မှ စတိုင်ကျတယ်လို့ ထင်တယ်ရှင်၊ အဲဒီလိုပြောပြီးရင် အင်္ကျီအောက်နားစလေး နှစ်ဖက်ကိုဆွဲပြီး ကိုယ်ကို တစ်ဖက်လေးဆယ်ငါးဒီဂရီ လောက် လွှဲလွှဲပြရမယ်၊ ဒါပဲလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

“ညည်းကလည်း ဒီလောက်လေးတောင်မှ အခါခါပြန်ပြော ပြန်လုပ် ဖြစ်နေပါလား”

ဆရာရင်းလည်းဖြစ်၊ မကြာခဏ ကြော်ငြာတွဲရိုက် နေကျခို တစ်ယောက်အထာလည်း တစ်ယောက်က သိနေသာ

www.burmeseclassic.com

ဒါရိုက်တာ ကိုနောင်က စိတ်မရှည်နိုင်တော့သည့်အဆုံး ထ၊ဟောက် ပါလေရော။

သူ စိတ်ဆိုးမယ်ဆိုလည်း ဆိုးလောက်စရာပါပဲ။

ခက်ဖြာညီက ခုတလော ဘာပဲလုပ်လုပ် အဆင်မပြေ။ အဆင်မပြေ ဆို စိတ်က ကြည်ကြည်လင်လင်မရှိတော့ အလုပ်လုပ်ရတာလည်း စိတ်မပါဘူးပေါ့။

ပြင်ပကပြဿနာတွေနဲ့ အလုပ်ကို တကန့်စီသီးသန့်

ခွဲထားသည့်သည်ဆိုပေမယ့်လည်း ဒါတွေအားလုံးကို ခံဆောင်ထား သည့် ဦးနောက်ကတစ်ခုတည်း။ ထိုဦးနောက်ကို ပိုးရွက်ထားရ သည့် ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တစ်ခုတည်းဆိုတော့ ကြာလာသည့်အခါ စိတ်မပါတာတွေ၊ အဆင်မပြေတာတွေ ဖြစ်လာတော့တာပေါ့။

“ညည်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာမို့ အပျော်လွန်နေတာနဲ့ အလုပ်ထဲအာရုံမစိုက်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ လေ”

“ဆရာရယ် ... သမီး နည်းနည်းစိတ်ရှုပ်နေလို့ပါ”

“စိတ်ရှုပ်တာလား၊ စိတ်လှုပ်ရှားတာလားကွ ဟေ၊ မပျော် ချင်ဟန်ဆောင်မနေစမ်းပါနဲ့ဟာ၊ ဘာဖြစ်လဲ ပျော်ရင်ပျော် တယ်ပေါ့”

“မပျော်ပါဘူးဆို ဆရာရယ်”

“ဟား ဟား ... မပျော်ဘူးဆိုမှတော့ ဘယ်သူက လင်ယူ နေတော့မှာလဲ၊ နောက်လူတွေအားကျမှာစိုးလို့ ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်တွေ လုပ်ပြနေရသေးတယ်”

မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ပြောကိုမပြောချင်တော့ပါ ဘူး။ ယောက်ျားယူကာနီးမှ စိတ်ရှုပ်ထွေးပြီး ပျော်ဖို့ထက် စိတ် သစ်ဖို့က ပိုများနေသည်ဆိုရင် တော်တော်တန်တန် ဘယ်သူက ယုံကြည်မှာလဲ။

ခက်ဖြာညီ ကိုယ်တိုင်လည်း အစကတော့ မထင်ခဲ့ မိပါဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူနဲ့အတူ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ ထူထောင်နေ ရမယ်ဆိုရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲလို့ တွေးခဲ့တာ။ နောက်ပြီးတော့ ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် ဟိုတယ်ခန်းကြီး၊

ပန်းတွေ၊ ဖဲကြီးတွေ၊ မီးဆိုင်းတွေနဲ့ လှပသည့်အပြင်အဆင်၊
 စိတ်တိုင်းကျချုပ်လုပ်ထားသည့် အဆန်းသစ်၊ အလှပ၊ အတောက်
 ကြွားဆုံး သတို့သမီးဝတ်စုံ၊ မာမိစ်ရဲ့ အကောင်းဆုံးလက်ရာနဲ့
 ပြင်ဆင်ထားသည့် အလှပဆုံး မျက်နှာကလေး၊ ပြီးတော့ ချစ်သူရဲ့
 လက်ကို ဖွဖွလေးတွဲကာ ပန်းကြဲထားသည့် ကတ္တီပါကော်ဇော်
 ပေါ် ရွရွလေး အလှပြလျှောက်လှမ်းရမည့်အဖြစ်။ သိပ်ကိုရင်ခုန်
 စရာကောင်းမှာပဲလို့ အမြဲထင်မှတ်ခဲ့တာ။

ယောက်ျားလေးက မိန်းမယူချင်လို့ မင်္ဂလာဆောင်
 တာတဲ့၊ မိန်းကလေးတွေကတော့ မင်္ဂလာဆောင်ချင်လို့ ယောက်ျား
 ယူတာတဲ့။ အဲဒီစကားမှားတာပဲဖြစ်ဖြစ် မှန်တာပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်ဖြာ
 ညီကတော့ ချစ်သူမရှိခင်ကတည်းက ခမ်းနားပြည့်စုံသည့် မင်္ဂလာ
 ပွဲတစ်ခုကို ရည်းမှန်းကြည့်နူးခဲ့ဖူးတာပါ။

ချစ်လွန်းကိုနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြတော့လည်း နှစ်
 ယောက်စလုံးက အပျော်သက်သက်မဟုတ်၊ တစ်သက်တစ်ယောက်
 ရည်မှန်းစိတ်ကူးခဲ့ကြတာမို့ ချစ်သူနဲ့ အတူဆင်နွှဲရမည့်မင်္ဂလာပွဲ

ချစ်သူနဲ့နှစ်ယောက်တည်း လျှောက်လှမ်းရမည့် ဘဝီခရီးလမ်း
 အတွက် တွေးပြီးပျော်ခဲ့ရတာ။

အောင်မယ်လေး။ အခုများတော့ အဲဒီတုန်းက
 ဘာကြောင့်များ တွေးပျော်ခဲ့တာလဲဟဲ့။ ရှေ့ဆက်ကြိုရမယ့်ဒုက္ခ
 တွေကို ဘာကြောင့်များ ထည့်မတွေးခဲ့မိတာလဲဟဲ့ ဆိုပြီး ကိုယ့်
 ခေါင်းကိုသာ လက်သီးနဲ့ စုံထုပ်စလို့ကိုင်ချင်တော့တာပဲ။

“ခက်ဖြာ ဖုန်းလာတယ်”

“ဘယ်ကလဲ”

“မောင်တော်ဘုရားဆီကပေါ့၊ ကပ်ပီတယ်လ်က ဖန်နေချာ
 ရှိုးသွားကြည့်မယ်တဲ့”

ဟွန်း။ ဖန်နေချာရှိုးတဲ့။ နေ့စရာအိမ်ဖြင့်မရှိသေးဘဲနဲ့
 ပရိဘောဂပြပွဲ သွားပြပြီး ပရိဘောဂတွေ ဝယ်ချင်ခြမ်းချင်နေ
 သေးတယ်။

“အင်း ... ဒီမှာရိုက်ကွင်းပြီးတော့မယ်၊ နောက်နာရီဝက်
 လောက်နေရင် ယုဇနဂါးဒင်းမှာ လာခေါ်ချေလို့”

“ဘာ ... ဘာနာရီဝက်အတွင်းအပြီးဖြစ်မယ် ဟုတ်လား။ ဟုတ်မှလည်းလုပ်ပါ မယ်ကောဠုရယ်၊ အခုတောင် ဒီတစ်ကွက်ကလေးကို ပြန်လုပ်နေရတာ ဘယ်နှကြိမ်ရှိပြီလဲ”

“နှစ်ကွက်ပဲ ကျန်တော့တဲ့ဟာကို ဆရာနောင်ကလဲ”

“အင်းလေ အခုတစ်ကွက်က အနည်းဆုံး နာရီဝက်ကြာမှာ၊ နောက်ထစ်ကွက်ပြီးဖို့ဆို တစ်နာရီက အောက်ထစ်ပဲပေါ့”

“ဆရာနောင်ကလည်း နည်းနည်းမြန်မြန်ရိုက်လည်းရတာပဲဟာ၊ ကျန်တာတွေက အင်္ကျီကိုင်ပြပြီး စကားပြောရမယ့် တစ်ခွန်းရယ်၊ ဗီရိဖွင့်ပြီးချိတ်ထားတဲ့အင်္ကျီတွေကို တစ်ထည်ချင်းကိုင်ကြည့်သွားရမယ့်အကွက်ရယ်၊ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“ညည်းက ဒါပဲတောင် မဖြောင့်နိုင်လို့ ပြောနေတာဟေ့”

ဆရာနောင် တမင်တကာ နောက်ပြီး ညစ်နေသည်လို့ သဘောပေါက်လိုက်တာမို့ ခက်ဖြာညီက ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပဲ ရိုက်ကွင်းပြန်စခိုင်းလိုက်သည်။

သူတို့ ကြော်ငြာရိုက်ကွင်းတည်ထားသည့် ယုဇနဂါးဒင်းဟိုတယ်ထဲ ချစ်လွန်းကိုရဲ့ကား မောင်းဝင်လာချိန်မှာ ကျန်သည့် ရိုက်ကွင်းနှစ်ခုလုံး ပြီးလို့ ခက်ဖြာညီက ပစ္စည်းတွေပင် သိမ်းပြီး နေပြီ။

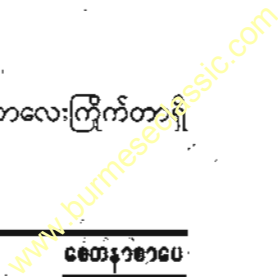
“လာလေ ... ခက်ဖြာတို့ရိုက်ကွင်းတော့ ခုပဲပြီးသွားတယ်၊ ပစ္စည်းတွေတောင် သိမ်းနေတုန်းပဲ”

“ချစ်လွန်းကိုရေ ခက်ဖြာကတော့ မင်းလာကြိုမယ်ဆိုတာနဲ့ စောစောက အိလေးဆွဲနေတဲ့ရိုက်ကွင်းကို အမြန်ဖြတ်တော့တာပဲ၊ မင်းကျေးဇူးကြောင့် ငါ့ရိုက်ကွင်း မြန်မြန်ပြီးသွားတာလို့ပြောရမယ်ကွ”

ဆရာနောင်ကတော့ ထင်မည်။ ခက်ဖြာညီနဲ့ ချစ်လွန်းကိုတို့ စုံတွဲဟာ အတွဲအဖက်ညီညီ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နဲ့ လည်ပတ်ဝယ်ခြမ်းကြမှာပဲလို့ပေါ့။

တကယ်တမ်းကျတော့။

“ဒီနေ့ကြည့်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေထဲက ဘာလေးကြိုက်တာရှိလဲ”

ကက်ပီတယ်လ်က ပြန်ထွက်တော့ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရအောင် ရွေ့ပုစွန်ကို ဝင်ကြည့်သည်။ နှစ်ယောက်တည်းသီးသန့် စကားပြောနိုင်အောင် ဆိုင်အတွင်းခန်းထဲ မဝင်ဘဲ ပန်းခြံထဲက ထိုင်ခုံလေးမှာပဲ ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ပစ္စည်းတွေကတော့ အားလုံးလိုလို ကြိုက်တယ်”

“ကိုတို့ ဝယ်ဖို့က ရေခဲသတ္တုရယ်၊ အဝတ်လျှော်စက်ရယ်၊ မိုက်ခရိုဝေ့ဖ်အာဗင်တစ်ခု၊ ပေါင်းမုန့်မီးကင်စက်တို့ ကော်ဖီမိတ်ကာတို့ ဘာညာကတော့ နောက်မှကောက်သင်းကောက်တာပေါ့ကွာ၊ မွေ့ရာကလည်း၊ ဒန်းလော့ပံပီလိုက မှာမယ်ဆိုတော့ အနီးကပ်မှသွားရင်ရမယ်၊ ဪ ... အိပ်ရာဖုံး၊ စောင် အဲဒါတွေ မဝယ်ရသေးဘူးနော်၊ ဒါတွေက ထည့်မပြင်လို့ မရတဲ့ဟာတွေ”

အားကြီးမာန်တက် ပြောနေသည့် ချစ်လွန်းကို့ကို ခက်ဖြာညီက မေးကလေးငောက်ကာ ငေးပဲငေးကြည့်နေလိုက်တော့သည်။

“အိမ်မှာထားဖို့က ဟေ့ ... ဝင်ပြောဦးလေကွာ၊ ကို၊ တစ်ယောက်တည်း ပြောနေရတာ မောလှပြီ”

“ကိုရယ် ပစ္စည်းတွေအများကြီး ဝယ်ဖို့ထက် အဲဒီပစ္စည်းတွေကို ဘယ်မှာနေရာချမလဲဆိုတာကိုပဲ အရင်စဉ်းစားပါဦး”

ခက်ဖြာညီ ဒီလိုပြောလိုက်လျှင် ချစ်လွန်းကို ချက်ချင်းပဲ ဝိုင်ဆင်းသွားတော့သည်။

ဘယ်တော့မှ အဖြေရှိမှာမဟုတ်သော ပုစ္ဆာတစ်ပုဒ်ကို မေ့ထားပြီး လက်ရှိဘဝလေးမှာပဲ နေထိုင်လှုပ်ရှားနေခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာပြီပြီ။

မင်္ဂလာပွဲက သိပ်မလိုတော့ဘူးဆိုတော့ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ချရတော့မည်။ ဘယ်လိုမှ ရှောင်လွှဲလို့မရတော့။ ပြီးလျှင် ဆက်တိုက်ဖြစ်ပေါ်လာမည့် ပေါက်ကွဲမှုတွေကိုရော ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ကြမလဲ။ ဖြေရှင်းလိုကော ရပါ့မလား။ တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက်ရဲ့ရင်ထဲမှာ စွဲထင်ကျန်ရစ်သွားမည့်နာကျင်မှုတွေကရော ပျောက်ကွယ်သွားပါ့မလား။

“ကိုတော့ ဘယ်ဘက်မှ မလိုက်ဘဲ ထွက်ပြေးချင်နေပြီ ခက်ဖြာ၊ ဘယ်လိုလဲ ကိုတို့ ခိုးပြေးကြရင်ကောင်းမလား။”

“ကိုနော် မနောက်နဲ့၊ ဒီအချိန်ကြီးမှာ နိမိတ်တို့ နမာတို့ ဆိုတာကို အရမ်းကြောက်နေရတာ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် မေမေနဲ့ အန်တီယုက ဗေဒင်သွားမေးကြဦးမယ်လည်းပြော တယ်”

“ဗေဒင်မေးကြမယ်၊ နှစ်ယောက်အတူတူလား။”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ မေးတာတော့ တစ်နေ့တည်း တစ်ချိန် တည်းသွားမေးကြမှာ၊ နေရာကမတူဘူး၊ အန်တီယုကတော့ အဘိုးကိုးကွယ်တယ်ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးဘယ်သူ ...”

“ကိုလည်း နာမည်မေ့နေပြီ၊ ထားလိုက်တော့ သိတယ်”

“မေမေကတော့ သူမေးနေကျ ဆရာမကြီး ထိပ်တင်မြကြွယ် ဆီသွားမေးမှာ”

“ထိပ်တင်မြကြွယ်၊ နာမည်ကြီးကလည်း ကြောက်စရာကြီး လိုလို ရယ်စရာကြီးလိုလို”

“ရယ်စရာတော့ လုံးဝမကောင်းဘူးနော်၊ ခက်ဖြာကဖြင့် သူ ဘာတွေမထော်မကန်း ဟောလွှတ်လိုက်မလဲလို့ ကြောက် နေရတာ၊ ပြီးတော့ ကိုတို့ဘက်က အခါတော်ပေးဆရာကြီး ဗေဒင်ထိပ်သီး ဆရာဖြီးဆိုလား သူဟောတာနဲ့ လွဲနေရင် လည်းပြဿနာ”

“ခေါင်းရှုပ်တယ်ကွာ၊ လူကြီးတွေကတော့မောင့်၊ အငယ်တွေ ကလည်းတမောင့်”

“အငယ်တွေက ဘာဖြစ်ရပြန်ပြီလဲ”

“ဆင်းလဲ့ရွှေရည်ပေါ့”

ဆင်းလဲ့ရွှေရည်။

သွေးကင်ဆာရောဂါနဲ့ သက်တမ်း သိပ်ရှည်ရှည် မနေရတော့ဘူးလို့ သေချာနေသည့်မိန်းကလေး။ ဆေးတွေသွင်းရ သောက်ရ၊ သွေးသွင်းရဖန်များလွန်းလို့ လူခန္ဓာကိုယ်က မဖွံ့ဖြိုး တော့ဘဲ ခပ်ညက်ညက်၊ ဆံပင်က ကျိုးတိုးကျဲ့တဲ့၊ အသားအရေက မည်းပြာပြာဖြစ်နေသူ။ နဂိုရုပ်ကလေးကိုကလည်း ကြည့်မကောင်း

လှပေရာ အချောအလှများသော ချစ်လွန်းကိုတို့ ဆွေမျိုးစုထဲမှာ တော့ သနားစရာ ကောင်းလောက်အောင်ပင် ရုပ်ဆိုးနေတော့ သည်။

“သူက ဘာဖြစ်လဲ၊ နေမကောင်းပြန်ဘူးလား”

“နေက ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းလို့ ခက်နေတာ”

“ရောဂါသည် နေကောင်းနေတာကိုများ ခက်နေတယ်ပြော ရသေးလား”

“သူက နေကောင်းနေတော့ ဘာပြောတယ် မှတ်သလဲ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“သတို့သမီးအရံ လုပ်ချင်တယ်တဲ့”

မြတ်စွာဘုရား။

နဂိုအခဲကလည်းမလှ၊ ပြင်းထန်သည့်ကင်ဆာရောဂါ ကုဆေးတွေကြောင့် အသွင်အပြင်ကနစ်ဆိမ့်ဆိုးကာ ကြည့်မကောင်း ရှုမကောင်း ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေသူကများ ခက်ဖြာညီရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ သတို့သမီးအရံ လုပ်ချင်ရသေးသတဲ့။

ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းသည်လို့ ပြောချင်လည်းပြောကြစေ တော့။ ခက်ဖြာညီကတော့ အမဲရိုးနှယ် ဟင်းအိုးမှ အားမနာလို့ပဲ ခိုင်းနှိုင်းလိုက်ချင်တော့တာပဲ။

ဟုတ်တယ်လေ။ ခက်ဖြာညီ ဆိုတာ မြန်မာပြည်က မိန်းကလေးတွေထဲမှာ အချောအလှဆုံး စာရင်းဝင်။ လူအတော် များများကသိရ၊ အားကျအထင်ကြီးရသော နာမည်ကြီးမော်ဒယ် တစ်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ တစ္ဆေသရဲလောက်နီးနီး အရုပ် ဆိုးသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အရံလုပ်မည်ဆိုတော့ တမင် တကာများ ရွဲ့ထားသလားလို့တောင် ထင်မှတ်ရလောက်ဖွယ်။

“သူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သတို့သမီးအရံ လုပ်နိုင်မှာလဲ”

“လောလောဆယ်တော့ နေကောင်းနေတာ အမှန်ပဲ”

ဪ ... အစ်ကိုလုပ်သူကလည်း သူ့ညီမရုပ်ဆိုး တာကိုတော့ ထည့်မစဉ်းစား။ နေကောင်းရင်ပဲ အရံလုပ်လို့ရတော့ မလိုလို့။

“နေကောင်းတာ မကောင်းတာထက် ...”

ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားရင်း ခက်ဖြာညီက ခဏဝိုင်သွားသေးသည်။ နောက်တော့ မထူးတော့ပါဘူးလေလို့ စိတ်ကိုတင်းလိုက်ကာ ...

“ဆင်းလဲ့ရွှေရည်က ရုပ်ဆိုးလွန်းအား မကြီးဘူးလားဟင်” အားတော့နာပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ မပြောမပြီး မတီးမမြည်

ဆိုတဲ့ ဆိုရိုးစကားကိုလည်း ပစ်ပယ်ထားလို့မှ မရတာ။

“သူက သနားဖို့တော့ကောင်းပါတယ် ခက်ဖြာရယ်၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ ဝေဒနာဆိုးကြီးကို ခံစားနေရတာ၊ ဆေးပြင်းတွေသောက်ရ၊ သွေးတွေသွင်းရနဲ့ဆိုတော့ အသားအရေက မွဲခြောက်ပြီး ဆံပင်တွေကျွတ်နဲ့ လူရုပ်မပေါ်တော့တာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့ကို လူသားတစ်ယောက် အနေနဲ့တော့ သနားပါဦးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်သိက်တစ်ခါ ဆောင်ရမယ့် ကိုယ့်မင်္ဂလာဆောင်မှာတော့ ဒီရုပ်မျိုးကို သတို့သမီးအရံပေးမလုပ်နိုင်ပါဘူး”

အပြတ်ပဲ ပြောပစ်လိုက်တော့မည်။ ချစ်လွန်းကို မျက်နှာပျက်လျှင်လည်း ပျက်ပါစေတော့။

သူတို့က မောင်နှမဝမ်းကွဲတွေမို့ ခွက်ခွက်လွန်ရုပ်ဆိုးနေတာကြီးကို ရောဂါကြောင့်ပါ၊ သနားစရာလေးပါလို့ ဖြည့်တွေးပေးနိုင်ပေမယ့် ခက်ဖြာညီကတော့ မတွေးနိုင်။

“ခက်ဖြာ မကြိုက်လောက်ဘူး ဆိုတာကိုလည်း သိပါတယ်၊ ခက်နေတာက အမျိုးထဲမှာ ဆင်းလဲ့ကို အားလုံးက သနားစရာလေးဆိုပြီး ပ၊စားပေးထားကြတာ၊ သူ ဖြစ်ချင်တာမှန်သမျှ ဘယ်သူမဆို မငြင်းကြဘူး”

၀ ညကပဲ အမျိုးတွေ နည်းနည်းစုံခိုက် ဆင်းလဲ့ရွှေရည်က သတို့သမီးအရံလုပ်ချင်ပါသည်လို့ ပြောချလိုက်တာ။ ခက်ဖြာ သဘောမကျလောက်ဘူးဆိုတာသိလို့ ချစ်လွန်းကိုက ငြင်းဖို့ပြင်ဆဲ အားလုံးက ကောင်းတယ်၊ ဟုတ်တယ်၊ သင့်တော်တယ် ဆိုပြီး ဝိုင်းထောက်ခံကြပါလေရော။

“ဆင်းလဲကလည်း ပြောပါတယ်၊ သူက နေ့သေမလား ညသေမလား မသိတော့ မသေခင်မှာ အစ်ကို အစ်မတစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ အရံလုပ်သွားချင်တာတဲ့၊ ကိုပွဲက အရင်ဆုံးကြိုရတာဆိုတော့ ကိုကို တောင်းဆိုတဲ့သဘောပါ”

“ဒါဆိုလည်း ခက်ဖြာတို့ပွဲကို ရက်အကန့်အသတ်မရှိ ရွှေထားလိုက်ရအောင်၊ ကိုနောက်မှ မင်္ဂလာဆောင်ဖို့စီစဉ်နေတယ်ဆိုတဲ့ ကိုအစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဆရာဝန်ဆိုတာလေ သူဆောင်ပြီးတဲ့အထိ စောင့်ရအောင်”

“ခက်ဖြာကလည်း မညစ်နဲ့လေကွာ”

“တကယ်ပြောနေတာ၊ အရင်ဆုံးပွဲတစ်ခုကိုပဲ အရံလုပ်ချင်တာဆိုရင်တော့ နောက်ကျရင်ကျပစေ၊ ခက်ဖြာတို့ပွဲကို နောက်ပဲဆုတ်လိုက်တော့မယ်”

“ခက်ဖြာက ဘာလို့ ဒီလောက်တောင် ခါးခါးသီးသီးဖြစ်နေတာလဲ၊ ဆင်းလဲက အဲဒီလိုလည်း တောင်းဆိုလိုက်ရော”

အမျိုးတွေအားလုံးက ဝမ်းသာအားရဖြစ်ကုန်တာ၊ ဆင်းလဲကို မကြာခင် သေရတော့မှာမို့ အရမ်းစိတ်ဓာတ်ကျနေမယ် ထင်ကြတာလေ၊ သူ့မှာ ဒီလိုမျိုးဆန္ဒရှိရာသိရတော့ သူ့ကို ချီးလည်းချီးကျူး၊ သနားလည်းသနားသွားကြ၊ ကိုကိုတောင် သေခါနီးညီမလေးအတွက် ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ဖြည့်ဆည်းမှုမျိုး လုပ်ပေးနိုင်လို့ ကံကောင်းလိုက်တာဆိုပြီး ဝိုင်းအားကျကုန်ကြတာ”

“ကံကောင်းတယ်”

“အင်းပေါ့၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဆင်းလဲက နောက်ထပ်တစ်လနှစ်လထက် ပိုအသက်ရှင်ချင်မှရှင်ရတော့မှာလေ၊ နောက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲတစ်ခုကို ပါခွင့်ရဖို့ဆိုတာ မသေချာတော့ဘူး၊ သူ့ရဲ့နောက်ဆုံးအမှတ်တရအဖြစ် သတို့သမီးအရံဝတ်စုံလေးနဲ့ ကိုယ်တို့နောက်က လျှောက်လိုက်လာတာကို ဗီဒီယိုမှတ်တမ်း ရိုက်ထားမှာဆိုတော့ ကိုတို့ပွဲဟာ သူ့အတွက် အမြဲတမ်းအမှတ်တရ ဖြစ်စရာပေါ့”

www.burmeseclassic.com

ဟွန်း။ အမှတ်တရလည်း မဖြစ်ချင်ဘူး။ ကံကောင်း တယ်လို့လည်း မယူဆချင်ပါဘူး။ ခက်ဖြာညှို့ရဲ့ပွဲမှာ သတို့သမီး အရံဟာ ရုပ်ဆိုးမြဲပြာနေတဲ့ ရောဂါသည်တစ်ယောက်ဖြစ်နေတာများ ဘယ်လောက်အကျည်းတန်မလဲ။ ပြီးတော့ မကြာခင်သေရမယ့် လူတစ်ယောက်ကို အရံလုပ်ခိုင်းရတာ ဘယ်လောက်နိမိတ်မကောင်း လိုက်သလဲ။

မေမေသာသီရင် စိတ်ဆိုးပေဦးမည်။

ခက်ဖြာညှို့က လက်မခံချင်ဘူးဆိုတာ ချစ်လွန်းကို က သဘောပေါက်ပါသည်။ သူ့ဘက်ကကျတော့လည်း ဒါက မဟာအခွင့်အရေးကြီးလို့ဖြစ်နေပြီး ငြင်းဖို့မဆိုထားနဲ့ ဝမ်းသာအားရ ထ၊မကတာတောင် လွန်လှပြီလို့ အထင်ခံရဦးမှာ။ အားလုံးက ဝိုင်းပံ့ပိုး အလိုလိုက်နေရသော ဆင်းလဲ့ကလေးရဲ့ တစ်ခုတည်း သောဆန္ဒကိုမှ မဖြည့်ပေးနိုင်လျှင် အမျိုးတွေထဲမှာ သူက လူဆိုး ကြီးဖြစ်ပြီ။ သူ ဖြစ်ချင်တာကိုထား ခက်ဖြာညှို့ကိုလည်း ဘယ် သူကမှ အမြင်ကြည်လင်နိုင်မှာမဟုတ်တော့။

“ခက်ဖြာအတွက်ခက်ခဲမယ်ဆိုတာ ကို၊ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီတစ်ခုတော့ မဖြစ်မနေ လိုက်လျောပေးပါလို့ ကို၊က တောင်းဆိုချင်တယ်”

“ကိုဘက်ကချည်းပဲတောင်းဆိုမှုတွေများနေပါလား၊ ခက်ဖြာ ဘက်ကကျတော့ အားလုံး လိုက်ဖြည့်ဆည်းပေးရမှာချည်းပဲ လားဟင်”

“အဲဒီလိုတော့လဲ ...”

ပထမတော့ ခက်ဖြာညှို့က စိတ်ဆိုးဆိုးနဲ့ ပစ်ပစ်

ဒါဒါ ငြင်းပစ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးမိသေးသည်။ နောက်တော့ စိတ်ကူး ဆိုက်သွားကာ ...

“ဒါဆိုလည်း ကိုနဲ့ ခက်ဖြာ အပေးအယူတစ်ခု လုပ်မယ် လေ”

အင်း ...။

လာတော့မယ်။ ငါ့ကို အကျပ်ရိုက်စေမယ့် အပေး

အယူမျိုးတွေတော့ လုပ်တော့မှာ သေချာနေပြီ။

ချစ်လွန်းကိုက ရင်လေးမိပါရဲ့။ အခုတလောမှာ ခက်ဖြာညီက ကျပ်လိုက်၊ မေမေနဲ့တကွ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေက ကျပ်လိုက်နဲ့ သူ့မှာလည်း ဆံပင်တွေဖြူလောက်အောင် အခက်တွေ့ဖန်များလှပါပြီ။

ခက်ဖြာညီကို သူ သိပ်ချစ်တာတော့ မှန်ပါရဲ့။ ချစ်သူနဲ့အတူတူ ဘဝတစ်ခု တည်ဆောက်ချင်လှတာလည်း မှန်ပါရဲ့။

ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်အချိန်မှာ သူ့ကို လက်ရှိကပ်ကိုပဲ ရွေးမလား။ ခက်ဖြာညီနဲ့ ချစ်သူမဖြစ်ခင်က လွတ်လပ်ပေါ့ပေါ့စိတ်ရှင်း လူ့ရှင်း အပူအပင်ကင်းသောဘဝကို ရွေးမလားဆိုလျှင် (အားတော့နာတယ် ချစ်သူလေး) လွတ်လပ်တာဝန်ကင်းသောဘဝကိုပဲ ရွေးတော့မည်။

“ခက်ဖြာတို့ မင်္ဂလာဆောင်မှာ ကိုညီမကို အရံလုပ်ခွင့်ပေးမယ်၊ ကိုက ခက်ဖြာနဲ့အတူ သီးသန့်အိမ်ခွဲနေရမယ် ဘယ်လိုလဲ”

အင်း ...။ ရွှေပုစွန်က ငါးတွေအလှမွေးထားသော ရေကန်တိမ်တိမ်လေးထဲကိုပဲ ခုန်ဆင်းကာ နှာခေါင်းလေးဖော်လျက် သေလိုက်ချင်တော့တာပါပဲ။

“မင်္ဂလာပွဲက အဆင်မပြေနိုင်ဘူး၊ အနှောင့်အယှက်တွေရှိ တယ်တဲ့”

ဒေါ်ယုယုခိုင်က ခရီးရောက်မဆိုက်ပဲ ပြောချလိုက် သည်။

“အင်း ... တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊ ကျွန်မလည်း ခုလေးတင်ပဲ ဆရာမကြီး ထိပ်တင်မြကြွယ်ဆီက ပြန်ရောက်တာ၊ ဆရာမ ကြီးကပြောတယ် ပါပဂြိုဟ် ပူးနေတယ်တဲ့၊ အခက်အခဲ အနှောင့်အယှက် များမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်တော့ သေချာပြီ၊ ကျွန်မ ဆရာကြီး က သိပ်မှန်တာ”

“ကျွန်မ ဆရာမကြီးကလည်း ဘယ်တော့မှ မမှားဖူးပါဘူး ရှင်”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ယတြာတောင်းခဲ့ရဲ့လား”

“အို ... ဘယ်နေမလဲ တောင်းခဲ့တာပေါ့၊ ဆရာမကြီးက ပြောတယ်၊ မင်္ဂလာပွဲကို စောပြီး ကျင်းပသင့်တယ်တဲ့၊ အခု သတ်မှတ်တဲ့ရက်က ရက်ပုပ်ဖြစ်နေတာတဲ့၊ နဂါး ခံတွင်းထဲ ဝင်နေတယ်ဆိုလား”

“ဆရာကြီးကတော့ မင်္ဂလာပွဲကို နောက်ဆုတ်မှဖြစ်မယ်တဲ့၊ သားနဲ့သမီးက ဓာတ်တူနာမ်တူ ဆိုတော့ အရှည်သဖြင့် အောင်မြင်မှာပေမယ့် လက်တလောကတော့ ပြဿနာဂြိုဟ် ပူးနေတာတဲ့၊ အညံ့တွေများနေတာတဲ့၊ နောင်မှ ကောင်းမှာ မို့ နောက်ဆုတ်ရမှာဆိုပဲ”

ရှေ့တိုးဖို့ပြောတုန်းက နည်းနည်းပြုံးချင်သေးသော ချစ်လွန်းကိုရဲ့ မျက်နှာက နောက်ဆုတ် ဆိုတော့ ခပ်ပုပ်ပုပ်ဖြစ် သွားသည်။

www.burmeseclassic.com

ခက်ဖြာညီကတော့ ရှေ့တိုးချင်တာ၊ နောက်ဆုတ်ချင်တာလည်း မရှိ။ အဝိုင်းနဲ့လေးထောင့်၊ အရှေ့နဲ့အနောက်လို ဆန့်ကျင်ဘက် ဖြစ်နိုင်လွန်းသော မိသားစုနှစ်ခုကို ဘယ်လိုညှိနှိုင်းပေါင်းစပ်ရပါမလဲလို့ တွေးရင်းသာ ခေါင်းခြောက်နေသည်။

“ဆရာမကြီး စကားကတော့ ပစ်ပယ်လို့မရဘူး၊ သူပြောသမျှအားလုံး အမှားတစ်ခါမှ မရှိဖူးဘူးလေ”

“ဆရာကြီးက ပိုတောင်မှန်သေးတာ၊ ကျွန်မ အဖေ လက်ထက်ကတည်းက ကိုးကွယ်လာတဲ့ သက်ကြီးဝါကြီး ပညာသည်ကြီးရှင်”

“ကျွန်မ ဆရာမကြီးကလည်း မြန်မာတစ်ပြည်လုံး မသိသူ မရှိတဲ့ သဘာရင့် ဆရာမကြီးပါရှင်၊ ဆရာမကြီးရဲ့ တိုက်ခန်းကြီး ဆိုတာ ဆီခိုးနားဟိုတယ်လောက်တောင်ကြီးတာ”

မေမေရယ်။ ဒါတော့ မလွန်လွန်ဘူးလား။ အပိုတွေ ပြောလွန်းရင် ကိုယ့်စကားကို လူမလေးစားဘဲ ဖြစ်တော့မှာပေါ့။

“အဖေကလည်း ဆရာကြီးပြောတဲ့ရက်ကိုပဲ ရွေးခိုင်းမှာ၊ စေ့စပ်ပွဲတုန်းကလည်း ရက်လွဲခဲ့ရတယ်မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ခုထက်ထိမပြေမလည်ဖြစ်နေကြသေးတာလို့ ဖေဖေက တဖွဖွပြောမဆုံးဘူး”

“စေ့စပ်ပွဲတုန်းက ရက်မလွဲပါဘူး၊ အဆင်ပြေတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်တာပဲဟာ”

“ဆရာကြီးက ရက်ရွေးပေးလျက်နဲ့ ရွှေလိုက်တာကိုပြောတာပါ၊ အညံ့တွေက အဲဒီကတည်းက စတာတဲ့”

“ဘယ်လောက်ပဲညံ့ညံ့ ကိုယ်အဆင်ပြေတဲ့နေ့ဖြစ်ဖို့လည်း လိုသေးတာပေါ့၊ ဗေဒင်ဆရာပြောတိုင်းတော့လည်း မဖြစ်မနေ ဘယ်လိုက်လုပ်နိုင်မလဲ”

“အဲဒီမှာကွာပြီလေ၊ ကျွန်မတို့ကတော့ ဆရာကြီးညွှန်းသမျှ သေသေကြေကြေ လိုက်လုပ်မှာပဲ”

“သေလောက်ကြေလောက်တာကို ညွှန်းတယ်ဆိုကတည်းက အားမကိုးထိုက်တာကြီးမို့လို့ပေါ့”

“အောင်မယ်လေးလေး၊ ဒီလောက်လေးစားရုံသေဖို့ကောင်းတဲ့ ဆရာကြီးကိုများ ပြောချလိုက်တာ”

“နာမည်ကြီးကိုက ကြည့်ဦးလေ၊ ဗေဒင်ကဝိနံ ဆရာလိမ်ဆိုလား။”

“အို ... မဟုတ်တာ သုဓမ္မရာဇာ ဆရာကောက်ပါ”

“လိမ်တာနဲ့ ကောက်တာ အတူတူပါပဲ၊ နှစ်ခုစလုံးကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါဖြင့် မမတို့ဘက်က အားကိုးတဲ့ဆရာမကြီး ဆိုတာကတော့ ဗေဒင်ထိပ်သီးမူစကီး ဆိုလား။”

“ထိပ်တင်မြကြွယ်ပါကွယ်”

“ကြည့် ... နာမည်ကိုက မူယာမာယာ ကြွယ်ဝမဖန်ပုံ”

“ဒါကတော့ စကားကို အတင်းကပ်ပြောတာပဲ၊ ကြွယ်ဆိုတာ မူယာမာယာနဲ့ပဲ တွဲသုံးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ဆရာကောက်လိုမျိုး နာမည်ကိုက လိမ်ညာကောက်ကျစ်တဲ့ သဘောဆောင်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

လူကြီးနှစ်ယောက်ဟာ ဘာမဟုတ်တာလေးအတွက်နဲ့ ပေါက်ကွဲထွက်ဖို့ တာစူနေကြပြီ။

“မေမေ တော်ကြရင်ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ သားတို့ ပြန်ကြစို့”

ချစ်လွန်းကိုက သူ့အမေကို ချောမော့ကာ လူစုခွဲဖို့ကြိုးစားကြည့်သည်။

မရ။ အရှိန်တက်နေကြသော လူကြီးနှစ်ယောက်ကို ခွဲထုတ်ဖို့မရနိုင်။

“အံ့ပါရဲ့၊ သူများတကာ ကိုးကွယ်တဲ့ ဆရာကြီးကိုများ ပြောထည့်လိုက်တာ၊ သူမို့ ငရဲမကြောက်တယ်”

“အနန္တောအနန္တငါးပါးကို စော်ကားတာလည်းမဟုတ်ဘူး၊ ငရဲကြီးစရာလည်း မရှိဘူး”

“လူဆို လူလိုအိတတ်ရမှာပေါ့၊ စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောနေလို့ ရမလား”

“မေမေ”

သူ့ကို လူလိုမသိတတ်ဘူးဆိုသည် စကားလုံးသုံးပစ် ခံလိုက်ရတော့ ဒေါ်မေမြတ်ကြည် မျက်နှာကြီး နီရဲပုပ်အစ်သွား ကာ ချက်ချင်းပဲ တိုက်ပွဲဝင်လိုစိတ်တွေ ပြင်းထန်လာရသည်။

“ဘယ်သူက လူလိုမသိတာလဲ၊ ဘယ်သူက သူများအိမ်ပေါ် တက်ပြီး ဇော်ကားရဲတာလဲ၊ ပိုင်နက်ကျူးလွန်းမှုနဲ့ တရား စွဲလိုက်လိုက်တော့ ကြည့်ကောင်းဦးတော့မယ်၊ ကလေးတွေ မျက်နှာကြောင့် / သည်းခံနေတာ”

“ဒီလောက်ပြောဆိုနေတာများ သည်းခံတယ်ဖြစ်မယ်လား၊ စကားရှိတိုင်း လျှောက်ပြောလိုမရဘူး၊ အဓိပ္ပာယ်လဲလည်း ရှိဦးမှ၊ ကိုယ်က လူကြီးဆိုပြီး သမာသမတ်မှ ရှိမပြရင် ဘယ်သူက လေးစားမှာလဲ”

“မေမေ ... မေမေရယ် ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာ လဲ”

ချစ်လွန်းကိုက တစ်ခုခုလုပ်ဦးလေဆိုသည့် သဘောနဲ့

ခက်ဖြာညီကို လှမ်းကြည့်သည်။

ခက်ဖြာညီကတော့ ဂုဏ်သရေရှိအမျိုးသမီးကြီးတွေ ဖြစ်ပါလျက် ဈေးထဲကငါးသည်တွေလို နှုတ်သီးကောင်းလျှာပါး ရန်ဖြစ်နေကြသည့် အမေနှစ်ယောက်ကိုကြည့်ကာ စိတ်အပျက် ကြီးပျက်နေမိသည်။

ချစ်လွန်းကိုရဲ့အမေတစ်ယောက်တည်းက သောင်း ကျန်းနေတာသာဆို သူတို့အသိုင်းအဝိုင်းက အောက်တန်းကျလိုက် တာ၊ အရှက်မဲ့လိုက်တာလို့ ကဲ့ရဲ့ကောင်းလိုက်မည့်အမျိုး။

ခုကျတော့ ကိုယ့်အမေအရင်းကြီးကိုယ်တိုင် ပါဝင် နေတာမို့ ပြောကလည်းပြောချင်၊ အပြောကလည်းခက်ဖြစ်နေသည်။

“အစက ဒီလောက်စိတ်ဓာတ်သိမ်ဖျင်းပြီး အရှက်မရှိကြ မှန်း မသိဘူး၊ ဘယ်နေရာမဆို ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ လိုချင် တာချည်းပဲ။ ဒီလောက် အတ္တကြီးနေလည်း ကိုယ့်သားကို ကိုယ်ခြယ်လှယ်လို့ ရလောက်မဲ့ စာမတတ် ပေမတတ် တောသူမ ထူထူထိုင်းထိုင်းနဲ့ပဲ ပေးစားပါတော့လား။” တို့ သမီးကတော့ ချောချောလှလှ ထက်ထက်မြက်မြက် လူ

www.burmeseclassic.com

ကြားထဲ ဒီလောက် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေတာ သူများအုပ်စီးတာ လုံးဝခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အောင်မယ်လေး ... ကိုယ်က အနိုင်ရ ချုပ်ကိုင်တယ်ဆိုလည်း ကိုယ်နှိမ်လို့ ရလောက်မဲ့ တောသား ဖင်ထဲရွံ့တစ်ပိဿာလောက် ဝင်နေတာမျိုးနဲ့ပဲ ပေးစားပေါ့ရှင် ကျွန်မသား လူတော်လူတတ် လူ့အဖိုးတန်ကတော့ ဒီလောက် လျှမ်းလျှမ်းတောက်နေမှ သူများအောက် လျှိုဝင်ပါဦးမလား”

“မဝင်ချင်လည်း ကင်းကင်းနေပေါ့ရှင်”

“ကင်းချင်ပါပြီ၊ ဒီလောက်တင်စီးပြီး ဒီလောက်ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှု ညံ့ဖျင်းတဲ့သူတွေနဲ့ ရေရှည်ဆက်ပတ်သက်ရမှာများတော့ ကြောက်ပါရဲ့”

“ကျွန်မကလည်း တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံး သွားစရာနေစရာမရှိလို့ တစ်အိမ်တည်းစုနေကြပြီး ပိုးတိုးလောက်ကိုက် ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေကြတဲ့ လူတွေကြားထဲ ကိုယ့်သမီးကို ထားကိုမထားချင်တာနဲ့ အတော်ပါပဲ”

နောက်တစ်ခွန်းကိုသာ ပေးပြောခံလိုက်လျှင် ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဖျက်တယ်ဆိုတဲ့ စကားမျိုး နှစ်ဖက်စလုံးဆီက ထွက်ပေါ်လာကြတော့မည်။

ချစ်လွန်းကိုနှင့် ခက်ဖြူညီတို့ နှစ်ယောက်စလုံး တိုင်ပင်မထားကြပါပဲ ...

“တော်ကြတော့၊ ဘာမှဆက်ငြင်းမနေကြနဲ့တော့၊ မင်္ဂလာပွဲကို စောလည်း မလုပ်ဘူး၊ နောက်လည်း မရွှေ့ဘူး၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ရက်အတိုင်းပဲ လုပ်မယ်”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ”

“မရပါဘူး”

“ဖြစ်တယ်၊ ရက်လည်းရွေးပြီးသား၊ ဟိုတယ်မှာ စရံငွေလည်း သွင်းပြီးသား၊ ဖိတ်စာလည်း ရိုက်ပြီးသား အားလုံး သေချာစီစဉ်ပြီးမှ မရေရာတဲ့အကြောင်းနဲ့ ရက်ထပ်မပြောင်းနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ လူကြီးတွေချည်းပဲ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ့်သဘော

စီစဉ်ချင်မနေကြပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က တကယ်ပေါင်းရမဲ့ လူငယ်တွေပါ။ ကျွန်တော်တို့ သဘောကျလေးလည်း ပေးဖြစ်ပါဦး။”

လက်ထပ်ဖို့စပြီး စီစဉ်ချိန်ကတည်းက တစ်ယောက်တစ်လက် သဘောထားကွဲလွဲနေခဲ့ကြသော ချစ်လွန်းကိုနဲ့ ခက်ဖြာညီတို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဒီအချိန်မှာတော့ အစည်းလုံး အညီညွတ်ဆုံး ဖြစ်လို့နေလေသည်။

“မင်းတို့က ဘာတွေသိလို့ မင်းတို့သဘော ပေးဖြစ်ရမှာလဲ၊ မင်္ဂလာဆောင်တယ်ဆိုတာ နေ့ကောင်းရက်သာဖြစ်ဖို့ အဓိကဟဲ့၊ တစ်ရက်လွဲရင် တစ်သက် ဒုက္ခတွေဖြစ်သွားနိုင်တယ်”

“ဒုက္ခဖြစ်တယ် မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ ပတ်ဝန်းကျင်ကပေးတဲ့ ပယောဂတွေကြောင့်ပါ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်း ဆိုရင် ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး။”

“ကောင်းတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆိုးတာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ရွေးချယ်မှု အတိုင်းပဲ ဖြစ်ချင်တယ် မေမေ၊ သမီးတို့ကိုလည်း လွတ်လပ်ခွင့် ပေးပါဦး။”

ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ပြတ်သားတင်းမာလွန်းအားကြီးနေတော့ အမေနှစ်ယောက်မှာ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ကြရမှန်းမသိ။

“မလိုက်လျောချင်ဘူးဆိုရင် မေမေတို့ စီစဉ်တဲ့ မင်္ဂလာပွဲကို ဆန့်ကျင်ပြီး ကျွန်တော် ခက်ဖြာကို ခိုးသွားလိုက်တော့မယ်”

“အို ... ဘယ်ဖြစ်မလဲကွယ်၊ ဒါမျိုးက တစ်သက်မှာတစ်မင်္ဂလာ အပျက်တော့ မခံနိုင်ပေါင်”

“တို့ဆွေထံမျိုးထဲ ခိုးပြေးပြီးပေါင်းတဲ့ အစဉ်အလာ မရှိတာ သားရယ်”

ချစ်လွန်းကို ခြိမ်းခြောက်တာ ထိရောက်သွားသည်ထင်။ အမေနှစ်ယောက်ဟာ အတော့ကို မအိမလည်ကြီးနဲ့ပဲ မင်္ဂလာရက်ရွှေ့ဖို့ကိစ္စကို လက်လျှော့သွားကြလေသည်။

“မနေ့က သံသဲက လာပြောတယ်၊ ခက်ဖြာရဲ့ မောင်လေး ထက်ဇာနည်က သူ့ကို ခိုက်ကြည့်ကြီး ကြည့်ပြီး ခြိမ်းခြောက် တဲ့စကားတွေ စောင်းလား မြောင်းလား လာပြောနေတယ် တဲ့”

ဆယ်တန်းကျောင်းသူဖြစ်သော သံသဲနဲ့ ခက်ဖြာရဲ့ မောင်လေး ထက်ဇာနည်တို့ဟာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တစ်ကျောင်း တည်း အတူတကွသူတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

အစကတော့ မသိ။

စေ့စပ်ပွဲကျမှ သူတို့အချင်းချင်း တွေ့ကြကာ အစ်ကို တွေ အစ်မတွေကို ပြန်ပြောလို့ သိရတာ။

အစ်ကိုနဲ့ အစ်မက မကြာခင် လက်ထပ်ကြတော့ မည့် ချစ်သူတွေဆိုတာ သိသွားလို့ ညီနဲ့ညီမကများ ခင်မင်ရင်း နီးသွားမလား မထင်လိုက်ပါနှင့်။

အစကတည်းက သဲသဲကို ပဲများလွန်းလို့၊ ကောင် လေးတွေကို ဘော့ကစား ပညာပြတတ်လွန်းလို့ ထက်ဇာနည်က ကြည့်မရဖြစ်နေတာ။ ထက်ဇာနည်ကို ကျတော့လည်း သဲသဲက ခိုက်ရိုင်းလို့၊ ထောင့်မကျိုးလို့ အမြင်ကတ်ထားတာ။ ခုလို ပတ် သိက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေ ရှိလာတော့ နဂိုက သေးသေးဖွံ့ဖွံ ကြည့်မရတာလောက်ကနေ မုန်းတီးမှုအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွား တော့တာ။

ထက်ဇာနည်ထံက သဲသဲကို ဘယ်လောက် အမြင် ကတ်ကြောင်း၊ တွေ့လိုက်တာနဲ့ စကားများရကြောင်းတွေ ခက်ဖြာ ညီ ပြန်ကြားနေရသလို သဲသဲထံက ထက်ဇာနည်က သူမကို အမြဲလိုက်ကြည့် ရန်လုပ်နေသည်ဆိုတဲ့ တိုင်တန်းမှုမျိုးလည်း ချစ်လွန်းကိုက် ကြားနေကျပါ။

ဒီတစ်ခေါက်တော့ ပိုဆိုးလာသည်ထင်ပါရဲ့။ သဲသဲက ငိုလား၊ ယိုလား၊ ဖြစ်လာသည်အထိမို့ ချစ်လွန်းကိုက ပြန်ပြောမိတာ။

“သိတယ် ... သိတယ်၊ မောင်လေး လုပ်တာချည်းပဲလည်း ထည့်ပြောမနေနဲ့လေ၊ ကိုညီမလုပ်ပုံလည်း ကြည့်ဦး၊ ကျောင်းမှာ ခက်ဖြာတို့မိသားစုက ဘယ်လို ဘာညာ သိပ်ရိုင်းတာ အဆင့်မရှိဘူး၊ ငါးစိမ်းသည်ရန်တွေ့လုပ်တာ ဘာညာပြောတာတဲ့၊ မောင်လေးက ကြားတော့ ဘယ်ခံနိုင်တော့မလဲ”

“ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲ့လားကွာ”

“ကို၊ နော် ... သူ့အမျိုးတွေ မကောင်းကြောင်း ပြောလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မယုံကြည်ဘူး၊ ရှင်ညီမက စပြဿနာရှာတာကို မယုံဘူးဆိုရင် မောင်လေး အကြောင်း သူ့လာတိုင်တော့လည်း မယုံပါနဲ့လား”

“သူ့ လာတိုင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ပြောမိပါသေးတယ်ကွာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခက်ဖြာကိုချည်း လာပြောမနေနဲ့လေ၊ ကိုယ့်အမျိုးတွေကိုလည်း ကျိတ်ပြီးဆုံးမတာလေး ဘာလေး လုပ်ဦးပေါ့၊ ခက်ဖြာဆို ကိုဘက်က ပြဿနာရှာတာတွေကို အကုန်မှ ပြန်မပြောတာ၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့ဆိုပြီး ဒီလိုပဲ အောင့်အည်း နေလိုက်တာပဲ”

“ဘာတွေများလဲ”

အစကတော့ မပြောဘဲ နေလိုက်တော့မလို့ပါပဲ။ သူကစလောမှတော့ ခက်ဖြာ ရင်ထဲ သိမ်းဆည်းထားရသည် မကျေလည်မှုတွေကို ဖွင့်ပြရသေးတာပေါ့။

“ပြီးခဲ့တဲ့ တနင်္ဂနွေနေ့က မေမေက အလှူတစ်ခုသွားတော့ လေးလေးစိုးနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်တဲ့၊ မနက်အလှူလာတာတောင် အရက်နဲ့က တထောင်းထောင်းနဲ့ မျက်ထောင့်ကြီးကို နီနေတာပဲတဲ့”

ဒါတော့ ယောက္ခမလောင်းကြီးက အကြောင်းသိမို့ ပိုပိုသာသာ ပြောလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမည်။ ကိုယ့်ဦးလေးကလည်း

သူများအပြောခံရလောက်စရာဆိုတော့ ငြင်းဆန်ဖို့လည်း ခွင့်က
မသာ။

“မေမေ့ကို တွေ့လား မတွေ့လားတော့ မသိဘူး၊ ကျော
ခိုင်းထိုင်းပြီး သူ့အစ်မရဲ့ခမည်းခမက်လောင်းတွေက ဘယ်
လိုတင်စီးတာ ဘယ်လိုတွက်ကပ်တာ၊ အို ... စုံနေတာပဲတဲ့၊
တစ်ဆင့်ပြောလည်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ မေမေ နားနဲ့ဆတ်
ဆတ်ကြားရတာကို ပြန်ပြောတာ”

လေးလေးစိုးကတော့ ဒီအကြောင်းတွေကို ပြန်မ
ပြော။

ကြည့်ရတာ ဒေါ်မေမြတ်ကြည် ရှိနေတာကို လေး
လေးစိုး မသိဘူး ထင်သည်။

“ခက်ဖြာမေမေ ရှိမှန်းမသိဘဲ ပြောလိုက်မိတာ ဖြစ်မှာ
ပေါ့”

“ရှိမှန်းမသိလည်း မပြောသင့်ဘူးလေ၊ ယောက်ျားကြီးတန်
မဲ့ သူများမိသားစု မကောင်းကြောင်း ကွယ်ရာမှာပြောဖို့

သင့်လို့လား၊ ကိုသာဆို ပြောမလား ကိုမိဘတွေကို
“ခက်ဖြာတို့ဘက်က ကွယ်ရာမှာ မကောင်းပြောရင်ကော
ကိုခံနိုင်မလား”

“အင်းပါကွာ”

“ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ မော်ထက် ကိစ္စ၊ တစ်နေ့ကပဲ
မော်ထက်ကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲလာတာတွေ
တော့ မမက အမှတ်တမဲ့နဲ့ ကိုမှတ်လို့ သွားခေါ်တာတဲ့၊
အနားရောက်တော့ ကိုမဟုတ်မှန်းတော့ သိပါပြီ၊ အဲဒါကို
ပဲ မော်ထက်က စကားကို ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်ပြော၊ သူများ
သိကွာထိခိုက်အောင် ရမ်းသမ်းမပြောနဲ့၊ သားအမိတွေ
အကုန်လုံး စကားပြောပုံက အချို့မပြေဘူး၊ ဂေါ်အဒေါ်ကို
ပြောထားတာတွေ ငါက သိပ်ကျေနပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊
မော်ထက်တို့များတော့ ဒီအမေရဲ့သမီးကို ရွှေထွက်တာ
တောင် မယူဘူး၊ ငါ့အစ်ကိုသာ နွားကျလို့ ခံနေတာ ဘာ
ညာနဲ့ မဆီမဆိုင်တွေ ဆက်ရမ်းပါလေရောတဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ မပြောရဲတော့ပါ။ ဟုတ်လည်း ဟုတ်နိုင်သည်။ မော်ထက်က မေမေနဲ့ ခက်ဖြာညှီ အမေ ပြဿနာဖြစ်ကြတာကို သိတော့ (အဲဒီနေ့က အိမ်ပြန်ရောက် ရောက်ချင်း မေမေက ရင်ထုကာ သူ့ အပြောခံရတာတွေကို လုံးစေ့ပတ်စေ့ ပြန်ပြောပြတာမို့ တစ်အိမ်သားလုံး သိကုန်ကြတာ) ဒေါသတွေထွက်ပြီး ပေါက်ကွဲလိုက်တာ။

မော်ထက်က ဆိုးသာဆိုးတာ ချစ်လွန်းကိုတို့မိသားစု ကိုတော့ သိပ်ချစ်တာ။ မေမေကိုလည်း အရမ်းအားကိုးချစ်ခင် သည်။ သားအရင်းဖြစ်သော ချစ်လွန်းကိုထက်ပင် မေမေကိုသိ တတ်သေးတော့ မေမေ ပြန်ပြောတာတွေလည်းကြားရော သတ်မယ် ဖြတ်မယ် တက်ကဲ လုပ်နေလို့ မနည်းဆွဲထားရသေးတာ။

“မမက ရှက်လည်းရှက်တယ်၊ ကြောက်လည်း ကြောက် တတ်တော့ ဘာမှ ပြန်မပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်ခံပြီး ပြန်လာရ တာပေါ့၊ ဒါတောင် မေမေကို ပြန်မပြောလို့ တော်သေးတာ၊ မေမေ သိရင်တော့ အရမ်းပေါက်ကွဲမှာ”

“မော်ထက်ကို ကိုပြောပါမယ်ကွာ”
 “မော်ထက် တစ်ယောက်တည်းကိုပဲ ပြောလို့တော့ မရဘူး၊ တခြားလူတွေကလည်း ရန်စွယ်နဲ့ငေါငေါ ဖြစ်နေကြတာ၊ ကိုစဉ်းစားကြည့်စမ်း၊ ခက်ဖြာတို့ဘက်က ဆွေအုပ်မျိုးအုပ် လိုက်ရန်ရှာကြတာများ ရှိသလား၊ မေမေ တစ်ယောက် တည်းပဲ ပြောစရာရှိ ပြောနေတာ၊ ဖေဖေ ဆိုရင်တောင် ကလေးတွေ စိတ်ချမ်းသာသလို လုပ်ကြပါစေကွာ ဆိုတဲ့ တစ်ခွန်းပဲ ပြောခဲ့တာ”

ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ကိုယ့်ဘက်ပဲ။ ဆွေမျိုးအင်အား တောင့်တင်းသလောက် ပြဿနာကလည်း များသည်။ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် သိပ်ချစ်၊ သိပ်သိတတ်လွန်းကြတာ မဟုတ်ဘဲ အရေးရယ်ဆို ကိုယ့်အသံ လူကြားအောင် ပြချင်တာ၊ ကိုယ်က လူစွမ်းကောင်းကြီး လူတတ်ကြီး ဝင်လုပ်ချင်တာ၊ ကိုယ်မပါဘဲ ပွဲပြီးသွားမှာစိုးတာတွေကြောင့် တစ်ယောက်တစ်လက် ဝင်နဲ့နေ ကြတာက ပိုသည်။

www.burmeseclassic.com

အမျိုးတွေအားလုံးကို လိုက်ပြောလိုကလည်း မရ။ သဲသဲတို့ မော်ထက်တို့ တုတုနဲ့ ပုပုတို့လို ကိုယ့်ထက်အငယ်တွေကို ပြောနိုင် ဆိုနိုင်ပေမဲ့ အန်တီတင်တို့ လေးလေးစိုးတို့ မဒေစီတို့ ကိုဖော်ထက်တို့ စသည် အကြီးတွေကျတော့ ဘယ်ပြန်ပြောရဲမလဲ။

“ကို ... ခက်ဖြာတို့တော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကြောင့် အခက်တွေ့ကြလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

“အဲဒါက အရေးကြီးတယ်၊ ကိုတို့အခြေအနေက ခက်ဖြာပြောသလိုပဲ တဲတဲလေးပဲ ကျန်တာ၊ ဒီအချိန်မှာ စည်းလုံးညီညွတ်ဖို့က ကိုတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတော့တယ်၊ ကိုတို့ကမှ စိတ်ဝမ်းကွဲနေရင်တော့ ...”

ချစ်လွန်းကို ပြောသလိုပါပဲ။ ဒီနှစ်ယောက် ကျောချင်းကပ်၊ လက်ချင်းဆက်ထားမှပဲ အပြင်ရန်ကို ကာကွယ်လို့ရတော့မည်။ အဘက်ဘက်က ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်လာသမျှကို လက်တွဲရင်ဆိုင်ရမည့် သူနှစ်ယောက်ကမှ မညီညွတ်ဘူးဆိုလျှင် ပွဲကပျက်ပြီ။

“ကို၊ အရေးကြီးဆုံး တစ်ခုမေးထားမယ်၊ ခက်ဖြာ ကိုကို တုကယ်ချစ်တယ်နော်”

“အခုမှ ဘာတွေလာမေးနေတာလဲ၊ ရှက်စရာတွေ”

“အရေးကြီးလို့ မေးတာပါကွာ၊ ရှက်စရာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်း ... ချစ်တယ်”

အရေးထဲ ပါးလေးနီကာ ရှက်စနိုးဖြစ်နေသေးသည့် ခက်ဖြာ ပုံစံလေးက ချစ်စရာ၊ ရယ်စရာကလေး။ ဒီလိုချစ်သူလေးနဲ့ အဝေးတော့ မခံနိုင်ပါဘူး။ ဘယ်လိုမှ မဝေးနိုင်တာ သေချာသည်။

“ဒါဆို အရေးကြုံရင် ကိုနောက်လိုက်ခဲ့နော်၊ ကိုတို့နှစ်ယောက် အခက်အခဲတွေကို ရင်ဆိုင်ကြမယ်နော်”

“အင်းပါ”

“ကို့ဘက်က ပါမှာသေချာတယ်နော်”

“ကို၊ ဘာတွေ ဒီလောက် အထပ်ထပ် မေးနေတာလဲ၊ ခက်ဖြာ စိတ်ပူလာပြီ၊ ကို၊ ဘာတွေကြုံစည်လားတာလဲ”

“အတိအကျတော့ ပြောလို့မရသေးဘူး၊ အရေးကြီးရင် ကိုယ့်ဘက်မှာ ထွက်ပေါက်ရှိအောင် ကြိုပြင်ထားတာမျိုး ပါ”

“ခက်ဖြာ ကို၊ဘက်မှာပဲ နေမှာပါ။ ကို၊ကသာ ကို၊အမျိုး တွေဘက် မလိုက်နဲ့”

“လုံးဝမလိုက်ဘူး၊ ကို၊လုပ်မှာ ကို၊နဲ့ခက်ဖြာ နှစ်ယောက် တည်းအတွက်ပဲ”

ချစ်လွန်းကိုမှာ ဘာအကြံအစည်တွေ ရှိနေသလဲတော့ မသိ။ ခက်ဖြာညှိကတော့ နေရာတကာ ရှေ့တန်းက ဝင်စီစဉ်ချင် လွန်းသော မေမေကို စိတ်နာသလို ရှိတာတယ်။ ချစ်လွန်းကို၊ကို မခွဲနိုင်တာရယ်ကြောင့် သူ့ဘက်ကပဲ ရပ်တော့မည်လို့ ဆုံးဖြတ် ချက် ချလိုက်ပြီးလေပြီ။

မင်္ဂလာရက် နီးလာလေ။ ရင်တွေက ခုန်လာလေ။
ရင်ခုန်တယ်ဆိုတာ ပျော်လို့ချည်းပဲတော့ မဟုတ်။
အဆင်မှ ပြေပါ့မလား၊ ဘယ်အချိန် ပြဿနာမီးပွားက စထွက် လာမလဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သူက ထ၊ဖောက်လိုက်မလဲ ဆို တာ တထိတ်ထိတ် စိုးရိမ်နေရတာ။

အခြေအနေကလည်း ဖျော်ထားတာကြာပြီဖြစ်သည့် လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လို အပေါ့ယံမျက်နှာပြင်က တင်းပြီးအေးခဲ နေပေမဲ့ တစ်ချက်မှားလိုက်တာနဲ့ ခြေကျုံ့ပြုတ်ကျသွားနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုး။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တော်တော်လေး ဖိတ် နာ ခါးသီးသွားပြီဖြစ်သော ဒေါ်မေမြတ်ကြည်နဲ့ ဒေါ်ယုယုနိုင်တို့

ဟာ အချင်းချင်း မျက်နှာချင်းကို မဆိုင်ကြတော့။ ပြောစရာရှိလျှင် ကလေးတွေကတစ်ဆင့် ပြောသည်။ ကလေးတွေနဲ့မပြီးလျှင် အဖေချင်းပြော။

ဒီကြားထဲ သဲသဲနဲ့ ထက်ဇာနည်တို့ ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့တိုက်ပွဲလည်း ကျောင်းအုပ်ဆရာမကြီးရုံးခန်း ရောက်ပြီး မိဘတွေပါ လိုက်ဖြေရှင်းရသည်အထိ ကြီးကျယ်သွားသေးသည်။

သဲသဲအမေကလည်း ဒေါ်ယုယုနိုင် ညီမလို့မပြောရ၊ ဒေါ်ယုယုနိုင်လောက်နီးနီး ဇွာသည်။ ကျောင်းအုပ်ရုံးခန်းထဲမှာ တောင် အပြန်အလှန် အချီအချ ပြောကြဆိုကြရင်း ရန်ဖြစ်နေကြသေးတာ။

“ကောင်လေးကိုတော့ သနားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သမီးတို့လက်ထပ်ပြီးကြရင် မေမေကတော့ သမီးတို့အိမ်ကို လာလည်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါ်မေမြတ်ကြည်က အဲဒီလို ပြောသလို ဒေါ်ယုယုနိုင်ကလည်း ...

“မတတ်သာလွန်းလို့သာ သားတို့ သီးသန့်နေမဲ့ကိစ္စကို လက်ခံလိုက်ရတာနော်၊ မေမေတို့အိမ်မှာ တစ်လလောက် လာနေပေးမဲ့ အချိန်ကလွဲပြီး သားတို့သီးသန့်နေတဲ့အိမ်တော့ မေမေက လုံးဝလာမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော နှစ်ယောက်စလုံးက ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စေတော့ရယ်လို့ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ လုပ်နေတော့သည်။

ဒေါ်မေမြတ်ကြည်က သူမ မှာထားသည့်ချိတ်ကို တစ်ယောက်စာအတွက်ပဲ ဝတ်ဖို့ချုပ်ထားလိုက်တော့သည်။

“ဇာဝတ်မှ ဘရိုက်ကိတ်မှ ပိုးမှဆိုတဲ့ မိန်းမ၊ သူ့ဘာသာ ကြိုက်တာပဲ ဝတ်ပစေ၊ သူ့အတွက် မှာပေးထားတဲ့ချိတ်လည်း မပေးတော့ဘူး၊ စေတနာလည်း မရှိဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာပဲ ဝတ်တော့မယ်”

ရောင်းသူ ဝယ်သူ အသံတူ။ ဒေါ်ယုယုနိုင်ကလည်း အစ်ကို့ဆီက မှာထားသည့် အိတ်လီပိုးပွင့်နှစ်စုံထဲက တစ်စုံကို မင်္ဂလာပွဲအတွက်ချုပ်ကာ ကျန်တစ်စုံကိုတော့ သိမ်းပစ်လိုက်ပြီး ...

“ချိတ်ပဲကြိုက်တဲ့ မိန်းမကြီးတော့ ဧည့်ခံပွဲလည်းချိတ်၊ ဒင်နာလည်းချိတ်ပဲ ဝတ်ပစေ၊ တောဆန်ဆန်ကြီးပဲနေ၊ ငါ့ဝတ်စုံတော့ မပေးတော့ဘူး၊ သင်းကလည်း ဝတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ဒါတွေကတော့ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပစေ။ မင်္ဂလာပွဲမှာ သတို့သား သတို့သမီးအမေတွေ အဝတ်အစား ဆင်တူမဟုတ်တာကတော့ ပြောပလောက်စရာ မရှိပါဘူး။

အခု တင်းမာနေသည့် မျက်နှာကြီးတွေကတော့ ပွဲလမ်းမှာ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မဖြစ်ရလေအောင် ဟန်ဆောင်ပြီး လာကြမှာပါ။

“ဆင်းလဲကတော့ သူ့အတွတ် ဝတ်စုံကို ခဏခဏထုတ် ဝတ်ကြည့်ပြီး ပျော်နေတော့တာပဲ၊ ဒီလိုကလေးတစ်ယောက်ကို ခဏလေး ပျော်ခွင့်ပေးလိုက်နိုင်တာပဲ ကိုတို့ ကုသိုလ် ရပါတယ်ကွာ”

ဆင်းလဲရွှေရည် အရံဝင်လုပ်မည် ဆိုတာကိုလည်း ခက်ဖြာညီက ဘာမှပြန်မပြောတော့။ ကိုယ့်ဘက်ကသာ တော်တော်လေး ရုပ်ဆိုးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို ဆင်းလဲရွှေရည်နဲ့ တွဲထွက်ရမည့် အရံအဖြစ် လုပ်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ အဲဒီတစ်တွဲကတော့ လွှင့်ပစ်ဖို့ပဲ။

ကျန်သည့် နှစ်တွဲကိုတော့ ခက်ဖြာညီ စိတ်ကြိုက် အချောဆုံး အလှဆုံး မော်ဒယ်၊ မင်းသမီး မင်းသားပေါက်စတွေ ခေါ်ထားလိုက်သည်။

နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စကတော့ လောလောဆယ်မှာ နှစ်ယောက် စိတ်တိုင်းကျ အခန်းတစ်ခန်းကို ကိုယ့်ပိုက်ဆံနဲ့ကိုယ်ပဲ ငှားထားလိုက်တော့သည်။

ပြေပြေလည်လည်ဖြစ်အောင် ချစ်လွန်းကိုတို့အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးသော ကွန်ဒိုတစ်ခုကိုပဲ ရွေးထားလိုက်သည်။

အခန်းကို ပြင်ဆင်မွန်းမံ၊ ဝယ်ခြမ်းထားသည့် ပစ္စည်းတွေကို အခန်းမှာ နေရာချ၊ လိုအပ်တာတွေကို စာရင်းလုပ်

ပြီး ထပ်ဝယ်။ ဖိတ်စာတွေ လိုက်ဝေနေ့ နှစ်ယောက်စလုံး မအား
မလပ်ရ။ လူကြီးတွေကလည်း သူတို့ကမတိုင်ပင်၊ လူကြီးတွေက
လည်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ ဘာကူညီရမလဲမမေး။ အခြေအနေကြီး
က ဒိုက်သရောထူသည်မြောင်းထဲက ရေတွေလို အေးခဲခဲ စေးပျစ်
ပျစ်ကြီးနဲ့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းသာ စီးမျောနေတော့သည်။

၂၆ * ၂၆

အဝတ်စင်မှာ ဟဲနံဂါနဲ့ ချိတ်ထားသည့် သတို့သမီး
ဝတ်စုံလေးကို ခက်ဖြာညှီမှာ မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကာ ကြည့်
နေရသည်။

ဟိုတစ်ခေါက် စေ့စပ်ပွဲဝတ်စုံတုန်းကလို တစ်ယောက်
ယောက်က လက်ဆော့ပြီး ပြဿနာရှာသွားလျှင် ဒုက္ခ။ အစိုးရိမ်
ပိုသည်လို့ပဲဆိုဆို ခံခဲ့ရဖူးလို့ ခက်ဖြာညှီကတော့ လန့်နေပြီ။

ဒီနေ့ဟာ ခက်ဖြာညှီတို့ ကြိုတင်မျှော်လင့် ရင်တုန်
(ရင်ခုန်တာ မဟုတ်ပါ)နေခဲ့ရသည့်နေ့။

ရှင်လိင်ပြန်တဲ့နေ့၊ ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့၊ မင်္ဂလာ
ဆောင်တဲ့နေ့ အဲဒီနေ့ သုံးနေ့ဟာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ရဲ့
ဘဝမှာ ပျော်စရာအကောင်းဆုံးနေ့တွေလို့ ဆိုရိုးစကားရှိသည်။

www.burmeseclassic.com

ချစ်လွန်းကိုကတော့ အဘွားအဖအသေခင် မြေးတွေ ရှင်ပြုတာ ကြည့်သွားချင်တယ်ဆိုလို့ အဘွား အသည်းအသန်ဖြစ် ချိန်မှာ ရှင်ပြုခဲ့ရပြီး လူထွက်တဲ့နေ့မှာပဲ အဘွားက ဆုံးသွားတော့ ရှင်လိင်ပြန်တဲ့နေ့ဟာ ပျော်စရာ မကောင်းခဲ့ပါ။

ကိုယ့်တစ်သက်မှာ ဘယ်လိုဖြစ်မှုမျိုးကိုမှ ကျူးလွန် စရာမရှိလို့ ထောင်ကထွက်တဲ့နေ့ရဲ့ ပျော်စရာကိုလည်း ခံစားရ စရာ အကြောင်းမရှိ။

တစ်သက်မှာ တစ်ရက်သော ပျော်စရာကျန်တော့ သည့် မင်္ဂလာဆောင်တဲ့နေ့ကရောတဲ့။

မှန်ရာကို ဝန်ခံပါရစေ။ မပျော်တဲ့အပြင် စိုးရိမ်ရ လွန်းလို့ ခေါင်းပေါ်က ဆံပင်တွေတောင် ချက်ချင်းဖြူတက်ကာ နှလုံးရောဂါတောင် ရလောက်ပါရဲ့။ ညီကိုယ့်ဘေးနားက လူတွေ အားလုံးကိုကြည့်ပြီး သူတို့ထဲက တစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် နှစ်ယောက် သုံးယောက်ဆီမှာ ချိန်ကိုက်ဗုံးတစ်လုံး ဝှက်ယူသယ် ဆောင်ထားကာ ကိုယ့်မင်္ဂလာပွဲကို အချိန်မရွေး ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်လိမ့်မည်လို့ စိတ်ကူးနဲ့ ရူးလို့တောင်နေချင်ပြီ။

“အရောင်ကလည်းဟယ် ရွေးပဲရွေးတတ်ပါရဲ့၊ ခရမ်းပုပ် ရောင်တဲ့၊ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လောက်လှပြီး ဘယ်လောက် အသွေးအမွှေး ထွက်တယ်လို့များ ထင်နေသလဲ မသိဘူး။”

ဒေါ်မေမြတ်ကြည်ရဲ့သူငယ်ချင်း အမျိုးသမီးကြီး တစ်ယောက်ထံက စကားသံ။ ထိုကားသံကို ဘေးကဖြတ်သွား သော ဒေါ်ယုယုခိုင်က ကြားလိုက်လျှင် သူမရဲ့ခရမ်းပုပ်ရောင် ဝတ်စုံကို ငုံ့ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည်။

ဒီစကားဟာ သူ့ဘာသာ ရိုးရိုးသားသားပြောတာ လား။ ကိုယ့်ကို ရည်ရွယ်ပြီး ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်စကားတင်ဆိုတာလား။

ဒီလူးရှင်းရနေတယ်ပဲဆိုဆို ဒေါ်ယုယုခိုင်ကတော့ ကိုယ့်ကိုစောင်းပြောတာလို့ပဲ ထင်သည်။ ဒီလိုစောင်းပြောဖြစ်အောင် မူလဘူတ အခြေခံအကြောင်းရင်းတွေကို ဒေါ်မေမြတ်ကြည်က ပြောပြထားလို့ပဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

စိတ်ထဲ တင်းခနဲ ဖြစ်သွားပေမဲ့ ဒေါ်ယုယုခိုင်က ထိန်းထားလိုက်ပါသည်။ သူတို့က ဘယ်သူ့ပြောနေတာလဲ မသေ

ချာပဲ ကိုယ်က သွားရမ်းလိုက်လျှင် မလုံတဲ့အိုး တုတ်မိုးရုံနဲ့ကွဲ
တယ် ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့။

“ဒါ မင်္ဂလာဆောင်ကို ဝတ်လာသင့်တဲ့ဝတ်စုံ မဟုတ်ဘူး။
နိုက်ကလပ်တက်ရမဲ့ဝတ်စုံ၊ ဝတ်တဲ့သူက ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ်
မခံပေမဲ့ မင်္ဂလာပွဲရှင်ရဲ့သိက္ခာကို ထည့်တွက်သင့်တာပေါ့။
တခြား ဘယ်သူ့ပွဲ သွားဝတ်ဝတ်ပါကွာ၊ ငါ့အစ်မပွဲကို
ဝတ်လာတာတော့ ကျက်သရေယုတ်တာပေါ့။”

ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ပေါင်ရင်းလောက်အထိပဲ အရှည်
ရှိသော ကိုယ်နဲ့အထိအကျ ကပ်နေသော အလတ်စတစ်သားဂါဝန်
လေး ဝတ်ထားမိသော သဲသဲက ထက်ဇာနည်ကို စူးစနဲ တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်သည်။

သေချာပါတယ်။ ဒီကောင် ငါ့ကိုပဲ ရည်ရွယ်ပြော
တာ။ ဘေးက သူ့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း လူကိုသွားကြီးအပြီ
သားနဲ့ သဘောကျပြီး ကြည့်နေပါလျက် ထက်ဇာနည် စကားကို
ကျတော့လည်း ထောက်ခံသဘောတူနေကြပြန်တော့တာ။

ရုပ်ကိုက မိုက်တိမိုက်ကန်း၊ ထောင့်မကျိုးတဲ့ပုံနဲ့။
အစ်မ၊မင်္ဂလာဆောင်မို့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ အဖြူရောင်ကို
လူကြီးလူကောင်းပုံဖမ်းကာ ဝတ်ဆင်ထားတာတောင် လူမိုက်ရုပ်
က ထွက်နေသေးသည်။

သွားရှင်းနေရလျှင် ဟိုကောင်က လူ့အရိုင်းစိုင်း။
ပရိသတ်အလယ်မှာရယ် ဘာရယ်လို့လည်း အရှက်ရှိစွာ ထိန်းချုပ်
နေမဲ့ပုံ မဟုတ်။

စူးစူးဝါးဝါး ထ၊လုပ်လိုက်လျှင် ကိုယ်ပဲ အရှက်ကွဲ
မှာမို့ သဲသဲက မကျေမနက် အောင်ခံနေလိုက်ရလေသည်။

“ဟဲ့ ... ဒီကလေးတွေ လာကြပြန်ပြီလား။ သိမ်း ... သိမ်း ...
ငယ်ငယ်နဲ့ စုချော ငါ့ပစ္စည်းတွေ မြန်မြန်သိမ်းထားဦး။”

တုတုနဲ့ ပုပုတို့နှစ်ယောက် သတို့သမီး အလှပြင်
နေသော အခန်းထဲ တဝိုင်းဝန်း ဝင်လာလျှင် တစ်ခါခဲရပြီးဖြစ်
သော မာမိစံက သူ့တပည့်တွေကို ပစ္စည်းတွေ သိမ်းခိုင်းတော့
သည်။

“မေမေ”

အောင်မယ်လေး။ သူ့သားနှစ်ယောက်ထဲ ဝင်လာ တယ်မှတ်ပြီ။ မာမိစံက ပြောချင်ရာ ပြောနေခိုက် လူဆိုးဗိုလ်နှစ် ယောက်ထံက မေမေ ဆိုသည့်ခေါ်သံနဲ့အတူ မဒေစီက လိုက်ဝင် လာတော့သည်။

“ဟော ... သားတို့ ဘယ်ရောက်သွားလဲလို့ လိုက်ရှာနေ တာ။ ဒီရောက်လာပြန်ပြီလား၊ မေမေ ဘာမှာထားလဲ။ ဒီ ကျိုးမဟုတ် ကြက်မဟုတ်တွေကို သွားပြီးထော့ မပတ်သက် ပါနဲ့ဆိုတာ”

“သားတို့က ဆော့ရင်း ရောက်လာတာပါ။ ဘာမှလဲ မလုပ် ရသေးပါဘူး၊ သူ့ဘာသာ ဥစ္စာခြောက်ပြီး သိမ်းနေတာ”

“သူကတော့ ခြောက်မှာပေါ့၊ အခြောက်ကြီးကိုး၊ သားတို့ ကလည်းလေ မေမေ ပြဿနာမဖြစ်ချင်ပါဘူးဆိုကာမှပဲ”

ပြဿနာမဖြစ်ချင်ဘူးသာ ပြောတာ တစ်ခန်းလုံးမှာ သူတစ်ယောက်ပဲ ဝန်းဝန်းဒိုင်းဒိုင်းနဲ့ ဆူညံပူညံ လုပ်နေသူရှိသည်။

မာမိစံကတော့ ခက်ဖြာ မျက်နှာကို ထောက်ကာ သူ့ကို ဘာပြောပြော ငြိမ်ခံတော့မည့်ပုံပင်။

“လာ ... လာ ... မြန်မြန်ထွက်၊ အလကားနေရင်း ဘဝင် မြင့်နေတဲ့သူတွေနဲ့ မေမေ့ကို အခြေအတင် ပြောရအောင် မလုပ်စမ်းနဲ့၊ တကယ်ကဖြင့် ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး”

ပွစိပွစိနဲ့ မဒေစီ ထွက်သွားရာကို ခေါင်းကလေးငဲ့ ပြီးကြည့်လိုက်မိလျှင် ခက်ဖြာ မျက်လုံးတွေ ပြူးထွက်သွားရသည်။ မြတ်စွာဘုရား။ သတင်းထောက်။

အနုပညာသတင်းဂျာနယ်တစ်ခုက ပင်တိုင်သတင်း ထောက် ကိုလွန်းကျော်က အသံဖမ်းစက်တစ်ဖက် ဒစ်ဂျစ်တယ် ကင်မရာတစ်ဖက်ကိုင်ကာ အခန်းထဲ ဝင်လာလေသည်။

ဒီလောက် လူချင်းနီးနီးကပ်ကပ် ဖြတ်သွားတာ၊ ဟိုမိန်းမကလည်း သံကုန်ချီလာစီပြီး အော်ပြောသွားတာ။ မဒေစီ စကားတွေကို သတင်းထောက် ကိုလွန်းကျော် မကြားဘဲနေမှာ မဟုတ်။

အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှာ ရျစ်လွန်းကိုဘက်က သူမကို
ချစ်ခင်ကြည်ဖြူသည့်အကြောင်း ပြောထားမိသော ခက်ဖြာညှီမှာ
မိတ်ကပ်မလိမ်းရသေးပါပဲ ပါးပြင်လေး နီစွေးရဲတွတ်သွားရလေ
သည်။

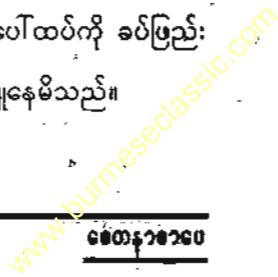
ဒုက္ခပဲ။ အရေးထဲ ဖိနပ်ကလည်း ပေါက်နေသေး
သည်။ လူတွေ့ရှေ့မှာ ကြော့ကြော့လေး ဟန်ဆောင်လျှောက်ပြ
နေရသည့်တိုင် ခြေဖဝါးက နာကျင်မှုကြောင့် ဒေါ်ယုယုခိုင်က
ငိုချင်နေသည်။

ဟိုဘက်က မိသားစုတွေများ ကျိန်စာတိုက်ထား
သလား မသိပေါင်။

ငါ့ကျမှ ဒုက္ခရောက်ရတယ်လို့။

ဒေါ်ယုယုခိုင်က ဟိုတယ်အပေါ်ထပ်ကို ခပ်ဖြည်း
ဖြည်း တက်လာရင်း စိတ်ထဲက ညည်းညူနေမိသည်။

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်”

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ သားတို့ ပြင်ဆင်နေသည့် အခန်းရှိရာဆီ ဆက်အလျှောက် တစ်ဖက်က ပြေးလာသူတစ်ယောက်နဲ့ တည့်တည့်တိုးတာမို့ ဒေါ်ယုယုခိုင်က အာမေဇိုတ်သံ ပြုလိုက်မိရသည်။

အခန်းတွေရဲ့ကြားက လမ်းကျဉ်းလေးထဲမှာ ဒေါ်ယုယုခိုင်က ဟိုဘက်ကပ်ပေးလိုက်၊ တစ်ဖက်လူက လိုက်ရွှေ့လိုက်၊ တစ်ခါ နှစ်ယောက်စလုံး တခြားဘက်ကို ပြိုင်တူတွေ့လိုက်နဲ့ ထုတ်ဆီးတိုးသလို ဖြစ်နေကြသည်။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲဟဲ့၊ အောင်မယ်”

ကိုယ်နဲ့အပြိုင်တိုးနေသူကို ကြည့်လိုက်တော့ ထက်ဇာနည်။

တခြားလူတစ်ယောက်ဆို အမြင်ကြည်ကြည်နဲ့ ရှောင်ပေးမိမှာဖြစ်သော ဒေါ်ယုယုခိုင်က ထက်ဇာနည်ကိုလည်း မြင်လိုက်ရော ဒေါသတွေ ထွက်လာကာ ...

“မင်းနှယ်ကွယ်၊ လူကြီးတစ်ယောက်ကိုများ နောက်လား ပြောလားနဲ့ အဆုံးအမ အကွပ်အညပ်မရှိတဲ့ ကလေးကျနေတာပဲ”

ကိုယ်က လူကြီးဆိုတော့ ဒီလိုအထက်စီးကပြောလိုက်လျှင် အနိုင်များရမလား ထင်မိပါတယ်၊ ထက်ဇာနည်က ခေါင်းပုတ်ခံလိုက်ရသော မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို ရှူးခနဲ ခေါင်းထောင်ထလာကာ ...

“ဘာဗျ ... ဘာကိစ္စ အဆုံးအမ မရှိရမှာလဲ၊ ကျွန်တော်ကိုယ်လမ်းကိုယ်သွားတာပဲ၊ အန်တီကြီး မကျေနပ်ရင် ဘေးကပ်နေပေါ့၊ ဒီလောက်ကလေး ဖြစ်တာကို ဟိုစောင်းဒီဗွဲ့နဲ့ လူကြီးက လူကြီးစကား မပြောချင်ဘူး”

“ဘာရယ် ... လက်တောက်လောက်ကများ၊ ငါ့ကို”

“အပြောမခံချင်ရင် လူကြီး ... လူကြီးလိုနေပါလားဗျ၊ ကျွန်တော်ကတော့ မတရားပြောရင် ငုံ့မခံတတ်ဘူး”

“မင်း တယ်ရိုင်းပါလားဟင်၊ မိမဆုံးမ၊ ဖမဆုံးမ ဆိုတာ ဒါပဲ ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားကြီး ပြောလေ ကဲလေပါလားဗျ၊ ဘာကိစ္စ ကျွန်တော့်မိဘတွေကို အသားလွတ် တိုက်ခိုက်နေရတာလဲ၊ ဧကန္တ ခင်ဗျားကြီးလည်း မိဘဆုံးမတာ မခံခဲ့ရဖူးဘူးထင်တယ်”

“ဟဲ့ ... ရိုင်းပြီးရင်း ရိုင်းနေတာပါလား။”

ထက်စာနည်က ဒေါ်ယုယုခိုင်ကို ကြည့်မရတာကြောင့် ပြီး။ ကိုယ့်အိမ်ပေါ်တက်ကာ ကိုယ့်အမေကို ဇော်ကားရန်ဖြစ်သွားကတည်းက လူငယ်စိတ်နဲ့ အမုန်းကြီးမုန်းနေတာ။ အမေနဲ့အစ်မ မျက်နှာသာ ထောက်မနေရလျှင် အကြောင်းပြလိုက်ချင်သည်။ အခုတော့ အခွင့်အရေးပေါ်ပြီ။

“ဘယ်ကကောင်လဲကွ၊ ငါ့အဒေါ်ကို”

လူကြီးနဲ့ လူငယ်ပေမဲ့ ဟိုက မိုက်ရိုင်းလျှင် ကိုယ့်ဘက်က ခံရဖို့ပဲ ရှိတာမို့ နည်းနည်း နောက်တွန့်သွားသော ဒေါ်ယုယုခိုင်က ဟိုထက် အနားရောက်လာလျှင် အားတက်သွားရလေသည်။

“ကြည့်ပါဦး မော်မော်ရယ်၊ ဒီဥမမယ် စာမမြောက်က ငါ့ကို ရန်တွေ့နေလိုက်တာလေ၊ ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းသလဲလို့”

“ဟား ဟား ... မင်းက ကိုယ့်ကို ဘာမှပြန်မလုပ်နိုင်ဘူးထင်တဲ့ ငါ့အဒေါ်ကို ရန်စရဲတယ်ပေါ့၊ တယ်သတ္တိကောင်းပါလား၊ ဒါဆို ငါ့ကိုကောကွ ဟေ”

ထက်စာနည်က နည်းနည်းနဲ့ သွားသော်လည်း ဟန်မပျက်ပင်။

“ခင်ဗျားကိုရော ကျွန်တော်က ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ၊ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်မှမထောက် ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း လုပ်ချင်တဲ့လူတွေကိုသာ ကြောက်တတ်နေရင် ထက်စာနည်ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုတောင် ပြောင်းပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ပါးစပ်က ဟန်ကိုယ့်ဖို့သာ ပြောနေရသော်လည်း မော်ထက် ခြေတစ်လှမ်းတိုးလိုက်တော့ ထက်စာနည်က လန့်နေပြီ။

ဒီလူ့ရုပ်ကြီးက လူမိုက်ရုပ်ကြီး။ နယ်ရှောင်မည့်ပုံ မပေါ်။ တော်ကြော တစ်ခုခုထုလုပ်လိုက်လျှင် အခက်။ ဟိုအတွားကြီးကလည်း လူကြီးပီပီ တားမည့်ဆီးမည့်ရုပ် မရှိ။

“ခင်ဗျားနော် ... ရှေ့တိုးလာရင် ကျွန်တော့်အဆိုးမဆိုနဲ့”

ပါးစပ်ကသာ ပြောနေရသည့် ထက်စာနည့် ခြေထောက်က နောက်တစ်လှမ်း ဆုတ်နေပြီ။

“ဟဲ့ ... သားလေး၊ အောင်မယ် ... ငါ့သားကို ရန်ရှာဖို့ ကြံနေကြတယ်ပေါ့လေ၊ မင်းက ဘာကောင်လဲ၊ လူမိုက်ရုပ်နဲ့ ရန်ဖြစ်ချင်ရင် ဘုံဆိုင်မှာသွားဖြစ်၊ ငါ့သားကိုတော့ ထိမယ်မကြနဲ့၊ ငါ့အကြောင်း သိသွားမယ်”

အချိန်ကိုက် ရောက်လာသော ဒေါ်မေမြတ်ကြည်က ဝင်အော်သည်။

“သိပါတယ်ဗျာ၊ သိပြီးသားပါ၊ ခင်ဗျားကြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာကတော် ညာကတော်ဆိုပြီး ဟန်တစ်ခွဲသားလုပ်နေ ... နဲ့ ဖိတ်ဓာတ် ဘယ်လောက်အောက်တန်းကျတယ်ဆိုတာ သိပြီးသားပါ၊ ယှဉ်မဖြစ်ရဲပါဘူး”

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်အမေကို ပြောတယ်၊ ကိုယ့်ဘေးက လူကိုလည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဦး၊ ခင်ဗျားတို့ တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံး အောက်တန်းကျတာ အဆင့်မရှိတာ၊ လျှပ်ပေါ်လော်လည်တာလည်း သတိထားဦး၊ ယောက်ျားလည်း ယောက်ျားမို့၊ မိန်းမလည်း မိန်းမမို့ ကောင်းတာ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး”

“ဘာကွ ... လက်တောက်လောက်နဲ့ မိုက်ရိုင်းလှချည်လား”

“ရိုင်းတော့ ဘာလုပ်ချင်လဲ”

“ဘာလုပ်ချင်သလဲ ဆိုတော့”

“ဟဲ့ ... ဆွဲကြပါဦး၊ တားကြပါဦး”

“ကိုယ့်လူ ကိုယ်ဆွဲလေ၊ ဘာလို့ ငါ့လူကို ဝင်ဆွဲရတာလဲ”
ချက်ချင်းပဲ လမ်းကျဉ်းလေးအတွင်း ငရဲပွက်သလို ဆူညံလှုပ်ရှားသွားလေတော့သည်။

“ဟဲ့ ... ကလေးတွေ ဘာကိစ္စ အခန်းထဲ ရေတွေစိုအောင် လုပ်ရတာလဲ”

ရှာရှာကြိကြိ ဆော့ပဲ ဆော့တတ်သည့် တုတုနဲ့ပုပု က အချင်းချင်း ရေနဲ့ပက်ကြရင်း ခက်ဖြာညီ မိတ်ကပ်လိမ်းသည့် အခန်းထဲ ရောက်လာပြန်သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ မာမိစ်က မနေနိုင်ပါ။ သူ့သတို့သမီး ဝတ်စုံတွေ စိုသွားမှာစိုးလို့ ခန္ဓာကိုယ်နဲ့ကာရင်း ပါးစပ်ကလည်း ပြောလိုက်မိပြီ။

“လူကြီးတွေကလည်း ဒီကလေးနှစ်ယောက် မနိုင်ဘူးဆို ခေါ်မလာနဲ့တော့ပေါ့၊ ခေါ်လာရင်လည်း မပြတ်စောင့်ကြည့်

ရမှာ၊ အို ... ဟဲ့ ... ငရှုပ်ကလေးတွေ သွားကြစမ်း၊ ဒီမှာ သတို့သမီးဝတ်စုံကို ရေနဲ့ပက်မိတော့မယ်”

“ကဲပါ ... မာမိစ်ရယ်၊ ပြောမနေပါနဲ့၊ အင်္ကျီကိုအခန်း ထောင့်ပဲ ရွှေ့ထားလိုက်ပါ”

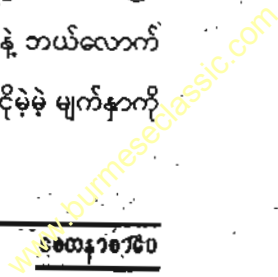
“ဒီကလေးတွေဟာ သူတို့ပဲ အမြဲရွှုပ်တယ်”

“မမ ဆင်းလဲ့နဲ့တွဲရမဲ့ သတို့သားအရော ဟိုတစ်ယောက်ဆို”

“ဘာလဲ မိစ္ဆူး၊ ဪ ... ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ မမသူငယ် ချင်း ရဲသူရတဲ့၊ သွားဘက်ဆိုင်ရာ ဆေးတက္ကသိုလ်တက် နေတာ”

“အို ... သွားဘက်ဆိုင်ရာတွေ မသွားဘက်ဆိုင်ရာတွေ က အရေးမကြီးပါဘူး၊ ရုပ်က ဆိုးလှချည်လား”

ကိုယ့်လူရုပ်လည်း ကိုယ်ပြန်ကြည့်ဦးလေ။ ခက်ဖြာ ညီက ဆံပင်တုတွေ၊ ကရောင်းတွေ၊ မိတ်ကပ်တွေနဲ့ ဘယ်လောက် ပဲဖုံးဖုံး ရုပ်ဆိုးမပျောက်သော ဆင်းလဲ့ရွှေရည်ရဲ့ ငိုမဲ့မဲ့ မျက်နှာကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“သိပ်ချောတဲ့သူနဲ့ တွဲပေးရင် တအားကွာသွားမှာ စိုးလို့
လေ”

“ပြီးတော့ အရံက သုံးတွဲတောင်လား၊ များလိုက်တာ”

“တို့သူငယ်ချင်းတွေကလည်း အရံလုပ်ချင်ကြသေးတာကိုး”

“မမက နာမည်ကြီး မင်းသမီးဖြင့် မဟုတ်ဘဲနဲ့”

မိစူးအသံက မကြည်မလင်။ သူတို့အစ်မ ရုပ်ဆိုးမ
ကို ရုပ်ဆိုးဆိုး သတို့သားအရံနဲ့ တွဲပေးလိုက်ပြီး သတို့သား
သတို့သမီးအရံ သုံးတွဲလုပ်ပစ်လိုက်ကတည်းက ဆင်းလဲ့ရွှေရည်
တို့ တစ်တွဲဟာ မတတ်သာလို့ ထည့်ပေးလိုက်ရသည့် ထမင်း
မစား ကွမ်းမစား စုံတွဲဆိုတာ သိသာနေပြီကိုး။ ဒီကိစ္စ အခုမှ
သိလိုက်ရတာကို အတော်ပဲ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေကြတာ။

“ဒါကတော့ သက်သက်ကြောတာ၊ တို့ဘက်ကို ဂရုမစိုက်
ပဲ ဖြစ်သလို လုပ်ပေးလိုက်တာပဲ။ ဆင်းလဲ့ ဘယ်လောက်
ခံစားရမလဲ၊ သေကာနီး ရောဂါသည်ကို သူမို့လုပ်ရက်
တယ်”

“အေးလေ ... ရုပ်ချောသလောက် စိတ်ပုပ်တဲ့မိန်းမ”

“ဒါကြောင့် နင်တို့ကသာ သူ့ကို အထင်ကြီးနေကြတာ၊
ငါက လုံးဝကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့မောင်ကိုဆို
ပိုတောင်မုန်းသေး၊ ကျောင်းမှာလည်း သူ့အတင်းပြောပစ်
တာပဲ”

“ဟဲ့ ... ဘယ်သူလဲဟေ့ ငါ့သားတွေကို မောင်းထုတ်တာ
မိကြိုင် ပြောစမ်း၊ ဒီအခြောက်ကြီး ဘာတွေပြောသလဲ”

မိစူးတို့ သဲသဲတို့ အပျိုမတစ်သိုက် တကျိတ်ကျိတ်
ဖြစ်နေကြစဉ်မှာ မဒေစီက အခန်းဝလာရပ်ကာ ပေါ်တင်ပဲ
ချဲလင့်ချဲလုပ်တော့သည်။

“စကားပြောတာ မိန်းမကောင်း ပီသမှပေါ့၊ အာကျယ်
အာကျယ်နဲ့ ဒါ ငါးစိမ်းတန်း မဟုတ်ဘူးတော့”

မာမိစံကလည်း ဒီတစ်ခါ သည်းမခံနိုင်တော့။

“မဒေစီရယ် ... အဆင့်မရှိတဲ့သူက အဆင့်မရှိတဲ့ စကားပဲ
ပြောမှာပေါ့၊ မို့မို့တို့က သူတို့နဲ့ကင်းအောင် ရှောင်ရမှာ”

“ရှောင်ပါ ... ရှောင်ပါ။ ကင်းအောင်ရှောင်နိုင်လေ ကောင်းလေပါပဲ။ သူများရည်းစားကြား ဘယ်တော့ပြတ်မလဲ၊ ဘယ်တော့ ကြောင်တောင်နှိုက်ရမလဲ စောင့်မနေရင် အကောင်းဆုံးပေါ့”

အကြောင်းသိနေသော မာမိစံက အားမနာတမ်း ပက်ခနဲ ပြောချလိုက်လျှင် မို့မို့ မျက်နှာကြီး ရဲပုပ်သွားကာ ...

“ဟင် ... ကြည့်စမ်း၊ စော်ကားလိုက်တာ၊ ပါးစပ်စည်းကမ်းမရှိလိုက်တာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လူကတော့ နာတတ်မှာပေါ့”

“ရှင် ... ရှင်”

မို့မို့က သည်းမခံနိုင်တော့သလို လက်ထဲက ပိုက်ဆံအိတ်နဲ့ မာမိစံကို လွှဲရိုက်လိုက်သည်။ ချက်ကောင်းထိတော့ တော်တော်နာသွားတဲ့ပုံပါပဲ။

မာမိစံက အရှောင်မြန်လို့ လွတ်သွားပေမဲ့ သူ့ကို ဒီလိုလုပ်ရပါမလားလို့ ဒေါသထွက်ကာ မို့မို့ကို လွှားခနဲ ခုန်အုပ်လိုက်တော့သည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဟိုတယ်ကြမ်းခင်းကော်စောအိအိပေါ်မှာ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေး နပန်းသတ်ကုန်ကြပါလေရော။

ခက်ဖြာညှိမှာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ အရေးထဲ ဘယ်ကမှန်းမသိ သတင်းထောက်တွေ ထွက်လာကာ ဓာတ်ပုံတွေ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ကြ။

ကလေးတွေက လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ အော်ဟစ်အားပေးကြ။ တစ်ယောက်က ရေချိုးခန်းထဲက ရေတစ်ပုံး ဘယ်လိုရကာ ဆွဲလာလဲ မသိ။

ရန်ဖြစ်နေသူ နှစ်ယောက် အပေါ် ပျန်းခနဲ ပက်ချလိုက်တာ လူရောကော်စောတွေရောရွဲ။

မာမိစံပါးပြင်မှာ မို့မို့ရဲ့လက်သည်းရာ အစင်းကြောင်းကြီး ထင်ကျန်ရစ်သလို မို့မို့ လည်ပင်းမှာလည်း မာမိစံ ညှစ်လျားသည့် အညိုအမည်းတွေ ကျန်ရစ်သည်။

ဒီဘက်က ရုန်းရင်းဆန်ခတ်သံတွေ ကြားတော့ မလှမ်းမကမ်းက လျှောက်လမ်းကလေးက ရန်ပွဲက ဒီဘက်ရွေ့လာသည်။

ပေါက်ကွဲထွက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေသော ဒေါ်မေ မြတ်ကြည်နဲ့ ထက်စာနည်၊ ဒေါ်ယုယုခိုင်နဲ့ မော်ထက်တို့ လေးယောက်ဟာ ဒီဘက်ကရန်ပွဲကိုလည်း တွေ့လိုက်ရော တားဆီးလို့ မရကြတော့။

- “လူ့အရိုင်းစိုင်းတွေ အရှက်မရှိကြတဲ့ဟာတွေ”
- “တစ်မျိုးလုံး တစ်ဆွေလုံး အဆင့်အတန်းမှ မရှိတာ၊ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ဒီလူတွေလက်ထဲ ငါ့သမီးများ ဘယ်လိုထည့်ရမလဲ”
- “အမျိုးယုတ်တွေ”
- “ဟေ့ကောင် ... သတ္တိရှိရင် ချမလား”
- “ရတယ်ကွ၊ အချိန်မရွေးပဲ၊ အီးပေါလောကောင်ကြီး”
- “ငါ့အန်တီကို မထိနဲ့ကွ”

“အလကားမိန်းမ၊ ငါ့အစ်ကိုနဲ့ တန်ကိုမတန်ဘူး၊ သင်းနဲ့ များလွဲရင် ငါ့အစ်ကို့ကို နို့နဲ့ဆေးပြီး နောက်တစ်ယောက် ရှာပေးစားပစ်မယ်”

“အဟင့် ... ဟင့် ... ရှက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ၊ ခက်ဖြာ နင့်ဟာတွေကို မတားတော့ဘူးလား၊ ဟီး ... ဟီး”

“မမ ... ဘာငိုစရာရှိလဲ၊ သားတို့လည်း ဆွေနဲ့မျိုးနဲ့ပဲဟာ သူတို့လို အောက်တန်းစားတွေ နေစရာမရှိလို့ တစ်အိမ်တည်းမှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေလို စုနေရတာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ခြံနဲ့ ခမ်းခမ်းနားနား နေကြတာ၊ ကျီးတွေလို အဆင့်မရှိ ဝိုင်းအာနေကြတာမျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်နေတာ”

“ဘာကွ ... မင်းတို့မှာ အရေးအကြောင်းရှိ ကုမဲ့လူရှိလို့လား၊ ကျောထောက်နောက်ခံဖြင့် မရှိဘဲနဲ့ လာပြီးအားမကျယ်ကြနဲ့”

www.burmeseclassic.com

“ငါ့အခက်လေးမိသားစုကို ထိလိုက်တော့ မာမိမံတို့က အသက်နဲ့လဲချင် လဲရပစေနော်”

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း အော်ဟစ်ရန်တွေ့သံတွေဟာ လျှံတက်နေသည်။ တချို့ဧည့်သည်တွေက ကြားကုန်ကာ လှာချောင်းသူကချောင်း။ ပိုဆိုးတာက ပါပါရာဖီတွေ။

နာမည်ကြီး ကြော်ငြာခံမာဒယ် ခက်ဖြာညီနဲ့ နာမည်ကျော် ဒါရိုက်တာ ချစ်လွန်းကိုတို့ရဲ့ပွဲကို ရိုးရိုးသတင်းယူဖို့ လာကြသည့် ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်းပေါင်းစုံက သတင်းထောက်တွေဟာ မထင်မှတ်ဘဲ ကြိုလိုက်ရသည့် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို လက်လွတ်မခံဓာတ်ပုံတွေ ဗီဒီယိုတွေ ဘဗျပ်ဗျပ် ရိုက်ကြ၊ အသံတွေဖမ်းကြ။

ဒီဘက်ကလူတွေကလည်း ကိုယ့်ဇောနဲ့ကိုယ် ငါတို့ ဘယ်လောက်တောင် အရှက်ကွဲနေပြီလဲဆိုတာကို မတွေ့။ နီးစပ်ရာ၊ ကြိုရာ လုံးထွေးသတ်ပုတ်၊ အော်ဟစ်ရန်တွေ၊ နီးရာပစ္စည်းနဲ့ပစ်။

သတို့သမီးအလှပြင်ခန်း တစ်ခုလုံးဟာ ဝတ်ကောင်းစားလှဝတ်လျှတ် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေကြသူတွေ၊ စိုရွှံ့နေသော ရေ၊ ပြန့်ကျဲကြွနေသောပစ္စည်းများ၊ မိတ်ကပ်ပေါင်ဒါမုန့်များ၊ သံကုန်ခြစ်အော်နေသော ပေါက်ကွဲရန်ဖြစ်သံများနဲ့ ကမ္ဘာပျက်သလို ဆူညံပွက်လောရိုက်နေတော့သည်။

ဒီမင်္ဂလာပွဲကတော့ ဘယ်လိုမှ အဖတ်ဆယ်လို့မရတော့။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် သတ်တော့ ဖြတ်တော့ မတတ် မုန်းနေကြပြီဖြစ်သော အသိုင်းအဝိုင်း နှစ်ခုဟာလည်း နောက်ထပ် ဘယ်တော့မှ ကြည်ဖြူစွာ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ မဟုတ်တော့။

ခက်ဖြာညီတို့ ချစ်သူနှစ်ယောက်ဟာလည်း ဆွေမျိုးတွေရဲ့ အမုန်းထူးကြားမှာ တစ်သက်စာဝေးဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။

မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ရင်း ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငိုကြွေးနေမိသလဲမသိ။ လက်တစ်ဖက်က သူမပခုံးကို ဆွဲလှုပ်နေမှန်း သတိရတော့မှ ခက်ဖြာညီက မော့ကြည့်လိုက်သည်။

“ကို”

ခက်ဖြာညီ အသံက တိုးတိုးလေး။ ဒါတောင်မှ ချစ်လွန်းကိုက နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ တိတ်တိတ်နေဆိုသည့်သဘော လုပ်ပြနေသေးသည်။

“သွားပါပြီ ... သွားပြီ၊ ငါ့ပွဲလည်းပျက်ပြီ။ ငါ့ဘဝလည်း ပျက်ပါပြီ”

ခက်ဖြာညီက ထစ်ပိုင်းပဲ ဝင်ရသေးသော ထိုင်မသိမ်းထဘီ၊ အပေါ်ကရှုပ်လက်တို့အကွက်၊ ထူပိန်းနေအောင် လိမ်းထားသော မိတ်ကပ်၊ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ဆံထုံးတွေနဲ့ပဲ မျက်နှာကို လက်ဝါးနဲ့အုပ်ကာ ရှိုက်ငိုနေမိတော့သည်။

အခုနေကျမှ ဘယ်သူ့ကိုရော ဆွဲလို့တားလို့ရတော့မှာလဲ။

သူ့သဘော သူ့ဆောင်ကာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်ပျက်နေတော့သော ပွဲပျက်ကြီးကို ဒီအတိုင်းပဲ ထိုင်ကြည့်ရတော့မည်။

www.burmeseclassic.com

“ခက်ဖြာ ... ကို,တစ်ခါ မေးဖူးတာ မှတ်မိလား”

“ဘာလဲ”

“အရေးကြီးရင် ကိုဘက်ကပဲ ရပ်မယ်ဆို”

“ဒါပေမဲ့ ခု ဘာမှလုပ်လို့မရ ...”

“ကို,တို့ ဒီနေရာက အမြန်ဆုံး ထွက်ပြေးသွားဖို့ တစ်လမ်းကျန်သေးတယ်လေ”

“အခုနေ ...”

“လာ ... အမြန်လာခဲ့၊ သူတို့ အရှိန်ကောင်းနေတုန်း ကို, တို့လစ်ကြဖို့”

ချစ်လွန်းကို လက်ဆွဲခေါ်ရာနောက်သို့ ခက်ဖြာညီ

က အပြေးပဲ လိုက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်ကနေ ဒရောသောပါး ပြေးဆင်းကာ

ဆင်ဝင်အောက်မှာ အသင့်ရပ်ထားသော ကားပေါ်ပြေးတက်မောင်း ထွက်သွားသော ချစ်လွန်းကိုနဲ့ ခက်ဖြာညီတို့ စုံတွဲကို တချို့ကလေး ကလွဲလို့ လူတွေ သိပ်မတွေ့လိုက်ကြပါ။

“အခု ကို,တို့တိုက်ခန်းကို အရင်သွားမယ် ဟိုမှာ အဝတ်အစားလဲ၊ ပြီးရင် ဘူတာကြီးကို သွားမယ်၊ မန္တလေးသွားမဲ့ ရထားလက်မှတ်ကို ဝယ်ထားပြီးသား၊ မန္တလေးက ရွှေလင်းထုတ်လုပ်ရေးပိုင်ရှင် ဦးဝေလင်း လာကြိုလိမ့်မယ်၊ တည်းခိုစရာလည်း သူပဲ စီစဉ်ပေးထားပြီးသား”

“ကို,က ဒါတွေကြိုစီစဉ်ထားတယ်၊ ဘာလို့လဲ”

“ကိုစိတ်ထဲမှာ ဒီလူတွေ ရင်ဆိုင်တွေ့ရင် ပြဿနာဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိတာကိုး။ ဒါကြောင့် လိုလဲမလိုလဲ ကြိုစီစဉ်ရတာ မြန်မြန်တော့ လုပ်မှဖြစ်မယ်၊ ကို,တို့လစ်သွားမှန်း သူတို့သိရင် လိုက်လာကြမှာ၊ တရားရုံးမှာ လက်မှတ်ကြိုထိုးထားမိလို့သာ တော်တော့တယ်”

“အောင်မယ်လေး ... ကို,က တော်လိုက်တာနော်၊ ခက်ဖြာဖြင့် ဒီပုံနဲ့တော့ ဒီတစ်သက် ဝေးကြပြီမှတ်တာ”

ခက်ဖြာညီက ချစ်လွန်းကို ပခုံးပေါ် ခေါင်းလေး မှေးတင်ရင်း ခုမှစိတ်ချမ်းသာရာ ခဏရသွားသလို သက်ပြင်းတစ်ချက်ခိုးချလိုက်မိသည်။

www.burmeseclassic.com

၂၇၂

ခင်ဦးခင်ခင် (ဆေးတက္ကသိုလ်)

သို့သော် ချစ်လွန်းကို စိတ်ပူသလို သူတို့နောက်
လိုက်လာမည့်သူမရှိပါ။ မြန်မြန်ပြေးစရာလည်း မလိုခဲ့ပါ။ ဟိုတယ်
မှာ ကျန်ခဲ့သော နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေရဲ့ တစ်ယောက်တစ်လက်
ရန်ပွဲဟာ ကာယကံရှင်တွေ မရှိတော့တာကိုတောင် မသိနိုင်တော့
လောက်အောင် အချိန်အတော်ကြာကြာ ဆူညံကမ္ဘာပျက်လို့ မဆုံး
နိုင်တော့ချေ။

ခင်ဦးခင်ခင်

(ဆေးတက္ကသိုလ်)

5:00 P.M

25.5.08

SUNDAY.